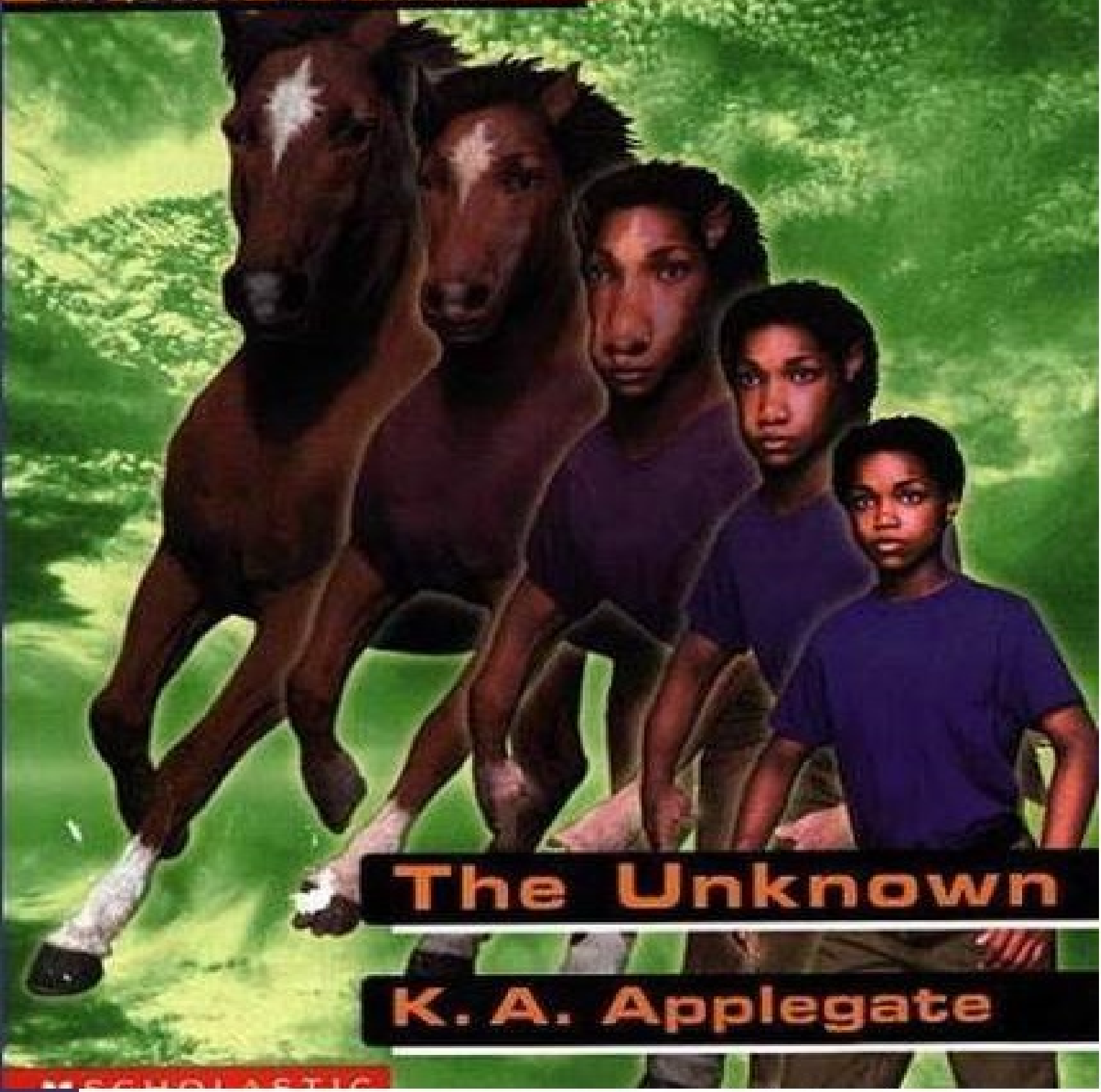

ANIMORPHS

*Never underestimate
the power of a morph.*

The Unknown

K. A. Applegate

UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

Bí Mật Quốc Gia

Series Animorphs Phần 14

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 13

VÙNG 91

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

NGÔI NHÀ QUÁI DỊ

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 13

TẬP 13: ĐỔI LỐT

1. Người kể chuyện:

Tobias

2. Nội dung:

Trong quá trình theo dõi một lối mới vào vũng Yeerk, Tobias và Rachel đã dẫn đường cho một cặp Hork-Bajir tự do - Jara Hamee và Ket Halpak - trốn được vào trong một hang núi, tạm thời thoát khỏi sự truy nã của bọn Yeerk. Người Ellimist xuất hiện. Ông ta muốn Tobias dắt cặp vợ chồng Hork-Bajir này tới một thung lũng để họ khởi đầu cho một loài Hork-Bajir mới. Ngược lại, Tobias muốn người Ellimist cho cậu trở lại hình người. Thực tế, người Ellimist đã trả lại cho Tobias quyền năng biến hình. Tobias sẽ có thể biến hình mỗi khi chạm vào con vật nào, và hình dạng Tobias khi thu nạp là dạng điều hâu đuôi đỏ. Để có thể cắt đứt mọi sự truy đuổi của bọn Yeerk với cặp người Hork-Bajir tự do, hội Animorphs lập ra một kế hoạch táo bạo. Rachel và Tobias biến hình thành cặp Hork-Bajir, nhảy xuống vực, có Dã nhân-Marco đón ở lưng chừng. Jara và Ket đóng giả đã chết dưới đáy vực. Hai con sói - Cassie và Jake - sẽ đứng rửa thịt. Kế hoạch thành công, hai người Hork-Bajir được cứu thoát và được đưa đến thung lũng đất lành, bắt đầu một cuộc sống mới. Người Ellimist đã giữ lời hứa. Ông ta cho Tobias-diều hâu gặp lại Tobias-người để Tobias-diều hâu thu nạp mẫu ADN người của chính mình. Kết thúc tập 13 là hình ảnh Tobias đến dự buổi lễ trao tặng giải thưởng học sinh xuất sắc của Rachel dưới dạng người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel: Hork-Bajir (Jara Hamee)

Cassie:

Tobias: Gấu, Hork-Bajir (Ket Halpak), Người (Tobias)

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Sói

Marco: Dã nhân, Mòng biển, Sói

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Hork-Bajir, Gấu xám

Cassie: Cú sừng, Mòng biển, Sói

Tobias: Gấu, Hork-Bajir, Người (Tobias)

Ax:

VÙNG 91

CHƯƠNG 1

Trong nhà kho, Rachel đang đứng nhìn tôi chăm chặp.

“Cassie! Bờ có thể bận quần jeans, mang áo bảo hộ lao động, xỏ chân vô đôi bốt cao su bết bùn... nhưng ít ra bờ cũng phải mua cái quần jeans cho vừa người chứ.”

“Cái này mà không vừa sao?” tôi cãi.

“Bờ mặc cái quần jeans này lội qua sông Mississippi cũng chẳng ướt nổi đó. Bờ mua nó hồi nào vậy? Hồi mới lên bốn hả?”

Tôi nhìn xuống chiếc quần jeans của mình.

Gấu quần cách đầu đôi bốt của tôi tới hơn hai centimet lận.

Tôi toét miệng cười trong khi Rachel có vẻ đau khổ rõ rệt. Làm như sự tồn tại của cái quần jeans cũn cỡn này làm nhỏ tan nát cả cõi lòng vậy.

“Bờ cho là nó ngắn quá hả Rachel?”

“Mặc chạy lụt thì hợp lắm đó,” Rachel châm biếm. “Thôi, đi với mình nào. Mình biết chỗ có nhiều hàng bán xon lắm. Mình muốn bờ đi với mình.”

Tôi nheo mắt lại.

Tôi biết “chỗ ấy” là ở đâu rồi.

“Mình hổng tới khu thương xá với bờ đâu,” tôi nói.

“Ai đi thương xá vậy?” có tiếng người hỏi. Đó là ba tôi đang mở cửa hông nhà kho.

“Rachel đó ba,” tôi đáp.

“Bác bảo Cassie đi với cháu nha bác,” Rachel năn nỉ ba tôi.

Ba tôi cười vang. “Xin lỗi vì phải làm cháu buồn, Rachel. Bác đang cần Cassie đây. Bà Helen Khùng vừa gọi tới. Có một con ngựa bị đau ở lối bìa vùng Đất Khô.”

Rachel ngó xuống cái quần jeans của chính ba tôi.

Gấu quần cách mép giày của ông gần cả hai tấc, để hở đôi vớ chẳng ăn nhập lắm với bộ quần áo...

Tôi cười bảo Rachel.

“Mình hồng thể theo đuôi bồ trong khi bồ mua sắm tá lả được rồi...”

Rachel nhăn mặt với tôi rồi cười giòn tan. “Hừ, một con ngựa đau quan trọng hơn việc đi mua một chiếc quần jeans vừa vặn chứ.”

“Bồ đi với mình và ba mình đi,” tôi rủ Rachel. Tôi rất thích cùng ba tôi chăm sóc các con thú, nhưng hai giờ chạy xe với mỗi mình ba và cái đĩa hát Stevie Wonder của ông sẽ chẳng lấy gì làm vui lắm.

“Ừ, được đấy,” Rachel nói.

Tôi trấn an nhỏ. “Hôm nay bồ đi với mình, và ngày mai mình sẽ theo bồ đi kiếm một cái quần jeans mới.”

“Quần jeans *thứ thiệt* nha? Hồng phải thứ jeans dỏm trông cứ như làm bằng bìa cứng quèo... À, và phải thêm một cái áo cho bồ nữa chứ hả?” Rachel cắn môi và hai mắt nhỏ trở nên mơ màng...

CHƯƠNG 2

Trời sập tối khi chúng tôi ra xa khỏi thành phố, xa bờ bên kia rừng, tới một vùng thường được gọi là Đất Khô.

Đất Khô ở đây không có nghĩa là hoang mạc, với những cây xương rồng và những thứ khác đâu.

Khu vực này là một kiểu đất hoang mà cỏ dại và sự trống vắng dường như trải dài tới vô cùng. Lác đác đây đó có một vài cái cây, nhưng phần lớn vẫn chỉ toàn cỏ là cỏ, hoa dại, bụi rậm và những đồng đá tảng đột ngột u lên như thể có bàn tay người khổng lồ từ xa xưa xếp lên vậy đó.

Cả ba người chúng tôi dồn hết vô băng ghế trước của chiếc xe tải nhẹ. Ba tôi không để cho tôi và Rachel ngồi ở thùng xe, vì sợ không an toàn. Đường tới vùng Đất Khô xa hun hút.

“Helen Khùng là ai vậy bác?” Rachel hỏi ba tôi cho có chuyện để nói.

“Đó là một bà già, cũng tới tám mươi tuổi rồi. Bà ấy sống trong một chiếc xe moóc ở phía sau sạp bán hàng lưu niệm của mình, và luôn tự kêu mình là Helen Khùng, riết rồi chết tên. Bác gặp bà ấy từ nhiều năm trước, khi có chuyện rắc rối với những bầy ngựa ở Đất Khô.” Ba tôi nói.

“Chuyện rắc rối với bọn ký sinh trùng đường ruột,” tôi giải thích. “Giun í mà.”

“Ai bị? Lũ ngựa hay bà Helen Khùng?” Rachel hỏi.

“Kia rồi,” ba tôi nói, làm tôi chẳng kịp kiểm ra câu nào để giỡn lại Rachel.

Ba tôi đánh xe tới một cái sạp có bán hàng lưu niệm bên trên có gắn một tấm bảng lớn kẻ hàng chữ HÀNG LƯU NIỆM MÁY MẮN. Tấm bảng còn lớn hơn cả sạp hàng. Sạp đã đóng cửa và trông như đã đóng cửa từ nhiều năm rồi.

Phía sau sạp là một chiếc xe moóc hiệu Airstream, loại xe moóc hình viên đạn sơn màu bạc í mà. Nó có một mái hiên ở đằng trước kết một dây đèn Giáng sinh rực sáng. Mặc dù còn lâu lắm mới tới lễ Giáng sinh...

Helen Khùng bước ra khi bà trông thấy chúng tôi chạy xe tới. Tóc bà bạc và xõa xợi. Bà mặc áo blouse in bông đã phai màu, mang chiếc quần jeans vá vúi và đôi bốt cao bồi.

“Ê,” Rachel thốt lên. “Cassie, đó là hình ảnh của bồ khi lên lão kìa...”

Tôi thực cùi chỏ vô sườn Rachel, và cả hai cười rân.

“Cassie nè, chắc ít bữa nữa bồ sẽ là người điều hành một tổ chức tình nguyện chuyên cứu gà con, cá voi xấu số hay gì gì đó cho coi,” Rachel nói, giọng có phần châm biếm.

“Cô ả ở đằng kia kìa. Đằng kia kìa,” Helen Khùng hét lên ngay khi chúng tôi bước ra khỏi xe.

“Một con ngựa cái lang bạt. Ắ coi bộ tức cười lắm. Như thể ả ăn phải cỏ độc hay sao đó.”

“Cỏ độc?” Rachel hỏi tôi.

Tôi nhún vai.

“Chào Helen,” ba tôi bình tĩnh nói. “Chúng tôi sẽ đi coi liền. Bà có được khỏe không?”

“Những đồ yêu ngoài Trái Đất ấy vẫn làm tôi mất ngủ,” bà Helen đáp.

Tôi thấy Rachel cứng người lại.

Tôi nháy mắt với nhỏ, và thì thầm, “Lắm loại người ngoài Trái Đất thế.”

“Họ cứ gửi thông điệp qua rằng tôi hoài à,” bà Helen nói. “Họ cứ bảo là họ sắp hạ cánh ngay tại đây. Nhưng đã bốn mươi năm rồi tôi chưa thấy một người Sao Hỏa nào. Thiệt là khó tin tưởng. Những con người rất, rất không đàng hoàng, khó lòng tin tưởng.”

“Ai kia?” ba tôi hỏi.

“Thì người Sao Hỏa ấy.” Helen Khùng bật cười, nghe nhã nhặn và khôn ngoan ra trò, chẳng điên khùng chút nào.

Không biết là bà Helen này thực sự khùng hay bả chỉ diễn trò thôi...

“Được rồi, chúng tôi sẽ đi coi con ngựa ấy,” ba tôi nói.

Rachel và tôi chiếu đèn vô bóng đêm.

Trên trời có trăng, nhưng chỉ là mảnh trăng lưỡi liềm hồng sáng cho lắm. Và chúng tôi mau chóng ra khỏi vùng sáng của chiếc xe moóc và bảng quảng cáo, dẫn mình vô màn đêm mù mịt ở những miền xa thành thị.

Ánh đèn rọi vô những thân cây lúp xúp, những bụi rậm và tảng đá. Chỉ có tiếng rột roạt của đám cỏ cao khi chúng tôi bước qua.

Ba tôi và tôi căng mắt nhìn sâu vô đêm tối để kiếm con ngựa. Còn Rachel thì quay người lại nhìn về hướng xa lộ.

“Ê, có phải con ngựa mình kiếm đó không há?” Rachel hỏi.

“Đâu kia?”

“Kia kìa. Trên đường cái í. Gần bên cái trạm điện thoại.”

Ba tôi và tôi quay người lại nhìn. Một con ngựa lang đang lệch nhếch bước đi. Khật khà khật khưỡng như người say vậy đó...

Trong khi chúng tôi quan sát, con ngựa dường như bị thu hút về cái trạm điện thoại. Nó lấy mõm lôi cái ống nghe ra và cứ để lủng lẳng như vậy.

Và đó là lúc mọi việc trở nên kỳ lạ.

Con ngựa cúi thấp đầu xuống, giật một nhánh cỏ lên miệng, và có vẻ như đang bấm vô bảng số điện thoại...

“Cassie, hoặc là mình đã phát khùng, hoặc là con ngựa kia đang tìm cách kêu điện thoại, phải vậy không?” Rachel thốt lên.

Ba tôi nhún vai. “Con ngựa này chắc bị mất trí rồi. Nó không biết nó đang làm gì nữa. Nào, chúng ta tới tận nơi coi sao.”

Tôi tụt lại vài bước để đi ngang với Rachel.

“Con ngựa bấm máy điện thoại thiệt đó,” Rachel thì thào.

“Ừ, thoạt trông thì đúng là vậy,” tôi tán thành.

“Nó đặt mua bánh pizza?” Rachel gợi ý.

“Cỏ khô, cỏ linh lăng, thêm vô ít phó mát?”

Ba tôi đang tới gần con ngựa.

Nó nhìn thấy ông và do dự, nửa như muốn tiếp tục thực hiện cú điện thoại, nửa như muốn bỏ chạy. Thế rồi nó quyết định chạy. Có điều nó không đủ sức để chạy. Nó chỉ có thể lảo đảo đi vô bóng tối, vừa đi vừa té lên té xuống.

“Ê nè, cưng ơi,” ba tôi nói với cái giọng có ma lực trấn an các con thú của mình. “Cưng à, ta chỉ muốn giúp con thôi mà.”

Nhưng con ngựa chẳng thêm chú ý đến ba tôi. Nó cứ khật khưỡng, lão đảo trượt đi, ráng hết sức nó. Tôi mất hút nó trong bóng đêm, nhưng rồi tôi nghe thấy một tiếng KHẬP.

Tôi bật chạy và mau lẹ tới chỗ ba tôi.

Ông đang quỳ gối bên con ngựa bị té.

Nó vẫn cố tìm cách đứng dậy, nhưng không dậy nổi.

“Nó làm sao vậy ba?” Tôi lo lắng hỏi ba tôi. Con ngựa túa hết mồ hôi. Hai con mắt nâu, to của nó chăm chăm nhìn chúng tôi.

“Hừ, có thể là nó bị rấn cắn,” ba tôi trả lời. “Con ráng làm cho nó bình tĩnh đi. Ba đi lấy mấy thứ trong xe hơi, rồi quay lại liền.”

“Rấn hả?” Rachel hỏi.

“Chắc vậy. Chỗ này đầy nhóc rấn,” tôi đáp. Tôi vỗ vỗ sườn con ngựa và nói với những lời êm ái.

“Cassie, hình như rấn là loài hoạt động ban ngày mà...phải hông?” Rachel hỏi tôi.

“Hổng phải lúc nào cũng vậy đâu.” Tôi đáp.

“Tuyệt. Như thế này thì hay hơn đi thương xá nhiều chứ. Rấn độc nè, ngựa kêu điện thoại nè...”

Đột nhiên tôi để ý thấy có cái gì đó trên đầu con ngựa.

“Coi kìa!” Tôi la lên.

Trời ạ, một con sên bụi màu xám đang bò ra khỏi lỗ tai trái của con ngựa.

Nó nặng nề rớt xuống mặt đường đầy sỏi và cỏ dại. Và bắt đầu vặn vẹo bò đi.

Trước đây tôi đã từng trông thấy những con sên như thế. Cả tôi và Rachel đều đã thấy.

“Yeerk,” tôi thì thào. “Có một con sên Yeerk trong đầu con ngựa này.”

Con sên Yeerk bò vô bóng đêm.

Tôi liếc ra phía sau và thấy ba tôi vẫn đang lục lọi trong thùng dụng cụ y tế của ông trên xe hơi. Và đó là lúc một con ngựa đực giống màu sáng hiện ra.

Nó không thật to lớn, nhưng trông rất khỏe. Nó bình thản bước về phía chúng tôi, đầu ngẩng cao. Nó nhìn xuống con ngựa bị rấn cắn. Rồi nhìn con sên Yeerk đang bò.

Trong bóng tối khó lòng nhìn thật rõ, nhưng tôi nghĩ là tên Yeerk đang ráng ngóc lên phía con ngựa, như thể tìm cách nhảy lên mình nó. Lúc đó con ngựa giống quay người lại và bỏ chạy.

“Rachel?”

“Hả.”

“Tụi mình phải chuồn khỏi đây thôi.”

“Bồ nói gì vậy? Vì sao chứ?”

Tôi chẳng biết tại sao nữa, nhưng tôi có một linh cảm rất tệ. “Cứ nghe mình đi. Chạy! CHẠY!”

Tôi kéo tay Rachel và lôi nhỏ theo mình. Hai đứa vừa chạy được khoảng tám bước, thì...

CHÍ Í Í UUU! CHÍ Í Í UUU!

Một luồng sáng chói lóa!

Rực sáng và mạnh như một ánh đèn flash đánh thẳng vô mặt!

Luồng sáng từ trên cao.

Từ trên trời đánh xuống.

Những tảng đá vỡ tung. Mặt đất dường như cũng nổ tung!

Mặt tôi sập xuống đất trước khi tôi kịp biết là mình té.

CHƯƠNG 3

Tôi mở mắt.

Ngó xuống tôi là một người ngoài Trái Đất. Một khuôn mặt hình trái soan lợt lạt ma quái với đôi mắt to tướng. Trông giống như một đứa trẻ tay chân tong teo.

Trông giống như một người ngoài Trái Đất trong bộ phim xưa *Đụng độ kiểu thứ ba*. Chính xác là một trong những người đó.

Tôi chớp chớp mắt và nhìn lại lần nữa. Hóa ra đó là một tấm hình lớn bằng người thật cắt từ bìa cứng. Đứng liền sau lưng người ấy là nhân vật Data trong phim *Star Trek: Thế hệ sau*.

Tôi ngồi dậy.

Khắp xung quanh tôi là những cái giá chất đầy những mặt nạ Chiến tranh giữa các vì sao - tụi Wookiee và Darth Vader, những tên lính Hoàng gia, cùng với những đồ nhái dụng cụ của con tàu Star Trek với những đôi tai của Spock. Chỗ nào cũng có những tờ quảng cáo cho các phim viễn tưởng đủ loại. Nhưng nhiều nhất vẫn là những tờ quảng cáo, những cái ca, đồ gạt tàn, viết, áo thun, tất cả đều in logo hai màu đỏ trắng nổi bật dòng chữ “Vùng 91.”

“Cassie tỉnh rồi,” Rachel reo lên. Nhỏ đang cầm trong tay một cây gậy ngắn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” tôi hỏi Rachel.

“Hai đứa mình bị nốc ao, khi xảy ra cái vụ nổ hoàn toàn hồng giải thích nổi đó.” Nhỏ nhún cong một bên mày và nhìn tôi một cách ý nghĩa.

Tôi hiểu.

Rachel như có ý nhắc tôi rằng hai đứa tôi phải coi như không thấy những gì đã thấy, không có con sên Yeerk chui ra khỏi lỗ tai của con ngựa nào hết. Cũng không có cái tia Nghiệt đó luôn.

Ba tôi nhào tới, theo sau là bà Helen Khùng. Bà quì xuống và bắt đầu sờ sờ mó mó đầu tôi.

“Ái!”

“Vết thương nông thôi. Thâm tím nhiều, ngờ là có bị chấn thương. Trên đường về nhà ba sẽ đưa con tới phòng cấp cứu của bệnh viện, để các bác sĩ kiểm tra.” Ba tôi lầm bầm nói.

Rachel chớp mắt. “Có thể có bác sĩ Carter ở đó. Noah Wyle đóng vai đó trong phim *Cấp cứu*. Hừm.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy ba?” Tôi hỏi ba tôi.

“À, cung à...”

“Bọn người ngoài Trái Đất đó chứ gì nữa,” bà Helen Khùng ngắt lời. “Chúng rải những tảng đá nổ khắp nơi khắp chốn ở vùng này. BÙM! BÙM!”

Ba tôi đảo hai mắt. “Chúng ta đang ở sát mép căn cứ Không lực. Máy bay phản lực bay qua đây suốt là gì. Ba ngờ rằng họ đã đánh rớt một trái bom, tên lửa hay gì gì đó. Con ngựa bị rấn cấn kia chắc đã chạm vô ngòi nổ của nó, và tiếng nổ đã làm con ngất xỉu.”

“Đúng là bọn người ngoài Trái Đất rồi!” bà Helen Khùng la lên. “Họ giữ những người ngoài Trái Đất trong Vùng Chín Mốt! Vì thế mà vùng ấy hoàn toàn được giữ bí mật. Vì thế mà Không lực không nói năng gì tới nó hết. Vùng Chín Mốt là một căn cứ bí mật trong đó chính quyền giữ những người ngoài Trái Đất đã bị bắt. Họ nhốt chúng trong những chiếc lồng để khai thác các bí mật về công nghệ. Các người tưởng máy computer tự nhiên mà có hả? Tất cả là từ người ngoài Trái Đất đó. Ở đây ta có một loại ca lưu niệm. Bình thường ta bán mười đồng chín mươi chín xu, nhưng cháu có thể lấy một cái về, vì cháu đã bị thương ở đây.”

Bà Helen vớ một chiếc ca ở trên giá, lau nó vô tay áo và đưa cho tôi.

Rachel giơ chiếc gậy lên. “Cháu lấy một khúc gỗ hồ đào,” nhỏ nói.

“Cháu cũng muốn có một chiếc ca hả?” bà Helen hỏi.

“Không ạ, gỗ hồ đào tuyệt lắm. Nhưng cháu hãy thực sự tin tưởng bọn người ngoài Trái Đất

đầu.” Rachel nói, vẻ mặt rất nghiêm trang.

Bà Helen chỉ mỉm cười. “Nhiều người tin đó, tiểu thư à. Cả những người rất thông minh nữa kìa. Những người sống trong Vùng Chín Mốt biết lắm đó. Chính quyền chẳng muốn cho ta nói ra sự thật. Họ canh chừng ta rất chặt chẽ. Họ nghe lén qua những con microchip mà họ gắn vô đầu ta. Ngay lúc này họ cũng đang nghe đấy! Một trong những chiếc trực thăng màu đen kia của họ đang nghe và chuyển những gì chúng ta nói về đại bản doanh của Trật tự Thế giới Mới ở Azores, nơi vốn là lục địa Atlantis đó, các người biết chứ.”

Tràng diển văn ấy khiến tất cả chúng tôi nhất thời chẳng biết nói năng gì. Chúng tôi chỉ chống mắt lên mà ngó thôi.

Ba tôi cắt đứt câu chuyện. “Cassie à, con cảm thấy ổn chưa? Con nhìn có rõ không?”

“Ừm, có ạ,” tôi đáp. “Nhưng con ngựa ra sao rồi ba?”

Ba tôi lắc đầu, vẻ bí hiểm. “Lạ lắm. Chẳng còn vết tích nào của nó hết. Không một vết tích.”

“Ha. Đúng là bọn người Sao Hỏa rồi,” bà Helen Khùng tuyên bố. “Hoàn toàn là lỗi của bọn người ngoài Trái Đất trời đánh ấy.”

Rachel và tôi nhìn nhau. Cả hai đứa tôi cùng có chung một ý nghĩa: *Thật là một thế giới kỳ quặc, trong đó có cái người có tên là Helen Khùng ít ra lại có phần cổ lý.*

CHƯƠNG 4

“**B**ồ chưa bao giờ nghe nói tới Vùng Chín Mốt hả? Đó là Đất Thánh của bọn khùng ưa những chuyện âm mưu này nọ,” Marco nói giữa hai ngụm soda. “Bồ mà vô mạng Internet sẽ thấy trên đó đầy những kẻ nghĩ rằng có người ngoài Trái Đất ở Vùng Chín Mốt đó ghen. Vùng ấy được kêu là Địa điểm Tối mật trên Trái Đất mà.”

“Mình có vô Internet,” Rachel đáp. “Chỉ có điều mình hồng lẩn quẩn ở các chat room, tự đặt tên là ‘Lao Ái’ và tìm cách thuyết phục mọi người rằng mình là một tay triệu phú ba mươi một tuổi cực kỳ đẹp trai thôi.”

Bọn tôi tụ tập đông đủ trong sân bán thực phẩm của khu thương xá, sau bữa xảy ra sự cố ở

vùng Đất Khô. Trên tay tôi là một cái bịch bụi, bên trong là nhiều túi nhỏ của các tiệm thời trang The Gap và J.Crew.

Công trình của Rachel đó.

Bất kể mọi sự trên đời, nhỏ vẫn nhớ tới lời hứa ngốc nghếch của tôi. Bây giờ thì tôi đã có những bộ đồ vía. Không chỉ đơn giản là quần áo, mà là *đồ vía*. Bạn nhớ đó nha.

“Mình cũng đã từng nghe nói tới Vùng Chín Mốt,” Jake nói. “Dù rằng mình chỉ là một người bình thường thôi, hổng phải như Marco...”

Marco ném một miếng khoai tây chiên vô Jake. Jake né, và bằng một động tác rất lẹ, Ax chop miếng khoai tây chiên giữa không trung, đưa tọt vô miệng và thốt lên, “Ừmmm. Béo. Beéo và mặn!”

Đúng lúc đó một cậu chàng bước tới bàn chúng tôi. Cậu ta có vẻ căng thẳng, lo âu, như thể hơi sợ sệt khi phải vô khu thương xá này vậy. Cậu ta cứ luôn luôn ngó lại phía sau. Và khi cậu ta nhìn bạn, cậu ta nhú mắt lại như bị cận thị vậy đó.

“Ê, Tobias,” Marco kêu lên. “Tụi này đang tính kêu mấy phần pizza. Phần bồ, bồ có muốn thịt chuột không?”

Người Ellimist vừa cho Tobias lấy lại được quyền năng biến hình, nhưng nếu như trước hai tiếng đồng hồ tụi tôi phải trở lại hình người, thì Tobias phải trở lại lối điều hâu.

Vậy là cái thân hình người của Tobias đang có mặt trong thương xá lúc này thực ra là cái lối biến hình mà cậu ấy mượn từ chính thân xác của mình. Đó là lý do tại sao Tobias coi bộ như cận thị: Cậu ấy đã quen với cặp mắt điều hâu bén nhọn như tia laser rồi.

Tobias có thể ở mãi trong thân hình người, nhưng khi ấy có nghĩa là bị kẹt trong lối người rồi, và chẳng còn khả năng biến hình nữa...

“Có chuyện gì hả?” Tobias hỏi.

Sáu cặp mắt bỗng nhiên quét khắp xung quanh địa bàn.

Thương xá còn vắng người, chưa tới giờ thiên hạ ùn ùn kéo tới ăn chiều ở sân bán thực phẩm này. Nhưng chúng tôi phải chắc cú là không có ai héo lánh tới gần tầm có thể nghe lén được...

“Rachel và Cassie vừa đi tới Vùng Chín Mốt và phát hiện ra những con ngựa biết kêu điện

thoại,” Marco nói.

Tobias ngó chăm chăm vô tôi rồi Rachel. Trông cậu ấy thật nghiêm trang, dường như Tobias đã quên cách biểu hiện tâm trạng qua nét mặt rồi. Nhưng cậu ấy vẫn là Tobias.

“Ai đó làm ơn dịch lại những lời lấp bắp vừa rồi của Marco ra tiếng bình thường giúp mình không?” Tobias đề nghị.

“Tui khoái thấy bồ là một con gà chíp hơn đó, Tobias à,” Marco khiêu khích.

“Là điều hâu đuôi đỏ chớ,” Tobias độ lượng.

Marco nhún vai. “Gà con, bồ câu, điều hâu, bất kể con gì...”

“Thôi nào, trở về công việc trước khi có người phá đám thì hay hơn đó,” Jake đề nghị.

“Dạ thưa *Ba*,” Marco đáp rồi lẹ làng tóm tắt rất khéo cho Tobias hay những thông tin mà tôi và Rachel vừa cung cấp.

“Bọn Yeerk trong đầu lũ ngựa,” Rachel nói. “Hoàn toàn vô nghĩa. Tại sao bọn Yeerk lại muốn mượn xác những con ngựa kia chứ?”

“Vì loài ngựa có một số sức mạnh đặc biệt nào chẳng?” Ax hỏi.

Tôi nhún vai. “Chúng là loại thú quen sống bầy đàn. Trí thông minh hổng lấy gì làm xuất sắc cho lắm. Chúng chạy lẹ thiệt đó, nhưng có nhiều loại thú khác chạy còn lẹ hơn. Chúng cũng mạnh thiệt, nhưng thiếu gì những loài thú khác còn mạnh hơn như thế.” Tôi lại nhún vai. “Mình chẳng hiểu tại sao bọn Yeerk lại muốn ký sinh vô loài ngựa đấy.”

“Có thể chúng muốn tranh giải đua ngựa Kentucky Derby chẳng,” Rachel giỡn.

“Có thể đó là một kiểu giải trí quái chiêu của bọn Yeerk,” Jake gợi ý. “Trò ấy giúp vui cho chúng thì sao.”

“Tôi không tin bọn Yeerk lại làm một việc gì đó cốt chỉ để cho vui đâu, thưa Hoàng tử Jake.” Ax nói. “Hắn phải có lý do nào đó.”

“Ax, làm ơn đừng có xưng hô kiểu đó nữa, nhất là giữa nơi công cộng như thế này.”

“Vâng, thừa Hoàng tử Jake.”

“Hai người có chắc cú về vụ đó không hả?” Jake hỏi Rachel và tôi. “Có nhìn thấy một con sên Yeerk thiệt không? Hay đó chỉ là một con rắn hoặc một con sên bình thường?”

“Và nếu như ba của Cassie nói đúng, đó chỉ là một trái đạn pháo bị nổ chứ chẳng phải tia Nghiệt gì hết thì sao?” Tobias gợi ý.

“Nói vậy không phải là tụi này nghi ngờ chuyện mấy bồ kể đâu,” Jake vội tiếp lời. “Chỉ có điều là việc bọn Yeerk ký sinh vô loài ngựa coi bộ hổng thuyết phục cho lắm.”

Tôi ngó Rachel. Tôi chắc chắn về những gì mình đã nhìn thấy. Gần như vậy. “Vậy hả... Vậy thì có thể là mình lầm. Nhưng mình vẫn thấy khá chắc chắn đó.”

“Ừa. Khá chắc chắn,” Rachel lặp lại.

“Vậy thì chúng ta sẽ làm gì đây?” Jake hỏi. “Tới Đất Khô ngó một cái chẳng? Coi thử có thêm bằng chứng nào nữa chẳng?”

“Bay tới đó thì tuyệt,” Tobias thốt lên. “Nhiều luồng khí nóng xịn lắm...”

“Và đầy nhóc rắn với cóc ngon ngọt phải hôn?” Marco hỏi với giọng giễu cợt vô tội.

“Ngày mai mình không đi được rồi. Mai là sinh nhật ba mình. Cả nhà ra ngoài ăn chiều.” Jake nói.

“Cả anh Tom nữa hả?” Rachel hỏi.

“Anh Tom bảo là sẽ cùng đi,” Jake ừ ừ. “Nhưng ai mà biết được kia chứ? Gần đây anh dành rất nhiều thời gian họp hành với nhóm Chia Sẻ... Ba mình sẽ chẳng đi ăn sinh nhật nếu không có mình hoặc anh Tom đâu.”

“Bồ tính tặng quà gì cho ba của bồ?” Tôi hỏi, ráng làm cho tâm trạng Jake nhẹ bớt.

Jake toét miệng cười. “Chưa quyết định dứt khoát, nhưng mình tính cọ sạch máng xối cho ông.”

Marco rùng mình. “Lao động chân tay hả? Sao hổng phải là một cái thiệp chúc mừng thiệt đẹp?”

“Mình khá là tò mò về cái vụ ngựa nghèo này đó,” tôi nói. “Nhưng chúng ta có thể gác lại tới tuần sau cũng được mà.”

“Vụ này rất đáng để kiểm tra,” Jake nói. “Nhưng cũng đâu cần tất cả mọi người cùng đi một lượt. Ai muốn đi với Cassie sau buổi học ngày mai nào?”

Cuối cùng Tobias, Rachel, Marco, và tôi quyết định sẽ đi xem sao...

“Mấy đứa kia ngó bộ hống coi vụ này là nghiêm chỉnh, phải hôn?” Tôi hỏi Rachel trên đường về nhà. “Mình có cảm tưởng rằng Ax còn nghĩ hai đứa mình là đồ khùng nữa đó.”

“Bọn Yeerk trong đầu những con ngựa? Bọn Mượn xác Ngựa? Kể cũng khó tin, ha?” Rachel đáp lại.

“Ừa. Nhưng dù sao cũng có lý do để bay một cú, ha?”

CHƯƠNG 5

Bữa sau tôi mặc bộ đồ mới tới trường. Tôi cặp kè với Rachel trước tiết học đầu và hai đứa cùng đi vô lớp. Đi dọc hành lang chính.

“Trông bồ xịn thiệt đó!” Rachel nói.

“Chào Rachel,” một cậu chàng tên Charles mỉm cười bối rối. “Ồ, chào, ừm... Carla.”

“Thấy chưa? Charles mỉm cười với cậu đó.” Rachel hớn hở bảo tôi.

“Hắn kêu mình là *Carla*.” Tôi ngỡ ngàng đáp.

“Thế trước đây hắn có bao giờ bắt chuyện với bồ không nào?” Rachel hỏi.

“Mình nghĩ là không.”

“Thấy chưa? Tiến bộ rồi.”

Marco ưạ chọc Rachel bằng cách kêu nhỏ là Xena - Công chúa Chiến binh. Và lúc đi bên nhỏ tôi nghĩ mình là Gabrielle, người bạn tâm giao của Công chúa. Bọn con trai nhìn thấy trước tiên là Rachel, thứ hai, thứ ba cũng là Rachel. Thứ tư mới tới tôi.

Tôi cũng chẳng lấy đó làm buồn. Về ngoài và quần áo chẳng có gram nào đối với tôi. Và những người mà tôi quan tâm cũng là những ai bỏ qua các thứ đó.

“Hê, Rachel. Bỏ ra sao rồi?” Một cậu tên Jawan mỉm cười rụt rè.

“Phê,” Rachel đáp lạnh tanh. “Cassie, bỏ đã gặp Jawan chưa?”

Tôi nhún vai. “Chào Jawan.”

“Hê, Kendra,” hắn nói. “Gặp bạn ở giờ Anh văn ghen Rachel.”

“*Kendra?*” Tôi hỏi Rachel.

“Hắn nhìn bỏ chăm chặp à,” Rachel nói. “Nếu như hắn hổng có tài nhớ tên người thì đã sao chứ?”

“Nhưng hắn nhớ tên bỏ khá tốt đó thôi,” tôi chỉ ra. Thế rồi tôi nhận ra một cậu tên Joe. Joe là bạn với tôi khi hai đứa cùng học cỡi ngựa với nhau. Có thể cậu ấy nhớ tên tôi.

“Hê Cassie. Uua! Uua! Bỏ khác xưa quá chừng luôn.” Joe bước trở lại và nhìn tôi trân trân.

“Bộ đồ mới hả?” Rachel gợi ý.

Joe lắc đầu. “Không, hổng phải cái đó. Ồ tớ biết là gì rồi!” Cậu ta búng tay. “Coi bộ bỏ lên ký! Bỏ muốn tăng ký thiệt hả?”

Rachel giơ một bàn tay thon thả đẩy Joe ra bên cạnh với vẻ coi thường.

“Điều ấy chẳng chứng tỏ gì hết,” nhỏ nói.

“Ờ hờ. Hắn nói là trông mình mập ra.”

“Đôi lúc bọn con trai ngu thí mờ.”

“Jake đâu có ngu,” tôi phản đối.

Rachel đảo hai mắt. “Anh Jake chỉ là ngoại lệ mà thôi,” nhỏ cãi. “Mà ảnh đây nè.”

Jake đang đi xuôi hành lang, vừa giỡn vừa chuyện trò với mấy đứa bạn quen. Một phần những việc bọn tôi phải làm là duy trì một đời sống càng bình thường càng tốt.

“Chào Cassie,” Jake nói và tách ra khỏi đám bạn trai. “Hê Rachel.”

Rachel đứng lui lại, giơ tay về phía tôi y như một nhà thiết kế thời trang giới thiệu siêu người mẫu mới nhất của mình. “Sao?”

“Sao cái vụ gì chứ?” Jake ngây người hỏi.

“Về bộ đồ đó! Bộ đồ!” Rachel gào toáng lên vì thất vọng. “Cassie-đồ mới-vừa in và không hề có vết dơ của mấy con thú đó nha. Trông nhỏ chẳng kỳ diệu sao?”

Jake mỉm nụ cười từ tốn của riêng cậu ấy. “Dĩ nhiên là trông Cassie tuyệt vời rồi. *Lúc nào* cũng tuyệt vời hết. Chúc vui vẻ ở Đất Khô chiều nay. Bảo trọng nha.”

Jake nói rồi bước đi tiếp, để tôi ở lại trong một tâm trạng ảm áp dễ chịu.

Rachel ngó tôi trân trân. “VẬY ĐÓ, ảnh cũng là một thằng ngốc không hơn không kém.”

Hai đứa tôi vô tiết học thứ nhất. Lớp học đông đúc và ngột thở. Các cửa sổ toàn trông ra bức tường gạch vô hồn của nhà tập thể dục.

Tôi tới ngồi vô chỗ của mình và ráng tự nhắc mình nhớ lại những gì được coi như đã học đêm trước. Mình đã làm bài tập chưa nhỉ? Ồ đã làm rồi. Mình để ở...

“Không! Không! Không thể nào là thật được!”

Marco vừa la vừa nhảy qua một hàng ghế và chun vô một chỗ trống kế bên tôi. Cậu ta ngó tôi chăm chăm, mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc. Hơi kinh ngạc quá mức.

“Cái ảo ảnh quyến rũ này là ai đây ta? Whitney Houston chăng? Không, sự hoàn hảo tuyệt đối kia hổng thể nào có được ở một con người. Bờ là một tiên nữ giáng trần! Ý mình là, người ta thường nói quần áo làm nên con người, nhưng bộ đồ này đã biến bờ thành một tiên nữ.”

Tôi lôi cuốn vở bài tập ở nhà ra, đặt trên bàn. “Bờ nói xong chưa?” Tôi hỏi Marco.

Cậu ta nghĩ một chút rồi gật đầu. “Rồi. Hơi đủ rồi đó.”

“Rachel trả công bờ cái gì vậy?”

Marco toét miệng cười. “Hai tờ. Đôi khi lũ con gái ngốc tệt. Chỉ cần một tờ là tui làm cho rồi.”

CHƯƠNG 6

Bọn tôi tập hợp ở Đường đường Thú hoang.

Tôi mau lẹ phát thuốc men cho “bệnh nhân” trong các chuồng. Tuần lễ này chúng tôi hơi rảnh rang. Một nửa số chuồng để trống, đó là chuyện hoàn toàn bất thường.

“Bờ sẵn sàng chưa?” Rachel hỏi.

“Chỉ còn phải coi lại chỗ băng của con Opossum này thôi. Tốt. Các mũi khâu giữ chắc. Cưng ngoan lắm,” tôi nói với con Opossum có bàn tay bị thương. “Được rồi. Bì giờ mình đã sẵn sàng.”

Tobias đang đậu trên xà nhà trong lồng điều hâu đuôi đỏ - lưng nâu, trán nâu vàng, đuôi màu nâu đỏ, và hai con mắt màu vàng kim dữ tợn.

<Cassie, mẹ bờ vừa đi mua đồ về, bà đang đem đồ vô nhà. Chiếc xe tải của ba bờ vừa chạy qua ngã tư gần trạm xăng. Phải năm phút nữa ông mới về tới đây.> Tobias nói với tôi.

Tôi tin lời Tobias. Điều hâu có một tầm nhìn thật kỳ diệu. Từ vị trí trên cây xà của nhà kho, Tobias có thể nhìn ra qua cửa hông đang mở. Nếu cậu ấy bảo ba tôi còn cách năm phút xe chạy, thì dứt khoát là như thế rồi.

“Mình biến hình thôi,” Rachel nói rồi cởi bỏ bộ đồ ngoài, gấp lại gọn gàng bỏ vô ba lô, trên người nhỏ là bộ đồ biến hình.

Tôi tập trung tâm trí để biến thành ó biển, một loại điều hâu thường ăn cá và những sinh vật sống dưới nước. Nó bay xa rất cừ.

Rachel thì biến thành một con đại bàng đầu bạc. Marco cũng biến thành ó biển y như tôi, giống y chang, vì hai đứa tôi thu nạp ADN của cùng một con chim mà.

Lần biến hình này hai cẳng chân của tôi biến đổi trước tiên. Chúng bắt đầu biến thành cặp chân chim mà chẳng bé lại gì hết. Năm ngón chân tan ra, từ chỗ ấy mọc ra những cái ngón dài. Ba chiếc chĩa đằng trước, một chiếc quay phía sau.

Một bàn chân điều hâu coi giống y chang bàn chân của loài Khủng long Bạo chúa hay một loài khủng long săn mồi tổ chẳng nào đó. Hèn gì người ta cho rằng loài chim có nguồn gốc từ khủng long.

Chỉ cần nhìn bàn chân điều hâu bạn có thể biết liền đó là một vũ khí. Chúng không có thịt, cũng không có lông, cho nên máu của con mồi không bám lại được, nên không bị hôi thúi; chúng quắp vô rất lẹ, rất mạnh mẽ và khó lòng buông ra; và những chiếc vuốt ở đầu ngón chân được cấu tạo để không chỉ bám vô cành cây, hay bước đi, mà còn xoáy thẳng vô thịt con mồi nữa.

Biến đổi kế tiếp là da của tôi. Nó lột ra thành màu xám xám. Và suốt dọc hai cánh tay tôi hiện lên những mẫu hình họa. Những mẫu họa của lông vũ, giống như những cái cây nhỏ xíu bị ép phẳng lì vậy đó. Những hệ thống mao mạch nổi lên trên cứ như là những viên ngói trên mái nhà í.

Thế rồi, lần lần khắp cơ thể tôi, những mẫu vẽ kia trở thành hình ba chiều. Chúng dường như phồng lên và trở thành những chiếc lông vũ hần hoi.

Tôi cảm thấy ngứa quá chừng. Tôi ráng gượng không gãi, vì những ngón tay của tôi đã không còn là ngón tay nữa. Những chiếc xương ngón tay đã bắt đầu dài ra. Cùng lúc ấy những lóng xương cánh tay của tôi vận vẹo và co rút, trở nên nhẹ hơn, rỗng và đầy không khí.

Những lóng xương kêu ken két khi biến đổi. Rồi cuối cùng, tôi bắt đầu co rút. Mặt đất bắt đầu chạy vùn vụt lên phía tôi. Mặc dầu đã trải qua nhiều lần biến hình, tôi vẫn không sao rũ bỏ được cảm giác mình đang rớt, rớt hoài mà chẳng bao giờ thực sự chạm đất.

Đôi bốt cao su của tôi vốn chỉ cao tới nửa bắp chân, nhưng bây giờ, khi tôi co rút lại, thì chúng lớn lên khủng khiếp. Và tôi vẫn tiếp tục co rút.

Cùng lúc ấy lục phủ ngũ tạng của tôi bắt đầu thay đổi và sắp xếp lại. Bộ ruột dài cuộn đi cuộn lại của con người trở thành đường tiêu hóa thật ngắn của loài chim. Trái tim nặng nề đập đập của con người trở thành trái tim đập dồn dập của loài ó biển. Gan, thận, phổi... chẳng thứ gì còn như cũ.

Có mấy con thú trong chuồng đang nhìn chúng tôi với ánh mắt vô cùng mãnh liệt. Một con chồn bị thương dường như lặng người đi vì chứng kiến chúng tôi biến từ những con người khổng lồ đầy đe dọa thành những con chim bé bỏng thơm ngon. Nó quan sát chúng tôi với đôi mắt lóe lên, đói khát.

<Lẹ lên mấy bồ,> Tobias nói. <Tụi mình phải chuồn khỏi đây trước khi ba của Cassie về tới.>

<Ừa,> Marco hưởng ứng. <Trông tụi mình cứ như có mặt ở đây để sẵn sàng chun vô lồng và đẩy những con chim khác ra ngoài vậy đó.>

Tôi dang hai cánh tay, giờ là hai cánh chim. <Mình sẵn sàng rồi. Rachel đâu?>

Tôi nhìn Rachel. Đôi mắt người của nhỏ vừa mới đổi màu. Nhỏ ngó lại tôi trùng trùng với ánh mắt mãnh liệt của loài chim đại bàng. <Sẵn sàng.>

<Tụi mình bay thôi,> tôi nói rồi đập cánh thật mạnh. Đập nữa. Đập nữa. Tôi thu vuốt lại và đập thêm nhiều cái.

Tôi bay lên khỏi sàn nhà kho. Đó là cả một cuộc vật lộn. Bọn tôi đang ở bên trong nhà kho, trong một không gian khép kín, không hề có một luồng gió nào.

Tôi đập cánh và bay lên gác xép để đậu bên cạnh Tobias. Rachel cũng tới nghỉ ngơi ngay trước mặt hai đứa. Nhỏ bự gần gấp hai tụi tôi, với đôi cánh trải dài tới gần hai mét và một cái đầu cùng với một cái đuôi màu trắng toát.

Qua căn gác chứa rơm để ngủ, tôi nhìn ra ngoài bằng cặp mắt của loài ó biển. So với chúng thì mắt người thật là tệ. Tôi thấy chiếc xe tải của ba tôi chạy xuống con đường dẫn về trang trại nhà tôi. Tôi nhìn xuyên qua lớp kính đằng trước, thấy rõ mặt ba. Tôi thấy từng sợi tóc trên đầu ông. Nếu lúc ấy có một con ruồi đậu trên mũi ông, tôi có khả năng nhìn rõ cả những sợi râu của nó luôn.

Ba tôi còn cách nhà kho chừng hai trăm mét.

Tôi nhìn qua mảnh trời hình chữ nhật màu xanh lam và trắng rồi dang cánh, tung mình ra phía trước, lao ra qua cửa sổ, bắt kịp một làn gió, và vút lên tầng mây.

CHƯƠNG 7

<**L**ối này.> Tobias kêu lên, và tụi tôi bay theo cậu ấy. Bầu trời là nhà của Tobias. Cậu ấy biết đường bay của mình trong khắp vùng trời, còn chúng tôi chỉ là những người khách thăm viếng tầng mây mà thôi.

<Thấy gì đằng kia không? Xa về phía Đông í?" Tobias hỏi. <Có thấy cái cách mây xếp lớp đó không? Gợn sóng lẫn lẫn trên trời í?>

Cặp mắt ó biển tinh nhạy của tôi thấy làn sóng không khí dợn lên do hơi nóng. Giống như đôi khi bạn nhìn thấy những làn sóng hơi bốc lên từ mặt đường trong một ngày nóng bức vậy đó. Chỉ khác là những làn sóng hơi này cách nhau tới nửa dặm lận.

<Có,> tôi đáp. <Mình có thấy. Có phải một luồng khí nóng không?>

<Một luồng khí nóng nghiêm chỉnh. Tụi mình sẽ cỡi nó lên cao một dặm chỉ trong chớp mắt!>

Chúng tôi bay cất lực, cách nhau hàng trăm mét, cho không có vẻ là đang bay cùng nhau. Thì điều hầu đuôi đỏ, đại bàng đầu bạc và ó biển có bay cùng đàn bao giờ đâu.

Tôi cảm thấy các cơ ở hai cánh ngày càng mỏi. Đập cánh là công việc gay go lắm chứ bộ. Nhưng khi chúng tôi bắt được luồng khí nóng thì sẽ dễ dàng hơn. Một luồng khí nóng là một cột không khí ấm bốc lên cao. Bạn dang đôi cánh của mình trong một luồng khí nóng, và chỉ với chút xíu sức lực là bạn có thể vút lên thật cao rồi.

Bây giờ chúng tôi đang ở trong luồng khí ấy. Tôi cảm thấy không khí ấm áp cuộn cuộn dưới đôi cánh dang rộng của mình. Và tôi vút lên cao. Lên cao, lên cao, lên cao mãi!

<Ha ha! Ôi trời, thích quá đi!> Rachel hét lên. <Thích quá, thích quá, thích quá đi! Yiii - haaa!>

Chúng tôi bay lên, lượn vòng quanh nhau, biểu diễn một màn baller trên không với sự duyên dáng khó tin.

Mặt đất rút xuống xa bên dưới chúng tôi. Lúc này thì ngay cả thính giác xuất sắc của loài chim săn mồi ở chúng tôi cũng không bắt nổi một tiếng động nào từ những chiếc xe, những

ngôi nhà hay cửa tiệm dưới đất nữa.

Chúng tôi lên cao, tới khi những cái cây cao nhất trông chỉ như các bụi rậm nhỏ xíu. Tới khi các vườn cỏ trở thành những con tem. Tới khi những con đường trở thành các dòng bê tông nóng lung linh.

Nhưng mặc dù, mọi vật bên dưới đã trở thành nhỏ xíu, tôi vẫn có thể nhìn rõ những chi tiết sắc nét. Đặc biệt là với những gì chuyển động giống như con mồi: mèo, chó, chuột, hay những con chim khác...

Trên tầng không cao tí này thật là lặng lẽ. Không có tiếng động nào từ dưới mặt đất vọng lên. Không một tiếng động nào. Thỉnh thoảng có tiếng động cơ của một chiếc máy bay phản lực bay qua, nhưng phần lớn vẫn là tiếng róc rách êm ái của gió lướt trên những chiếc lông vũ, và tiếng của những đôi cánh đang vỗ.

Chúng tôi nhào từ luồng khí nóng này qua luồng khí nóng khác để nó nâng chúng tôi lên cao hơn.

Và một lúc sau, tôi thấy những con đường trở nên thưa thớt và nhỏ. Nhà cửa mỏng dần. Các trạm xăng cách nhau hàng dặm. Tôi thấy những con bò cái và cừu đứng rải rác ở bên dưới xa tí.

Và rồi ngay cả bò và cừu cũng chẳng còn ở nơi có những ngôi nhà và hàng quán cuối cùng. Bên dưới chúng tôi đất đai khô cằn, phủ một thứ cỏ úa vàng, và được đánh dấu bằng các hàng rào thép gai.

Tobias lên tiếng. <Ê, mấy bồ. Đọc thử tấm biển phía dưới kia đi. Tấm biển ở bên con đường đất í.>

Đôi mắt ó biển của tôi nhắm đích và đọc:

STOP!

TÀI SẢN CỦA CHÍNH PHỦ.

KHU VỰC HẠN CHẾ.

VÔ PHẠM SỰ CẤM VÀO.

<Mình đoán đây là chỗ bắt đầu của Vùng Chín Mốt lưng danh,> tôi nói.

<Họ thân thiện đấy chứ nhỉ?> Rachel thốt lên.

Vùng Chín Mốt là một loạt những tòa nhà thấp bè, chán ngắt, tất cả trông cứ như đã được xây hàng bốn mươi năm trước. Có ba tòa nhà rất lớn trông như những hangar để máy bay. Và một phi đạo. Và rất nhiều xe cộ: xe tải, xe jeep, cả mấy chiếc xe tăng nữa.

Và ở đó còn có những con ngựa, chúng đang nhón nhơ rải rác khắp căn cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

<Marco nè, mình biết một quý bà mà bồ sẽ rất thích đấy,> Rachel lầm bầm. <Tên bà là Helen Khùng. Khùng, là bởi vì bà coi bộ giống bồ lắm.>

<Tụi mình đi kiểm bọn ngựa ấy đi,> tôi đề nghị.

<Những con ngựa biết gọi điện thoại hả?> Tobias nói. <Những tên Mượn xác Ngựa phải không?>

Trong lối cậu ấy nói có gì đó dường như hoài nghi toàn bộ câu chuyện của tôi và Rachel vậy.

<Mình và Cassie thấy một con sên Yeerk bò ra khỏi lỗ tai của con ngựa đó thiệt mà,> Rachel chống đỡ.

<Và tụi này xem bị một tia Nghiệt chiên giòn nữa đó...> Tôi vạch rõ.

<Dù sao bồ cũng hổng thực sự trông thấy một chiến đấu cơ Con Rệp. Và với đôi mắt kém cỏi của con người, thật khó mà phân biệt một con sên Yeerk với một con rắn già vớ vẩn...> Tobias nói.

<Vậy là bồ không tin tụi này, phải không Tobias?> Rachel phàn nàn.

<Không phải vậy. Chỉ có điều chuyện đó hổng có lý chút nào. Ý mình muốn hỏi, tại sao bọn Yeerk lại muốn ký sinh vô ba con ngựa hoang đó mới được chứ?>

<Mình chẳng biết tại sao nữa,> tôi thừa nhận. <Nhưng mình thấy gì thì mình biết chứ.>

<Đó kìa!> Rachel reo lên. <Một lũ ngựa kìa. Phía trên, cạnh hồ nước đó. Có thể là lũ ngựa ấy đấy.>

Chúng tôi ngoặt gấp qua trái và bay tới chỗ đám ngựa. Có nửa tá ngựa cái, hai con ngựa non,

và một chú ngựa giống ngựa con đứng một mình trên một cái dốc thoải. Con ngựa giống hít hít gió, đầu ngẩng cao.

<Không phải đám ngựa này,> tôi nói.

<Sao bồ biết?> Tobias hỏi.

<Bởi vì chúng hành động như những con ngựa thật sự. Chúng có con có cái. Và con ngựa giống thì cư xử y chang ngựa giống. Lũ ngựa mà tụi mình kiếm hồng hành động kiểu này đâu.>

<Được rồi. Bây giờ mấy bồ phải hoàn hình thôi,> Tobias nói. <Đã gần tới hạn hai tiếng đồng hồ rồi. Đằng kia có mấy tảng đá. Mấy bồ nấp ở đó cho kín đáo.>

Vậy là chúng tôi tiến về phía mấy tảng đá và hạ cánh. Đó chỉ là một đồng đá giống như bất kỳ đồng đá nào.

Trừ một điều là chúng tôi đã bỏ qua một sự thực sống còn: Đồng đá nằm xa phía sau tấm biển cấm người xâm nhập.

CHƯƠNG 8

Chúng tôi bay xuống giữa bãi đá và hoàn hình.

Đó là một khoảng nhỏ đẹp mắt, xung quanh chúng tôi là những khối đá dựng cao và dưới chân là cát khô, sạch. Chúng tôi hoàn toàn được che khuất khỏi tầm nhìn của bất kỳ người nào đi tới từ bất cứ hướng nào.

Tobias đầu xuống nghỉ bên cạnh trong khi Marco, Rachel và tôi trở lại hình dạng người của mình. Dĩ nhiên, cũng như mỗi lần hoàn hình, chúng tôi hiện ra trong bộ đồ biến hình, chân đi đất.

Trời nắng gay gắt, nhưng chúng tôi hầu như hoàn toàn ở trong bóng mát. Một làn gió ấm thổi qua, vi vu giữa những tảng đá.

“Những gì tụi mình cần bi giờ là một bữa ăn picnic,” Marco nói. “Tobias! Vù đi kiếm cho tụi

này mấy con chuột béo hay cóc thơm coi.”

<Khỏi cần,> Tobias lạnh lùng đáp. <Chỉ cần xơi con rắn dưới mông bồ là đủ rồi.>

“Yaaaaa!” Marco hét tướng và nhảy nhồm lên, tay đánh bôm bốp vào mông.

Một con rắn màu đen nhỏ xíu trườn khỏi bao cát ấm áp mà Marco vừa ngồi lên.

“Tui bị rắn cắn! Tui sắp ngủm rồi! Một con rắn chuông cắn vô mông tui!”

<Nó đâu phải rắn chuông, và nó đâu có cắn bồ,> Tobias cười. <Nó chỉ là một chú rắn ráo vô hại thôi.>

“Làm gì có rắn nào vô hại,” Marco lầm bầm. “Nhưng bồ phải mở to đôi mắt điều hâu của bồ ra nếu có một con rắn chuông bò tới chỗ tui đó nghen.”

<Tui sẽ bảo vệ cái mông của bồ khỏi bị rắn cắn, Marco à,> Tobias tuyên bố long trọng.

“Tụi mình biến hình tiếp đi chứ,” Rachel đề nghị. “Khỏi cần nghỉ đi. Mình thấy khỏe lắm.”

“Có cần phải gấp vậy không?” tôi hỏi.

Biến hình là công việc khá oải. Nó làm bạn mất sức lắm. Đôi khi chúng tôi buộc phải biến hình thiệt lẹ, chẳng cần nghỉ ngơi gì hết giữa các lần biến hình. Nhưng làm vậy chẳng hay ho gì. Bạn sẽ cảm thấy phần chấn hơn nhiều nếu như có được một lúc xả hơi.

Rachel nhún vai. “Không. Chẳng gấp gì.” Nhỏ nhón chân rướn mình lên ngó quanh bãi đá. Làn gió vi vút thổi xòa tóc xuống mặt nhỏ. “Trông cứ như một cảnh trong bộ phim Viễn Tây thời xưa vậy đó. Các chàng cao bồi tốt nấp trên núi để tránh bọn cao bồi xấu. Cái tụi mình cần bí giờ là súng sáu và súng trường...”

CLIC-CLIC!

<Cái gì... > Tobias la lên.

CLICK-CLIC! CLIC-CLIC!

Âm thanh ấy làm tôi cứng người. Tôi đã nghe thấy nó trong đời thực rồi, và nghe trên tivi hàng ngàn lần luôn. Không thể lầm được. Đó là tiếng những khẩu súng lên đạn.

Tôi ngược lên và thấy trên cao, chĩa thẳng xuống đầu chúng tôi, là những họng súng tự động đen xì.

Mãi ngó trên trên các khẩu súng, mất vài giây tôi mới để ý là có những người cầm súng. Họ mang nón sắt lợp vải lụa trắng. Lụa trắng màu nâu vàng và màu be tiếp với môi trường hoang mạc. Đồng thời đồng phục của họ cũng lụa trắng theo lối hoang mạc như vậy.

Những gương mặt chẳng lấy gì làm thân thiện.

Một trong số những người lính đứng dậy và chống tay vô háng. “Được lắm. Ba đứa chúng bay nằm xuống, úp mặt xuống cát, hai tay đan sau gáy.”

Tôi nghĩ, *ba* đứa? Dĩ nhiên rồi! Họ nghĩ Tobias là một con điều hâu.

“Nhưng chúng tôi có làm gì đâu nào,” Rachel phản đối, giọng y hệt cái lúc má của Rachel bắt quả tang hai đứa tôi chun vô phòng của bà lục lợi quần áo để mặc thử...

“Các người đã xâm nhập bất hợp pháp vô một vùng cấm thuộc tài sản nhà nước,” người đàn ông nói. “Trung sĩ! Khám coi chúng có vũ khí hay hàng lậu gì không. Và ai đó đuổi con điều hâu bụi ở đằng kia đi. Nó cứ nhìn ta trừng trừng vậy đó.”

“Tuân lệnh Trung úy.”

<Mấy bồ cứ đi theo họ đi,> Tobias vừa nói vừa dang cánh bay đi. <Mình sẽ để mắt tới mấy bồ. Mấy bồ chỉ cần làm bộ ngớ ngẩn là được.>

“Bồ có nghe không đó, Marco,” Rachel thì thào và nháy mắt. “Cứ như bồ thường là ngon đấy.”

Lẽ tự nhiên Rachel hoàn toàn chẳng sợ hãi gì hết. Nhỏ có biết sợ là gì đâu, còn tôi thì sợ lắm...

Những người lính nhảy từ trên các tầng đá xuống và nhanh nhẹn lục soát chúng tôi trong khi chúng tôi nằm sấp mặt xuống cát. Cuộc lục lợi diễn ra mau chóng vì chúng tôi chỉ mang trên người có bộ đồ biến hình thôi mà.

“Xong rồi, đứng lên. Mang giày dép vô,” viên trung úy ra lệnh.

Tôi nhăn mặt. Giày dép! Ôi trời, làm sao chúng tôi có thể giải thích đây.

“Hồng có giày dép, thừa trung úy!” viên trung sĩ báo cáo.

Tôi thấy mặt viên trung úy cau lại. “Ê. Chờ một phút đã. Từ đường lộ vô đây phải trên năm kilomet lận. Làm thế nào các người tới được chỗ này mà hồng mang giày dép gì ráo trội? Mà cả ngày hôm nay đâu có chiếc xe nào chạy trên lộ. Làm sao các người tới đây được kia chứ?”

Tôi ngó Rachel. Rachel ngó Marco. Marco ngoác miệng nói, “Bọn người Sao Hỏa mang tụi này tới, thừa Trung úy. Tụi này bị những người ngoài Trái Đất quăng xuống đây đó mà.”

CHƯƠNG 9

“**T**ôi là Đại úy Torrelli. Tôi chịu trách nhiệm về an ninh của căn cứ này.”

Chúng tôi bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, rất thiếu khí trời, tuy rằng hồng có cửa sổ nhưng rất sáng sủa. Mỗi khi cửa ra vào mở lại trông thấy một anh chàng mang đồng phục Không quân, coi bộ thiệt ngẫu, tay lăm lăm một khẩu súng máy nhỏ.

Trong phòng có một bảng tin, trên đó dán những tờ bích chương nhắc nhở mọi người “An ninh là công việc của chúng ta”, và động viên mọi người ráng không phạm một sai sót nhỏ nào.

Nhưng cũng có một thứ quen thuộc hơn đập vô mắt tôi. Một trong những tờ quảng cáo nhỏ nói về Lâm Viên. Lâm Viên là một trong những phức hợp gồm công viên giải trí và vườn thú, mẹ tôi là một bác sĩ thú y làm việc ở đó. Bên dưới tờ quảng cáo là một tờ giấy có chữ ký của nhiều người.

“Chào Đại úy,” Marco nói. “Mọi việc ra sao rồi thưa đại úy?”

Viên đại úy liếc lên viên trung úy vừa giải bọn tôi tới. Người này nhún vai.

“Bây giờ thì các cô các cậu nghe cho rõ đây, có thể các người không nhận thức được vấn đề, nhưng các người gặp rắc rối rồi đó,” đại úy nói.

“Vâng thưa ngài, chúng tôi biết là mình đã phạm một sai lầm lớn,” tôi đáp. “Đây hoàn toàn là chuyện tình cờ. Chúng tôi thậm chí không hề biết là tận vùng Đất Khô hẻo lánh này có gì nữa kìa. Và lạy trời chúng tôi chẳng bao giờ quay lại đây lần nữa sau khi được các ông thả về, chắc

chấn như vậy đó.”

Tôi mỉm cười một cách thật vô tội. Tôi thúc Rachel một cái và nhỏ cũng cười theo. Tôi cầu cho Marco cũng hiểu được sự thể và mỉm cười vô tội như vậy để chúng tôi có thể...

“Vậy thì các ông giữ người ngoài Trái Đất ở đâu?” Marco hỏi.

Cậu ta đã hiểu sự thể ra vậy đó.

Viên đại úy mím chặt miệng đến mức hai môi tái nhợt, rồi ông nói, “Coi nào, bọn nhóc, đây là một căn cứ Không quân. Chúng ta không tranh luận về chuyện chúng ta làm gì ở đây, nhưng ta được quyền cho cậu biết một điều: Không có người ngoài Trái Đất nào ở đây hết!”

“Vâng, đúng vậy, thưa ngài,” Marco khịt mũi.

“Tên con là gì, con trai?”

“Ừm... Mulder. Fox Mulder.”

“Hừ, cậu càng ngày càng gặp thêm rắc rối đó, Fox Mulder. Cậu đã vi phạm luật liên bang. Cậu có thể xỏ khám lăm đó!”

“Thưa ngài?” tôi ngắt ngang. “Xin ngài bỏ qua cái tên Ma - à, tôi muốn nói là Fox ấy được không.”

“Phải, hẳn là một thằng ngố đó,” Rachel phụ họa.

“Hắn ta chỉ khoái chọc giận người ta thôi à. Tụi con chỉ là một lũ nhóc, bác dư biết mà. Tụi con đâu có ý gây hại gì. Bác có thể chỉ cảnh cáo tụi con thôi có được không ạ?”

“Thậm chí cảnh cáo thiệt là nghiêm khắc,” Rachel tán thành.

“Thông thường thì chúng ta cũng chỉ làm như thế,” viên đại úy nói. “Ở đây bọn ta cũng phải chịu đựng không thiếu kẻ khùng khùng và lập dị.” Ông nhìn thẳng vào Marco khi nói đến chữ “lập dị”. “Tuy nhiên, ta thấy có một bí ẩn nhỏ nhỏ trong chuyện này. Coi nè, chẳng ai trong số các người mang giày dép gì ráo trọi. Người của trung úy đã xục xạo khắp địa bàn mà chẳng thấy chiếc nào hết. Mà theo lẽ thường thì không thể nào chân không đi bộ qua cả một vùng đầy bụi rậm và đá tảng như vùng này được.”

“Vậy tụi con bị bắt giữ chỉ vì hồng mang giày?” Rachel hỏi.

“Coi kìa, đâu là vấn đề chính thưa ngài?” Marco chất vấn. “Nếu các ông giữ một người ngoài Trái Đất ở đây, tại sao các ông không nói bét cho mọi người biết cho lệ?”

Viên đại úy ngó chăm chăm Marco một lúc lâu. “Ta muốn bà cô cậu viết vô tờ giấy này tên tuổi của bản thân và số điện thoại của cha mẹ các cô các cậu.” Ông dúi một chiếc kẹp hồ sơ vô tay Marco. “Chúng ta sẽ gọi cho người nhà của cậu. Có thể họ sẽ đánh giá cao tinh thần hài hước của cậu đó.”

Tôi nhìn qua vai Marco trong khi cậu ấy viết chữ “Fox Mulder.” Rồi cậu ấy viết tiếp một con số điện thoại.

Rachel tự kêu mình là Dana Scully.

Tới lượt mình, tôi ngồi chờ ra nhìn trang giấy trắng. Viên đại úy ngó tôi trừng trừng trong khi tôi cắn bút và toát mồ hôi cục.

Tên gì? Tên gì?

“Ngay cả tên của mình cô cũng không biết sao?”

“Ừm... biết chứ ạ. Tên là... Cindy! Đúng rồi, Cindy. Cindy... Crawford.”

Marco nhìn tôi chăm chăm. Rachel ngó tôi trân trân. Tôi run run tay khi viết ra cái tên ấy rồi viết đại mấy con số.

Hai viên sĩ quan bỏ ra ngoài. Một tiếng lạch cạch khóa cửa phòng.

“Cindy Crawford?” Marco hỏi. “Bồ làm sao vậy, khủng hả?”

“Mình? Khủng? Còn bồ thì sao?”

“Ở nước này có ai hổng biết Cindy Crawford!”

“Tui mình phải ra khỏi đây. Lệ lên!” Rachel hối. “Mình đã cho lão ta số điện thoại của tiệm Pizza đó.”

“Tui thì cho số của Trung tâm Ghi nhận Thành tích thể thao,” Marco nói.

“Mình chỉ ghi một-hai-ba-bốn-năm-sáu-bảy-tám!” tôi thở dài.

“Tám? Bờ cho lão ta tám số?” Marco bật cười. “Có lẽ tui phải luôn ghi nhớ rằng đừng bao giờ giở trò làm điệp viên nếu có bồ tham dự. Bì giờ tui mình làm thế nào chuẩn khỏi đây há?”

“Mình có thể biến thành gấu xám và...” Rachel khởi xướng.

“Không!” Tôi la lên. “Họ là những người tốt, và trong chừng mực tui mình biết thì họ hẳn phải là bọn Yeerk! Không được làm đau họ! Tui mình hãy biến thành một con vật nhỏ bé nào đó đủ để lòn phía dưới cánh cửa mà ra ngoài. Mình nghĩ tới con ruồi.”

“Mình ghét làm ruồi lắm,” Rachel rùng mình.

“Kiến vậy nha?”

“Hổng chịu đâu.”

“Gián?”

Rachel gật đầu. “OK. Chẳng thà làm gián.”

Marco nhìn nhỏ kinh ngạc. “Bà hãì làm ruồi mà gián thì không?”

Nhưng Rachel và tôi đã bắt đầu biến hình, Marco thấy vậy cũng hối hả làm theo.

Lần này sàn nhà không dâng lên phía chúng tôi mà phải nói là nó nhảy chồm lên! Và những biến đổi diễn ra chẳng có phần nào dễ thương như kiểu da biến thành lông vũ đâu.

Lần này, với Marco, sự biến đổi khởi đầu từ râu. Hai cọng râu to đùng, dài thòng, nhọn hoắt phụt ra trên trán cậu ta.

PHỤT!

Với Rachel, biến đổi bắt đầu từ chân. Đôi chân giữa mọc ra ngay trước ngực của nhỏ.

“Yaa!” Tôi hét lên, mặc dù tôi đã biết ít nhiều về điều sẽ diễn ra. Vậy mà nhìn hai cọng râu phụt ra trên đầu thẳng bạn của mình, hai cái chân có đốt và lông lá mọc từ ngực nhỏ bạn thân nhất của mình... phải, thiệt gớm chết đi được.

Nhưng tôi không thể để ý quá nhiều tới họ, bởi tôi đang bị thu hút vô những sự kiện khác: những ô vuông khoảng ba tấc của tấm thảm giấy dầu bây giờ trông bự như những bãi cỏ, và tôi có thể nghe được tiếng từng lóng xương trong cơ thể mình tan ra sền sệt. Và da tôi đang hóa thành cứng và trơn láng.

PHỤT! Hai chân bật ra từ ngực tôi.

XOẠT! Hai cọng râu vụt ra trên đầu tôi.

Hai chân của chính tôi thì co rút lại. Tôi té nhào ra phía trước! Tôi chìa hai tay ra để đỡ chính mình, nhưng tôi hổng còn tay nữa.

“Mình đã đổi ý,” Rachel bắt đầu nói giỡn, nhưng những gì nhỏ muốn nói tiếp đã tắc tịt vì khuôn mặt người xinh đẹp của nhỏ trở nên một thứ gì đó cứng ngắc và có màu đỏ đồng, và miệng của nhỏ tách ra thành các bộ phận phát ra tiếng lách cách của con gián.

<Mình muốn nói là, “mình đã đổi ý, gián còn ghê hơn cả ruồi nữa đó”,> Rachel nói.

Và đúng lúc đó bọn tôi cảm nhận được những rung động qua râu của mình. Rung động nặng nề của những bước chân. Những bước chân giận dữ.

Tiếng viên đại úy nói, “Tiệm Pizza, hả? Ta sẽ cho mấy con quỷ nhỏ này biết thế nào là Pizza!”

<Le đi, các công tử tiểu thư!> Rachel la lên với sự hăng hái bốc đồng mà nhỏ bao giờ cũng có mỗi khi đối diện với tử thần.

<RAAAID!> Marco hét.

<Dzui thiệt đó ha, Marco. Dzui thiệt đó,> tôi lầm bầm. <Liệu tụi mình có thể đem trót lọt cái đầu ra khỏi đây không chứ?>

Không khí chuyển động! Rung động! Gió! Mùi người!

Cửa đã mở. Cánh cửa quét phía trên đầu bọn tôi. Bọn tôi dứa nào dứa nấy guồng chết bỏ ba đôi chân của mình. Thoát ra ngoài căn phòng rồi!

Bọn tôi bay vèo qua những ô vuông giấy dầu trơn như mỡ.

Sáu cọng chân của tôi guồng một cách điên cuồng, hai cọng râu vẫy một cách rồ dại, toàn bộ bản năng gián của tôi la hét, *Chạy! Chạy! Chạy!*

Vậy là bọn tôi chạy, mà cũng chẳng biết là phải chạy đi đâu hết.

<Tôi mình đi đâu đây?> Marco hét.

<Làm sao mình biết được?> Rachel la.

<Cứ nhào về hướng có ánh sáng mặt trời!> Tôi thét.

<Làm thế nào phân biệt ánh sáng mặt trời với ánh sáng đèn?>

<Chẳng biết nữa. Ừm...ừm...> tôi ráng nghĩ coi một con gián làm thế nào biết được sự khác biệt giữa ánh sáng mặt trời với ánh sáng đèn trong nhà. Dĩ nhiên rồi! Ánh sáng làm loài gián giật mình và sợ hãi. Ánh sáng càng mạnh, nó càng sợ.

<Chạy về hướng nào mà bộ óc gián của bồ cảm thấy sợ nhất ấy!> tôi hét lên.

<Ồ, tuyệt quá. Bộ óc gián ngu ngốc này đã sợ muốn chết rồi đây.>

Những rung động. Rất nhiều rung động. Lớn, nặng nề, như động đất vậy đó.

Qua các giác quan lơ mờ, cận thị, và bị rạn vỡ, tôi thấy hay ít ra là cảm thấy những vật to đùng từ trên trời rớt xuống. Giống như có ai ném những chiếc xe tải xuống khắp xung quanh tôi vậy.

Những bước chân! Những chiếc giày cỡ bự bằng loại xe moóc đôi!

XÂM! XÂM! XÂM!

<Cẩn thận! Có người bước đi trên đầu tụi mình đấy!> Marco hét lên.

XẦM! Một chiếc giày quái vật từ trên trời lao xuống, đâm sầm xuống sàn nhà ngay trước mặt tôi có hơn hai centimet. Nhưng bộ óc của loài gián đã phản ứng rất kịp thời. Óc gián biết làm sao để khỏi bị xéo lên.

<Cứ để cho con gián điều khiển!> tôi nói. <Óc gián giỏi mấy vụ này lắm.>

XẦM! Cái thân gián của tôi bật sang một bên, vừa kịp tránh mép một gót giày, chỉ chậm một tích tắc là nó đã chà tôi bẹp dí.

<Ánh sáng mặt trời! Mình nghĩ là ánh sáng mặt trời đây rồi!> Rachel hô lên.

<Bồ dẫn đường đi!> Tôi chỉ lơ mờ nhận ra hình thù con gián Rachel phía trước mặt mình. Marco thì ở liền bên cạnh tôi. Cả ba con gián hải hùng như ma đuổi bay về phía ánh sáng rực rỡ.

Đột nhiên có một cái gờ. Khá cao đối với tôi, tuy rằng có thể nó chỉ cao thậm chí chưa tới ba centimet. Tôi nhận ra nó là cái ngưỡng cửa, và tôi biết rõ một điều: tôi thực sự muốn ra khỏi tòa nhà.

<Tobias!> Tôi kêu lớn. <Bồ nghe thấy tui không? Bồ có ở trên đó không?>

<Có. Bồ ở đâu vậy, Cassie?> Cậu ấy hỏi.

<Tụi này là ba con gián nhỏ lạc lõng đang vội gần chết đây!> Marco nói.

<Thấy rồi!> Tobias đáp.

<Cảm ơn trời đất đã tạo ra cặp mắt điều hâu,> Rachel góp lời. <Bi giờ thì bồ bung tụi này khỏi đây đi!>

<Tiếp tục di chuyển và ráng tụi lại với nhau nha. Và nè, có một toán quân đang lao tới chỗ mấy bồ đó. Một toán quân xa đó.>

Lẽ ra cái giọng Tobias khi nói hai tiếng “quân xa” đã làm tôi đề phòng. Nhưng tôi chỉ mãi lo sát lại với Marco và Rachel để cho Tobias bung cả lũ đi thôi.

Bây giờ chúng tôi đang ở trên nền bê tông, và di chuyển chậm hơn. Với một con bọ, nền bê tông chẳng có vẻ trơn láng gì hết. Chúng tôi như đang chạy qua một cái bãi vô tận lổn nhổn

những tảng đá nhỏ. Bê tông hơi lóa mắt. Ít ra với cảm quan của con gián trong tôi thì trông nó như vậy đó.

Và một điều nữa là, bê tông dưới trời nắng nóng rất dữ!

<Tui sắp thành gián chiên giòn rồi nè!> Marco rên rỉ.

<Ôi trời, nóng dữ quá! Không ngờ bọn côn trùng lại nhạy cảm với nhiệt độ đến vậy,> tôi nói.

<Tobias! Lẹ lên, trời ạ, tụi này đang thực sự bị nướng làm chả đó!> Marco la lớn.

Đột nhiên một cái bóng lao xuống. Tôi phải gồng mình chống lại sự kích động dẫn tới hoảng loạn có thể xô mình chạy về một hướng hoàn toàn khác.

Những bàn chân sần sùi và to đùng bập xuống với tốc độ kinh dị. Những chiếc vuốt cào trên nền bê tông. Một bộ vuốt sục xuống dưới mình tôi và nhấc tôi lên cao, lên cao, lên cao mãi.

<Yiiii-ha!> Marco hét lên. <Hàng không đuôi đỏ!>

Không còn nóng nữa. Không còn bê tông. Tôi đã ở trên không, gió đang ù ù thổi.

<Ahhhhh!> Tôi đang rớt! Tobias đã lỡ để lòng bộ vuốt đang quắp tôi và thế là tôi rớt, rớt, quay mòng mòng trong không trung.

Rớt từ độ cao bao nhiêu thì tôi chẳng nói được. Cái thân gián của tôi không nhìn xa quá mười centimet. Nhưng có vẻ như tôi rớt xuống rất lâu.

Rớt...

<Cassie!> Tobias hét lên.

Rớt...

<Cassie!> Rachel lặp lại.

<Cassie có chuyện gì rồi?> Marco hỏi.

<Mình để rớt mất nhỏ rồi!>

BUP!

Tôi chạm mặt đất. Đất bắn tung tóe mù mịt xung quanh tôi khi tôi đâm sầm vào nó.

Nhưng hồng thấy đau.

Tôi nằm ngửa tênh hênh. Các chân của tôi đập loạn xạ trong không trung. <Làm thế nào quay ngửa cái thân mình khốn khổ này lên được đây?> Tôi tự hỏi. Lúc đó tôi nghe thấy có tiếng sấm kinh hồn vang dậy cả mặt đất.

<Cassie! Mình thấy bồ rồi!> Tobias hét lên. <Mình tới chỗ bồ đây, nhưng bồ phải chạy đi Cassie! Mình hồng tới kịp được đâu! Bồ phải chạy ngay đi!>

Giọng Tobias đầy vẻ bất an.

<Có chuyện gì vậy?> Tôi hỏi.

<Cái tốp đó đó, Cassie à. Nó đang tiến thẳng về phía bồ!>

<Tốp gì kia? Lính hả?>

<Không. Xe tăng.>

Rồi tôi nhận ra rằng điều mà mình đang nghe thấy và cảm thấy không phải là tiếng sấm nổ.

CHƯƠNG 11

<**C**assie! Chạy lẹ đi!> Tobias hét lên trong khi lao xuống tôi với một tốc độ kinh hoàng.

<Mình đang chạy đây!> Tôi guồng tất cả các chân gián của mình y như một con gián bị kẹt trong chậu nước. Nhưng tôi chỉ quờ quạng không khí mà thôi. Và cơn sấm bây giờ đã trở thành cái gì đó còn hơn cả sấm nữa. Giống như một vụ nổ liên tục không ngừng nghỉ.

B B B B R R R R B B B R R R R M M M!

BBBBRRRRRRBBBBMMMMMM!

Những cái cánh! Đợi cái coi! Loài gián có cánh kia mà. Tất cả việc tôi phải làm là...

Trễ quá rồi!

<Cassie!>

Có cái gì đó che lấp cả mặt trời. Tôi cảm thấy tấm thân gián nhỏ bé của mình bị ép xuống đất. Đường như sẽ mãi mãi như vậy. Sức ép thiệt hổng tin nổi! Tuy nhiên...

Đột ngột tôi rời khỏi mặt đất. Nhưng hổng được tự do. Tôi bị dính cứng. Dính cứng vô bánh xích của một chiếc xe tăng, và từ từ di chuyển vòng quanh trong lúc dây xích chạy về phía đầu xe.

Tôi lại đạp chân như điên, nhưng bây giờ hai chân tôi không cục cựa được nữa. Tôi bị dính lưng vô một cái cối xay guồng dơ dáy. Tôi sẽ chẳng thể nào sống sót qua một vòng quay khác của chiếc bánh xích đâu.

Tôi thử đạp cánh bên trái. Hổng ngon. Nó nát bấy rồi.

Tôi thử đạp cánh bên phải. Được!

Tôi lật được người lên, đứng trên bốn cái chân lành lặn, quay ngoắt sang trái và chạy như một con khùng về phía mép bánh xích. VUUUU! Tôi rớt! Tôi chạm đất và chạy. Tôi chạy, chạy và chạy mà thậm chí hổng nghĩ tới chuyện ngừng lại.

Tobias nhắc tôi lên khỏi mặt đất, và tôi vẫn còn chạy với bốn cái chân gián còn lành lặn.

Marco dường như nghĩ rằng toàn bộ chuyện này chỉ là một trò tếu điên rồ. Cậu ta cười suốt trong mười phút kế tiếp khi Tobias chở chúng tôi bay khỏi Vùng 91. Và trong khi Marco cười thì Tobias xin lỗi tôi vì đã đánh rớt tôi.

Tobias đặt chúng tôi xuống bên ngoài địa phận của căn cứ bí mật.

Chúng tôi hoàn hình trong một cái vực do một dòng suối nhỏ tạo thành.

“Bồ hồng sao chứ?” Rachel hỏi tôi khi cả ba chúng tôi đã hoàn toàn trở lại hình người.

“Nếu bỏ qua việc bị một chiếc xe tăng nghiền, thì mình hồng có sao hết.”

Marco cười toe toét. “Ước gì tui thấy được vẻ mặt của Đại úy Torrelli khi ổng nhận ra rằng cả ba đứa tui mình đã biến mất như ma vậy đó.”

Rachel thụi vô người Marco. “Tên ngố! Tại sao bồ cứ lôi ba cái chuyện ngoài không gian ra mà chọc lão ta kia chứ? Nếu không thì lão đã thả tui mình rồi.”

“Đừng mơ. Lão sẽ chẳng tha tui mình trước khi liên lạc được với các cụ nhà tui mình đâu.” Marco nói một cách nghiêm chỉnh. “Liệu tui mình có để cho lão liên lạc được không, không chứ gì? Cho nên mình mới cố tình chọc để bây giờ lão sẽ xếp tui mình vô cùng loại với các đám mát dây khác. Nếu tỏ ra tỉnh táo, lão sẽ thực sự nghi ngờ mấy đứa này làm gì ở đây mà không mang giày dép gì ráo trọi. Đúng không?”

Rachel ngó chăm chăm Marco vẻ hoài nghi. Nhưng tôi biết Marco có lý. Cậu ta hay nói chọc tức thiệt, nhưng chẳng phải tay khờ.

“Giờ tính sao đây?” Rachel hỏi. “Trễ rồi đó. Tui mình phải về nhà thôi.”

<Mấy bồ nên biến hình ngay đi thì hơn. Trời sắp lạnh rồi đó. Càng ít luồng khí nóng có nghĩa là càng khó bay.>

Tôi cảm thấy mình thật ngốc. Chính tôi là đứa có vẻ quan tâm nhất tới vụ bọn Yeerk rúc vô đầu mấy con ngựa, nhưng chúng tôi đã chẳng biết được chút cheo thông tin nào. Tất cả công trạng của chúng tôi chỉ là xoay xở để thoát khỏi tay đám quân cảnh và xem bị xe tăng chà bẹp dí.

Dĩ nhiên Rachel đã sẵn sàng nhún vai trước ý tưởng về tui Mượn xác ngựa. Tôi cho là nhỏ nửa tin nửa ngờ liệu chúng tôi có thực sự trông thấy con sên Yeerk chun ra khỏi lỗ tai ngựa không nữa kìa.

Những đứa khác thậm chí còn hoài nghi nhiều hơn. Tôi biết tui nó nghĩ gì rồi. Này nhé: vấn đề thực sự của chúng tôi là vụ bọn Yeerk kiểm soát con người kia. Nếu chúng muốn thí nghiệm mượn xác những con ngựa, thì đó chỉ là chuyện rất thứ yếu.

<Mình nghe thấy tiếng động,> Tobias nói. Cậu ấy đang đậu trên một cành cây khô xù xì vụn vẹo. <Tất cả nằm xuống đi. Nấp kín cho tới khi mình thấy được đó là cái gì!>

Tobias vỗ cánh bay lên trong khi Marco, Rachel và tôi chun xuống dưới một bụi cây. Một bụi cây đầy gai mới xui chớ.

“Ồ, coi bộ dzui ghê đó,” Marco khe khê lầm bầm.

<Chỉ là mấy con ngựa thôi. Ổn rồi,> Tobias từ trên trời kêu xuống.

Marco bắt đầu chun ra khỏi chỗ ẩn nấp. Tôi níu tay cậu ấy lại. “Không, chờ đã,” tôi rít lên.

Năm sáu con ngựa đang trèo thẳng xuống mé bờ vực dẫn ra suối. Dẫn đầu là một con ngựa giống lông xám.

“Thấy hông? Tụi ngựa chứ gì. Bi giờ tui có thể nhổ cái gai đâm vô hông tui được chưa?” giọng Marco có vẻ cáu kỉnh.

Tôi lắc đầu và đưa ngón tay lên môi. Tôi quan sát lũ ngựa trèo xuống. Tôi nhìn kỹ coi có thấy gì có vẻ lạ lùng hay khác thường không. Nhưng chúng trông giống hết bất cứ đàn ngựa bình thường nào.

Bốn con cúi đầu xuống bắt đầu uống nước. Con thứ năm đứng cảnh giới.

Con ngựa thứ sáu là một ả ngựa lang rất đẹp mã coi bộ thuộc giống ngựa nòi. ả đứng bên cạnh con ngựa cảnh giới và dường như thì thầm gì đó vô tai con ngựa kia.

Rồi đột nhiên...

PLOP! PLOPPLOPPLOP! PLOP!

Con ngựa bắt đầu làm cái việc mà loài ngựa vẫn làm. Nếu như bạn hiểu tôi muốn nói gì.

“Con ngựa này đang bĩnh,” Marco thì thào.

“Cám ơn bồ đã chỉ bảo, tên óc tầu hủ,” Rachel lẩm bầm. “Hổng có bồ thì tụi này đui hết rồi chắc.”

“Pa tê đồng cỏ. Hê-hê-hê-hê.” Marco nói.

“Đủ rồi. Mình hổng thèm ở chung bụi với...” Rachel bắt đầu cắn nhần.

“Xuyt! Coi kìa! Coi kìa!”

Tôi ngạc nhiên vì con ngựa đang ị bống ngưng lại. Những con khác quay đầu nhìn nó và hí lên. Tôi xin thề là chúng nó đang cười.

Và thế là con ngựa kia bỏ đi, tới đằng sau một cái cây khuất mắt lũ ngựa để làm nốt công chuyện của mình.

“Một con ngựa e lệ ghê hả?” Tôi hỏi giọng kiêu cách.

Rachel gật đầu. “Ừa. Chỉ có điều hơi lạ một chút.”

Chúng tôi đợi cho tới khi lũ ngựa uống nước xong và bỏ đi. Tobias bay xuống đậu bên cạnh chúng tôi. Tôi chun ra khỏi bụi rậm và vuốt lại tóc tai.

“Mình chưa bao giờ thấy một con ngựa nấp sau một cái cây để bình như vậy hết.” Tôi nói Marco và Tobias. “Mấy bồ thỏa mãn chưa? Chúng đâu phải là những con ngựa bình thường.”

CHƯƠNG 12

Bữa kể đó là ngày thứ Bảy. Bọn tôi gặp nhau tại nhà kho của gia đình tôi.

Làm thế nào để dò thám tụi Mượn xác ngựa? Làm thế nào để quan sát hành động của nhóm ngựa có những con sên Yeerk trong đầu? Đó là vấn đề.

“Dĩ nhiên là tụi mình sẽ biến thành ngựa,” tôi nói trong khi giữ chặt cái hàm đang há ra của con chồn bữa qua đã nhìn tôi một cách thèm thuồng lúc tôi là một con ó biển. Tôi nhét một viên thuốc vô miệng nó, bóp miệng nó lại và đánh đét lên mũi nó để nó phải nuốt trọn viên thuốc.

“Ngựa hả? Bồ chẳng đã từng biến thành ngựa rồi sao?” Jake hỏi tôi.

“Phải. Mình đã biến thành một con trong bầy ngựa nhà mình. Thiệt là kỳ diệu. Nhưng có một vấn đề: Hiện giờ nhà mình chỉ còn mỗi một con ngựa. Nó lại có những dấu vết riêng rất rõ. Dứt

khoát là tụi mình hông thể đi đâu lung tung trong vùng Đất Khô mà trông giống nhau như in, phải hông?”

“Những con ngựa giống in nhau,” Marco mơ màng. “Bầy ngựa của *Thung lũng Êm đêm*. Hừmm. Có thể là một show tivi lắm đó...”

“Ngựa. Ng-ngự-ự,” Ax nói.

Marco xòe rộng và ngửa lòng hai bàn tay lên. “Chỉ vậy thôi sao, Ax? Hay có ý kiến gì thêm?”

“Ngựa là loài bốn chân,” Ax nói. “Có lý hơn là bước đi lung tung trên hai cái cọc rào như người. C-ọ-c-r-à-à-o. Cái âm nghe tếu há?”

“Phải, nghe muốn khủng luôn đó,” Rachel đáp. “Vậy thì tụi mình kiếm đâu ra sáu con ngựa khác nhau để biến hình bi giờ?”

<Tới Lâm Viên xem sao?> Tobias gợi ý.

Tôi đóng chuông chồn lại và chùi hai bàn tay vô quần jeans. “Lâm Viên chỉ toàn ngựa giống ngoại thôi. Tụi mình cần cố những con ngựa trông y như lũ ngựa ở vùng Đất Khô kia.”

Nói tới Lâm Viên tôi nhớ liền tới cái tờ giấy có nhiều chữ ký trong căn cứ. Mình có nên nói ra không nhỉ? Không, có thể chẳng có gì quan trọng.

“Thử coi trong các trang trại quanh đây được không?” Jake đề nghị.

Tôi lắc đầu.

“Trường đua,” Rachel hô lên. “Có cả đồng ngựa ở đẳng. Thường thì ít nhất cũng ba chục con lận. Cuối tuần trước mình đã tới đó với ba mình.”

“Ổng có cho bồ đánh cá không?” Marco bắn khoản hỏi.

“Ba mình đặt cho mình. Hai đô đặt vô con Chase Me Charly. Nó về thứ hai. Mình được ba đô.”

Tôi ngó chăm chăm nhỏ bạn của mình. Bạn cứ nghĩ bạn biết hết về một con người, thế rồi đột nhiên, bạn phát hiện cái gì đó thiệt mới vậy đó.

“Con người đặt cược vô những con ngựa à? Để coi con nào chạy lẹ hơn, phải không?” Ax hỏi.

“Các bạn đặt cược bằng gì vậy?”

“Tiền. Chứ gì nữa?” Marco hỏi lại.

“Tiền. À phải. Ti-ề-ền”. Ax nói.

Jake nhìn đồng hồ tay, có vẻ hơi nôn nóng khi thấy chẳng ai quan tâm tới công chuyện đang bàn. “Thôi được rồi, quay về công việc nào. Tụi mình sẽ thu nạp một số ADN của ngựa, rồi bay tới vùng Đất Khô và dò thám những con ngựa có vẻ e lệ kia.”

“Lại làm nữa hả?” Marco than vãn. “Thứ Bảy nào cũng cứ như vậy. Bao giờ tụi mình mới quyết định làm một cái gì độc đáo đây?”

<Cho hỏi một câu được không?> Tobias hỏi. <Vì sao bọn Yeerk lại rúc vô đầu mấy con ngựa để trở thành những tên Mượn xác ngựa chứ?>

“Chắc là vì cái Vùng Chín Mốt đó,” Marco đáp. “Ý tui là, phải chăng đó là sự trùng hợp?”

“Có thể vấn đề là Vùng Chín Mốt, nhưng hổng phải theo cách bồ nghĩ đâu, Marco à,” tôi phân tích. “Ai mà biết được thực sự Không quân đang làm trò gì ở đẳng thôi? Có thể họ đang thử nghiệm một loại vũ khí tối tân mà bọn Yeerk lo sợ chẳng?”

Ax bật cười. “Một thứ vũ khí của loài người mà có thể khiến tụi Yeerk sợ sao? Đó là chuyện không thể xảy ra. K-hô-n-g t-h-ế c-ó.”

Tôi cảm thấy hơi bị xúc phạm, nhưng có thể Ax có lý. “Coi kìa, mình chỉ thắc mắc vì sao bọn Yeerk lại quan tâm tới một loại phi thuyền có nguồn gốc ngoài Trái Đất nào đó có thể được giấu ở đẳng thôi. Thiệt là khủng hết biết. Trừ khi... trừ khi có thể chúng cũng chẳng biết chuyện kia là có thật hay không nữa...”

“Thú thật là tôi không hiểu các bạn đang bàn chuyện gì,” Ax nói. “Dù sao thì bọn Yeerk cũng sẽ biết liền nếu một thứ gì đó không phải là sản phẩm của con người có mặt ở bất cứ chỗ nào trên hành tinh này. Các máy dò của chúng có thể phân tích chính xác những hợp kim. Nói cho cùng, dù bọn Yeerk chưa đạt tới trình độ của người Andalite, nhưng chúng cũng chẳng phải là kém cỏi đâu. Chúng có khả năng phát hiện sự có mặt của các hợp kim, chất dẻo... những loại vật liệu dùng để tạo nên phi thuyền không gian.”

Jake tỏ ra bối rối. “Mấy bồ biết đó, thiệt là kỳ quặc nếu như toàn bộ chuyện này hóa ra có thực. Ý mình là, nếu như thực sự chính phủ có che giấu một phi thuyền không gian có nguồn gốc ngoài Trái Đất trong Vùng Chín Mốt thì sao đây?”

“Vùng Chín Mốt là cái gì vậy?” Ax hỏi.

“Mình phải xin lỗi Marco về một điều,” Rachel nói. “Nhưng... bất kể cái vật người ta giấu tại Vùng Chín Mối đó là gì, nó cũng có thể được sử dụng để thâm nhập vô các bí mật của công nghệ Yeerk.”

“Hay lắm, hy vọng là mình sẽ phát hiện ra,” Jake kết luận. “Giai đoạn thứ nhất tới trường đua.”

“Chính xác thì trường đua là cái gì vậy?” Ax hỏi.

CHƯƠNG 13

Trường đua không xa lắm nhưng chúng tôi quyết định bay. Cả bọn đều đã biến thành hải âu trừ Ax và Tobias. Chúng tôi nghĩ hải âu mà bay lung tung ở những tàu ngựa và kho thóc của trường đua thì sẽ chẳng có gì quá khó coi. Trong khi đó một bầu trời đầy những chim săn mồi thì có thể gây thắc mắc. Vậy là chúng tôi biến thành hải âu, Ax thành điều mướp và Tobias vẫn là Tobias-diều-hâu-đuôi-đỏ.

Về nhiều mặt hải âu bay cũng giống như ó biển bay thôi. Nhưng về một số khía cạnh lại rất khác. Bạn phải vỗ cánh nhiều hơn; phải bay sát mặt đất hơn; và bộ óc của hải âu có cách nhìn thế giới khác với bộ óc của chim săn mồi. Hải âu là giống ăn thịt thú.

Chúng tôi bay lên và bay xa khỏi nhà kho, vỗ đều đều đôi cánh màu trắng xám và thuôn về phía sau. Ax với Tobias vút lên rất cao, quan sát bầu trời đề phòng những con chim săn mồi khác.

Nhưng đối với bốn con hải âu tụi tôi thì chuyến bay là cả một cuộc duyệt qua các bãi rác.

<Coi kìa! Một cái bao đựng bơ! Mình nghĩ thế nào cũng còn sót một chút!>

<Nhìn cái hộp bánh mì kẹp kia! Ô trời ạ, ở trong còn đầy khoai tây chiên và một mẩu bánh mì!>

<Ồ! Ồ! Ồ! Bánh xối phômai!>

<Hồng thể nào! Có ai đó liệng đi nửa cái đùi gà! Ròn tan à!>

Phải, bây giờ chúng tôi phải đấu tranh rất dữ để kiểm soát nỗi ám ảnh trong đầu con hải âu trước bất cứ cái gì hơi gần gũi với thức ăn. Nhưng kiểm soát được quả là khó. Và nói cho ngay, kể ra thì cũng vui. Hải âu có thể phát hiện những thức ăn mà bạn thậm chí không hề nghĩ tới. Bạn sẽ kinh ngạc vì những gì người ta dễ dàng liệng bỏ.

Dẫu sao, cuối cùng chúng tôi cũng tới được trường đua. Thậm chí chẳng ngừng lại lần nào để nếm một chút bơ thừa sữa cặn.

Nhìn từ trên không, trường đua là một bãi đất hình trái xoan bụi và dài, viền quanh là một hàng rào màu trắng. Một bên trường đua là khán đài lớn dựng cao, có mái che, với những tàu ngựa hẹp và dài chạy dọc phía sau.

Bãi đỗ xe kín phân nửa với những xe hơi và xe tải kéo xe moóc. Người ta coi khá đông, họ ngồi trên các hàng ghế và đứng ngay sát hàng rào vây quanh trường đua. Ở giữa trường đua có một tấm bảng điện tử lớn báo tỷ số cá cược. Trên đó đã thông báo tỷ số của vòng đua thứ nhất.

<Có ai trông thấy chỗ nào thuận tiện để biến hình chưa?> Rachel hỏi.

<Phải là mấy chuồng ngựa bỏ trống trong dãy nhà kho kia thôi,> Tobias gợi ý. <Mình cứ bay tới và hạ cánh ở đó.>

<Hay là tụi mình đi kiểm tra thùng rác phía sau nhà câu lạc bộ?>

<Bồ làm bồ câu thì hơn đấy.> Tobias gắt.

Tôi đoán rằng đối với điều hâu thì kêu ai bằng bồ câu chính là câu chửi khá tệ đó.

Chúng tôi sà xuống thấp và lẹ làng bay dọc theo bức tường phía sau của một chuồng ngựa. Các tàu ngựa xếp hai hàng, một bên mở ra phía ngoài và một bên dẫn vô một hành lang dài. Khá chắc chắn là có khoảng nửa số tàu ngựa bỏ không.

Tôi quẹo gấp qua trái. Loài hải âu có thể quẹo lẹ một cách tuyệt vời. Và bay... VEEEO!... thẳng tuốt vô tàu ngựa qua một cửa mở.

Tôi đậu xuống đồng cỏ dơ dáy. <Trong này coi bộ ổn đó,> tôi kêu cả bọn.

VU Ò Ò Ò! VU Ò Ò Ò! VUU Ò Ò!

Những con khác bay vô vàn gần bên tôi. Rồi chúng tôi bắt đầu biến hình. Chuyện dễ ợt. Chẳng có vấn đề gì.

Chỉ có một điều chúng tôi quên mất: Khi hoàn hình chúng tôi phải trở lại thân thể thông thường của mình. Với Rachel, Jake, Marco và tôi, đó là trở lại hình người.

Nhưng với Ax đó lại là thân thể Andalite.

CHƯƠNG 14

<Nào, tất cả biến hình,> Jake hô. <Tobias? Bỏ thích biến thành người hay cứ ở nguyên dạng thể này?>

<Nếu sắp sửa thu nạp ADN của một con ngựa thì mình phải giữ nguyên lối diều hâu. Trong lúc mấy bỏ hoàn hình, thì mình sẽ bay tới và ráng kiếm một chú ngựa ưng ý.>

Vậy đó, nếu muốn thu nạp một dạng biến hình mới thì bạn phải ở trong nguyên dạng gốc của mình. Và, thật là buồn, con diều hâu đuôi đỏ bây giờ là cơ thể thực của Tobias. Tobias bay đi, khép cánh cho vừa với chuồng ngựa chật chội. Tôi bắt đầu hoàn hình. Hai cánh màu trắng thuần ra phía sau của tôi biến thành những ngón tay. Hai cái cẳng nhỏ xíu phình lên phình lên mãi. Cái mỏ màu vàng lợt kéo giãn ra và mềm đi để trở thành đôi môi.

Và điều này thì trở nên rõ ràng: Bốn đứa nhóc với một Andalite thì quá đông đúc trong một tàu ngựa.

Lúc tất cả đã thành người được chín mươi phần trăm và Ax chín mươi phần trăm là Andalite thì đột nhiên, không hề được báo trước, tôi thấy mình đang đối diện với hai người đàn ông cao tuổi. Một ông đang nhai nhai đầu một miếng xì gà chảy nước. Họ đang ngó vô qua cánh cửa tàu ngựa.

“Cái gì... bọn nhóc kia làm gì trong tàu ngựa thế này? Lại còn cái quái quỷ gì kia hả thiên địa quỷ thần?”

Cái mà họ trông thấy là bốn đứa nhóc dường như đang mặc đồ nịt trang trí đầy lông chim. Và một sinh vật thực sự, thực sự khác thường, chẳng giống bất cứ con vật nào từng được trông thấy trên đời.

“Ax! Cúi đầu xuống mau!” tôi rít lên và nhảy chồm tới để đứng chắn giữa hai ông già với cái đuôi của Ax. Tôi chỉ có thể hy vọng là Ax đủ lanh trí để cúi xuống giấu phần thân trên của ảnh.

“Ta hỏi bọn nhóc kia làm cái trò gì trong tàu ngựa này,” ông nhai xì gà hỏi, lần này giọng gay gắt hơn.

“Ừm... bọn tôi chỉ chải con ngựa của bọn tôi thôi mà,” tôi đáp.

Đôi lông mày của Rachel nhướng lên. “Ngựa? Ồ, phải rồi, đúng là điều bọn tôi đang làm đó mà. Chải lông cho con ngựa này.” Nhỏ vươn tay ra và vỗ vỗ lưng Ax.

“Ngựa nghèo gì mà bé xíu thế,” người đàn ông thứ hai nói vẻ nghi ngờ. “Các người cho cái con nghèo ốm đói này ăn thứ gì vậy?”

“Thức ăn ngựa,” Marco đáp.

“Thức ăn ngựa?”

“Phải. Ừm... ông biết mà, thức ăn ngựa í. Ồ, ông nên coi coi con ngựa này có thể xơi bao nhiêu hộp đồ ăn. Trời ạ, suốt ngày tôi phải lo mở những hộp đồ ăn cho ngựa và đổ đầy máng cho nó ăn đó.”

Hai người đàn ông trở mắt. Ông nhai xì gà lùa điếu thuốc qua mép bên kia.

“Ha-ha-ha!” Tôi hét lên. “Thiệt là một thằng nhóc dzui tính! Dĩ nhiên bọn tôi hổng cho con ngựa của mình xơi đồ ăn trong hộp. Bọn tôi cho nó ăn cỏ linh lăng và cỏ khô. Giống như các ông cho các con ngựa khác ăn vậy. Bọn tôi là tay tổ tiểu lâm đó! Hấn mở miệng là chọc cười à!”

“Thêm nữa hấn còn là một thằng khờ,” Rachel bổ sung.

“Con ngựa của các người màu xanh lam,” người đàn ông thứ hai nhận xét. “Chẳng khi nào thấy một con ngựa màu xanh lam hết.”

“Chẳng khi nào thấy một bọn nhóc có lông chim trên mặt nữa chứ,” ông nhai xì gà nói. “Mà trong đời mình ta đã từng thấy bao nhiêu chuyện lạ rồi đó.”

Jake ngó tôi, chờ đợi tôi nghĩ ra một câu trả lời. Rachel cũng vậy. Cả Marco nữa. Con “ngựa” của chúng tôi màu xanh lam. Hổng thể nào chối cãi. Và đúng là chúng tôi có những lông chim màu trắng xám dính vô hai tay áo và cổ áo của bộ đồ biển hình.

“Bọn tôi khoái giống ngựa màu xanh lam,” tôi nói lấy được.

“Rồi có ngày tất cả các con ngựa sẽ có màu xanh lam,” Jake tán thành.

“Bọn nhóc các người ra khỏi đây ngay. Các người có chuyện gì đó không đúng đắn. Không đúng đắn chút nào. Bước ra khỏi đây cho tao coi cái gì...”

Tôi cảm thấy hơn là trông thấy cái rừng mình chạy khắp người Ax.

“Ax, ĐỪNG!” Tôi hét lên.

PHẮP! PHẮP!

Ảnh quất cái đuôi tử thần của ảnh! Nhưng hồng quất vô hai người đàn ông. Trong khoảng thời gian lẹ hơn nửa giây đồng hồ ảnh đã chặt đứt thanh rầm chống đỡ mái tàu ngựa. Chặt đứt đôi luôn. Thanh rầm làm bằng cây gỗ tám rọt thẳng xuống đầu hai ông kia.

“Ahhh!”

“Ốối!”

“Chạy đi!” Jake la lớn.

Chúng tôi loạn choạng xô dề lên hai ông già đang rên rỉ. Bốn đứa nhóc và một con “ngựa” màu xanh thiệt quái chiêu. Khóe mắt tôi thoáng thấy một túm lông vũ màu nâu đỏ nhoáng lên.

<Mình chỉ để mấy bồ lại có hai phút mà đã xảy ra chuyện gì rồi?> Tobias hỏi.

“Bắt lấy chúng! Chặn lũ nhóc ấy lại!”

Chúng tôi đã ra được bên ngoài và chạy thực mạng giữa các tàu ngựa! Ax vừa chạy vừa biến thành người. Tôi đã hoàn hình xong, chiếc lông chim cuối cùng được trút bỏ. Bên ngoài chuồng ngựa, những đám đông đang chen chúc đợi coi vòng đua thứ nhất.

“Chạy khỏi đây ngay. Chạy vô khán đài!” Jake hét lên. “Tụi mình có thể lẫn vô đám đông.”

Thế rồi, SẦM! Một cánh cửa tàu ngựa bung ra ngay trước mặt tôi. Tôi tránh vòng quanh, nhưng quá chậm rồi. Ai đó chộp được cổ chân tôi. Tôi té sổng soài, mặt chúi xuống sàn bê tông.

“Cassie!” Jake hét lớn. Cậu ấy chạy lui lại kiếm tôi, nhưng bây giờ có nhiều người đổ xô vô chuồng ngựa. Bồi ngựa, nài, huấn luyện viên, và chủ ngựa, tất cả đều quỳnh quáng coi chúng tôi đã giờ trò gì với lũ ngựa của họ.

Tôi nhìn xuống. Túm cổ chân tôi là một chú nhóc.

“Tôi túm được một đứa nè!” Hấn hét lên.

Tôi chẳng muốn đá hấn chút nào. Tôi không muốn làm hấn đau. Hấn chỉ là một thằng nhóc thôi mà.

“Tôi túm được một đứa! Tôi túm được thằng ranh này!”

Thằng ranh? Xin lỗi nha. *Thằng ranh?* Tôi thậm chí không mang bộ đồ bảo hộ lao động hay thứ gì tương tự mà. Ờ thì có thể bộ đồ thể thao tôi đang mang trên người để biến hình chẳng được một cho lắm, nhưng kêu tôi là *thằng ranh* í hả?

Tôi muốn cho thằng nhóc một cú đá quá đi.

Bàn tay hấn hơi lỏng ra và BỐP! Tôi đá hấn một cái.

“Rất tiếc,” tôi đứng lên và ngó quanh một cách điên khùng. Không có Jake. Không có Rachel. Cũng không có Ax, Marco hay Tobias. Tất cả những gì tôi trông thấy là một toán người đang đuổi theo một ai đó ở tận cuối chuồng ngựa.

Tôi tránh thằng bé đang nằm thẳng cẳng và nhảy bổ vô tàu ngựa.

“Cứ thoải mái nghen, cưng,” tôi thì thầm với con ngựa giống bụi màu vàng kim. “Cứ thoải mái nghen. Th-o-ả-i m-á-i.”

Thông thường đám thú vẫn thương tôi nhưng con này thì không.

“Hí-hí-hí-hí-hí-hí!”

Tôi phải lựa chọn. Chạy ra khỏi tàu ngựa và bị tóm. Hay ở lại và bị ngựa xéo. Vậy là tôi chọn phương án thứ ba.

Bạn biết đó, khi bạn thu nạp ADN của một con vật, dường như bạn đưa nó vào một tình trạng thôi miên. Nó sẽ rất lặng lẽ. Vì vậy mà bạn có thể thu nạp cả một con gấu xám.

Vậy là tôi áp cả hai bàn tay mình vào mạn sườn con ngựa bụi và tập trung tâm trí. Nó trở nên lặng lẽ và im lìm. ADN của nó chảy vào người tôi và trở thành một phần của bản thân tôi.

“Một đứa trong bọn nó vẫn còn lẫn quất đâu đó trong chuồng ngựa,” tôi nghe tiếng một người nói.

Được rồi. Nếu bạn muốn hổng ai phát hiện ra mình trong một chuồng ngựa thì bạn sẽ làm gì?

NGÔI NHÀ QUÁI DỊ

TA TA TA TA TATA TA TATA TA TA TA TAAAAH!

Tôi nghe tiếng kèn báo bắt đầu một vòng đua và tiếng đám đông trên khán đài rì rào đoán trước kết quả...

Con ngựa đua mà tôi đã thuê nạp ADN là một con ngựa siêu mạnh, hung hăng, và cũng có một chút độc ác nữa...

“Xúc xạo mọi ngăn chuồng!” có tiếng người la lớn. “Ai mà biết được mấy đứa nhóc tai quái đó đã làm trò gì với lũ ngựa chứ! Chúng đã biến một con thành màu xanh rồi đó!”

“Lẹ lẹ lên. Vòng đua thứ nhất đã bắt đầu rồi.”

Tôi nghe tiếng những cánh cửa ngăn mở ra, đóng lại. Họ đang ở đầu bên kia chuồng ngựa.

Tôi có được hai phút, có lẽ vậy.

Và tôi bắt đầu biến hình.

Hai cái tai người của tôi gần như bò ngược lên đỉnh đầu, rồi mọc dài ra, nhọn ra và phủ đầy lông màu vàng kim.

Lông mao mọc lên khắp thân thể tôi. Mọc ngược lên hai cẳng. Mọc xuôi xuống hai tay. Mọc đầy lưng đầy ngực. Tuyệt! Con ngựa có một lớp áo lông màu vàng kim, mềm, mượt và đẹp hết biết.

“Aaa!” tôi hét lên.

Trong một khoảnh khắc tôi thấy những đốt xương ngón tay của mình trơ ra không có tí thịt nào. Những đốt xương trắng ớn...

“Tôi nghe có tiếng la! Tới đăng đi!”

“Tiếp tục xúc xạo. Không cho ai ra chuồng ngựa.”

Tôi té nhào ra phía trước, đúng lúc những đốt xương ngón tay của tôi tan ra và cứng lại thành những chiếc móng guốc.

CỐP!

Hai móng trước của tôi chạm đất.

Con-ngựa-thật đã ra khỏi trạng thái chờ dẫn khi bị “thu nạp” ADN và bắt đầu chọn rộn như thể đã nhận ra một điều gì đó rất quái đang xảy ra trong chính ngăn chuồng của nó.

“Tốt rồi...” tôi vừa mở miệng lẩm bẩm thì nguyên cả cái mặt tôi u ra trước.

Mũi tôi thoát biến thành một cái mõm dài ba tấc, to dùng một cách quái dị làm cho hai con mắt tôi cách xa nhau ra.

Những cái răng của tôi ngựa ngáy khi chúng bị thay bằng hàm răng dày và bằng bặn của con ngựa...

Con ngựa thật ngó tôi chăm chăm với một con mắt bự mọng nước. Nó hít ngửi tôi và trở nên bình lặng vì thấy tôi có mùi giống hệt nó.

Thính giác lẫn khứu giác của ngựa thật ngon lành, nhưng thị ảnh thì lộn xộn quá. Tôi như người bị cận thị, thậm chí còn tệ hơn nữa do cái lối hai mắt nhìn ra hai phía cùng một lúc. Bên phải và bên trái. Tôi không có cảm nhận về chiều sâu ở cả hai hướng ấy. Nhưng thẳng trước mặt tôi có một vùng trong đó hai mắt của tôi nhìn chập nhau. Chỉ ở đó là tôi có được thị ảnh của hai mắt giống như con người và điều hâu. Tôi có thể thấy được chiều sâu nhưng chỉ đóng khung trong vùng ngay trước mặt mình thôi.

Lạ thiệt...

Nhưng cái làm tôi sửng sốt là mức độ năng lượng của con ngựa. Cứ như từng bắp cơ trong cơ thể của tôi đều được kích điện vậy đó. Tôi là cả một nhà máy điện chứa đầy năng lượng thuần túy!

Nhưng chẳng có gì là không kiểm soát được trong óc con ngựa hết. Tôi cảm thấy đói, nhưng không phải cái đói gào thét điên rồ của một số loài vật. Tôi cũng bận tâm về cái ăn nhưng chẳng có gì giống với nỗi sợ hụt miếng ăn của con chuột hay con sóc nhỏ bé.

Mình có thể làm chủ được những bản năng này, tôi tự nhủ. Chỉ còn lại một chuyện phải làm - ra khỏi ngăn chuồng này và cả chuồng ngựa này. Rồi hoàn hình và kiếm các bạn khác. Vậy là ba việc tất cả.

Chẳng có gì phải do dự nữa. Tôi thò cái đầu to bự màu vàng kim của mình qua cánh cửa ngăn chuồng và làm một động tác mà không có con ngựa nào đủ khôn ngoan để làm: tôi đẩy cái then cửa qua một bên và tông cánh cửa ra.

Cứ hành động một cách bình thường nha, tôi tự nhủ.

Tôi bước ra. Tôi có thể nhìn cả hai phía cùng một lúc, vì vậy tôi thấy hai tốp bồi ngựa ở hai đầu chuồng.

Được lắm. Cứ lững thững đi ra thôi.

Một người trong bọn họ đứng sững lại và ngó tôi trừng trừng, rồi hối hả chạy tới. “Ê! Con Minneapolis Max! Nó xổng chuồng rồi. Làm sao... bắt nó lại đi! Joe! Nắm lấy dây cương của nó! Lẹ lên, không có con Max này lao vô con Cain bị giờ!”

Con mắt phía bên kia đầu tôi tia thấy thằng nhóc bị tôi đá hồi nãy đang la lối. “Ê, ông Hinckley! Có một con ngựa khác ở đây giống hệt con...”

“Câm miệng đi và đưa yên cương của nó cho ta! Liền bây giờ! LIỀN BÂY GIỜ!”

“Vâng, thưa ngài.”

Người đàn ông tên Hinckley thận trọng và từ tốn bước tới gần tôi. Ông làm vậy là có lý do lắm. Con ngựa trong tôi khá bất kham. Nó là sự phối hợp giữa sợ hãi và điên cuồng. Khủng vì gã đàn ông, và còn khủng nhiều hơn nữa vì cái mùi của những con ngựa giống khác trong những ngăn chuồng khác. Đặc biệt là cái mùi của một con ngựa dính chặt vô mũi tôi và thực sự làm tôi bực mình.

Tôi không biết con ngựa giống kia nghĩ là nó đang làm trò gì trên lãnh địa của tôi, nhưng tôi đã sẵn sàng đọ vó với nó và cho nó biết rằng giang sơn nào có anh hùng nấy.

“Hhhííí-híhíhí-HÍHÍHÍííí-hííí-hííí-hí!” Tôi hí với âm lượng xé màng nhĩ, tuyên bố sẵn sàng chiến đấu.

“Hê, cưng ơi. Cưng biết là cưng sắp dự vòng đua kế nên cưng quyết định ra ngoài đó hả? Cưng phải giữ sức chứ. Cưng là nhà vô địch của ta mà! Cưng là Minneapolis Max của ta.”

Lúc ấy tôi mới nhận ra. Tôi không phải là một fan của đua ngựa, nhưng cái tên đập vô ý thức hơi lộn xộn của tôi. Tôi nhận ra cái tên ấy.

Tôi vừa mới biến thành con ngựa đang được trông đợi tiếp tục đoạt giải Kentucky Derby.

“Thôi nào cưng, chúng ta sắp phải đua rồi.”

Thật hay, tôi cũng đang muốn chạy đến phát điên.

CHƯƠNG 16

<Cassie. Tui nè, Tobias nè. Nếu bồ nghe thấy tui, thì thử ra dấu đi. Bồ đang ở đâu vậy?>

<Mình ở trên đường đua,> tôi đáp.

<Ê! Bồ biến hình rồi hả?>

<Ừ.>

<Bồ biến thành con gì vậy?>

<Mình biến thành ngựa, Tobias à.>

<Tuyệt. Vậy bồ ở đâu?>

Tôi thở dài. <Ngó trên đường đua í. Có thấy mấy con ngựa đang được dắt vô các cổng nài xuất phát không? Có thấy con ngựa mà chú nài bận đồ bằng lụa màu đỏ và xám không?>

<Bồ giỡn hả?>

<Không hề.>

<Làm sao lại ra vậy?>

<Cả một câu chuyện dài. Mình chẳng có thì giờ kể đâu. Mình phải chạy đua đây.>

Chú nài nhẹ nhàng nhưng cái hàm thiếc trong miệng khiến tôi muốn khùng luôn! Cả con ngựa giống màu nâu sậm trong ngăn kế bên cũng khiến tôi điên tiết.

Tôi thở phì phì thách thức con ngựa giống màu nâu.

“Yên nào, yên nào.” chú nài dỗ dành.

Con mắt bên phải của tôi tia thấy Marco đang xô đẩy mở lối đi trong đám đông. Cậu ta huơ tay như điên.

<Marco, mình ổn mà, đừng lo...>

“Ai mà thêm lo.” Marco hét lên. “Tui chỉ muốn biết liệu bồ có thắng hay không thôi. Tui có năm tì đây! Tui có thể đặt vô bồ!”

<Đzui thiệt. Đzui quá là dzui.>

Chú nài giựt dây cương và thúc chân vô sườn tôi, nhưng tôi chẳng biết là chú nài muốn tôi làm cái gì, tôi đâu có những kỹ năng được huấn luyện của con ngựa đua nhà nghề mang tên Minneapolis Max, tôi chỉ có những bản năng ngựa thôi.

Nhưng với bộ óc người của mình, tôi đoán là chú nài muốn tôi tiến tới cổng xuất phát. Vì vậy tôi bước tới.

Tay huấn luyện viên đang đứng bên cổng. Lúc này điều xì gà trong miệng gã đã nhả nhượi vì nước miếng.

“Bao giờ cũng vậy, tới cổng xuất phát là nó giở chứng,” lão ta nói với chú nài.

Tôi hất cao đầu, bình thần bước vô cái cổng hẹp và rồi tôi hiểu vì sao Minneapolis giở chứng. Cái chốn này hổng có chỗ nhúc nhắc. Hai vách bằng gỗ nan ép sát hai bên sườn tôi. Đây là một cái bẫy! Một cái bẫy!

Chạy!

Tôi lui lại, hai vó trước khươ khươ một cách điên khùng. Tôi dùng móng trước đá vô cái cổng và hét lên đến vỡ phổi.

“Híííí-hííí-hí!”

“Bình tĩnh nào, Max, bình tĩnh nào,” chú nài dỗ dành.

Tôi sợ hãi. Hay ít ra là bộ óc ngựa của tôi sợ hãi. Và tôi đã làm một việc lẽ ra hổng nên làm.

<Có anh mới phải bình tĩnh ấy... Thử chui vô cái hộp nhỏ xíu này coi!> tôi nói với anh nài bằng ý nghĩ.

Và tôi nghe tiếng ảnh thốt lên. “Hử? Ủa? Cái gì vậy?”

REEEEEEENG!

Một hồi chuông reng rầm rĩ, cánh cổng văng ra, và tôi vùng chạy.

Tôi hất hai vó sau cuồn cuộn những bắp cơ. Tôi tung hai vó trước. Tôi nổ bùng ra từ cái cổng, hết một thùng thuốc súng bị bắt lửa.

Tôi cảm thấy chất adrenalin trào lên khắp cơ thể mình. Bên trái tôi là ngựa! Bên phải tôi là ngựa! Tất cả lũ ngựa chúng tôi chạy ra. Chạy như điên, vó tung như chớp, những bắp cơ căng lên rồi chùng xuống, bồm cuồn cuộn, đuôi quất mạnh mẽ, lỗ mũi nở rộng để hít khí trời.

Tôi chạy và những con ngựa khác mờ đi trong trí tưởng tượng của tôi. Tôi chạy như thể mình là con ngựa độc nhất trên Trái Đất này vậy. Tôi chỉ quan tâm đến đường đua phía trước. Tôi chỉ muốn chạy và chạy, chùng nào còn đất trống trước mặt mình.

Tới chỗ quành, tôi bấm sâu móng xuống đất để khỏi trượt vó. Tôi di chuyển về phía cái hàng rào màu trắng, cắt thẳng qua đường chạy của một con ngựa khác. Ha! Tôi đang chạy! Mọi kẻ khác phải nhường đường cho tôi!

Trên đường đua chỉ có tiếng thở của tôi và tiếng nện cồm cộp của hàng tá móng ngựa.

Vòng chót! Bây giờ tôi đã oải. Hai lá phổi của tôi nhức nhối. Các bắp cơ của tôi nóng bỏng. Tôi cảm thấy được từng cú móng của mình nện xuống đất. Đã tới lúc phải chạy chậm lại. Nghĩ chút coi.

Nhưng lúc đó tôi trông thấy nó. Cái con ngựa giống màu nâu sậm í. Tôi thấy nó len lên, tới giữa tôi và hàng rào, và rồi nó vượt lên trước tôi.

Tôi trông thấy vẻ đắc thắng điên dại trong mắt con ngựa giống kia. Và máu tôi sôi lên.

Con ngựa kia chạy thiệt lẹ nhưng tôi có cái mà nó không có: bộ óc của con người. Này nha tôi biết là vạch đến không còn xa lắm. Tôi biết rằng mình có thể dốc toàn lực ra mà chạy. Tôi có thể thắng những bản năng ngựa đang đòi mình chạy chậm lại...

Tôi tăng sai chân và guồng hết sức trên đường đua.

Tôi dẫn trước!

Nó dẫn trước!

Tôi dẫn trước!

Nó dẫn trước!

Đám đông la hét mê cuồng. Tôi thoáng thấy hàng ngàn khuôn mặt vút qua, những cái miệng há hốc vút quá. Tiếng ồn ào càng làm tôi hăng tiết.

Vạch đến!

NHOÁNG! NHOÁNG! Những ánh đèn chụp hình lóe lên.

VÙ! Tôi bay qua vạch. Đúng sáu mươi centimet trước con ngựa giống kia.

Tôi đã thắng!

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời tôi thắng trong một cuộc thi thể thao. Dù lúc này tôi là một con ngựa, nhưng chiến thắng nào chả là chiến thắng.

CHƯƠNG 17

Chúng tôi bay tới vùng Đất Khô.

Đó là một chuyến bay dài, thật là dài vì suốt dọc đường bay tụi tôi chả có chuyện gì hay ho để mà nói cả.

Các bạn của tôi đều đã thu nạp được mẫu ADN ngựa rồi. Thu nạp trong lúc vừa chạy trốn mấy người bồi ngựa vừa chạy kiếm tôi í mà...

<Ê,> Tobias kêu lên. <Hình như lũ ngựa tụi mình nhìn thấy bữa trước kìa?>

<Lũ ngựa biết xấu hổ í hả?> Jake hỏi.

<Ừ,> Tobias xác nhận. <Coi cái bộ dạng chúng đi là biết liền.>

Đôi mắt ó biển của tôi dò xét lũ ngựa ở dưới đất.

Chúng đang bước đi gần như thành một hàng, hết những người lính, chẳng giống những con ngựa hoang đi cùng chúng tạo nào.

<Ngó coi chúng đi đâu kìa,> Marco kêu. <Chúng tiến thẳng về phía căn cứ. Thẳng vô Vùng Chín Mốt.>

<Tôi vẫn còn bối rối về cái Vùng Chín Mốt đó... Thiệt sự nó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

Jake thở dài. <Đó là một căn cứ bí mật. Người ta đồn đó là địa điểm chính phủ cất giấu một phi thuyền không gian vốn được coi là đã rớt xuống đây khoảng năm mươi năm về trước.>

<Người ta là ai?> Ax hỏi.

<”Người ta” là Marco chứ ai,> Rachel đáp lại bằng một giọng châm chọc. <Kẻ hãm mộ những vụ âm mưu. Kẻ chúi mũi vô Internet và tự kêu mình là *Sự thật Đen tối* hay gì gì đó.>

<À, ra vậy.> Ax có vẻ thăm ý.

Những con ngựa vẫn đang tiến thẳng vô căn cứ, những con ngựa bình thường và những con ngựa-bị-mượn-xác.

<Nếu muốn thâm nhập vô cái căn cứ được canh giữ cẩn mật như Vùng Chín Mốt này, thì có lẽ cách tốt nhất là biến thành ngựa và nhập bọn với bầy ngựa hoang vẫn lang thang khắp căn cứ này thôi...> tôi nói.

<Đúng vậy,> Jake đáp. <Biến thành ngựa và nhập vô tốp này. Coi chúng đi đâu, làm gì.>

Vài phút sau, chúng tôi đã bay vượt lên trước tốp ngựa khả nghi đó một quãng dài và bay tới núp đằng sau mấy tảng đá và bắt đầu hoàn hình rồi biến thành ngựa. Lần này chúng tôi làm rất lẹ, trước khi an ninh căn cứ này bắt đầu nghi ngờ có người trong bãi đá.

Tôi chợt nhận ra một vấn đề.

<Nè, tụi mình trông quá ngon lành, hồng giống mấy con ngựa hoang dơ dáy chút nào,> tôi nói. <Chắc phải lăn dưới đất một chút, lăn qua chỗ những bụi cây mâm xôi í, cho có vẻ là ‘dân bụi’ chứ hồng phải là ‘dân kiếng’ trong chuồng ngựa.>

Khi đám ngựa bị-mượn-xác đi qua, chúng tôi đã là sáu con vật dơ dáy, bụi bặm, nom lệch thếch quá chừng luôn.

<Chúng tới rồi đó,> Jake nói. <Ráng hành động cho bình thường nha.>

Đàn ngựa thông thả bước tới. Một cặp ngựa thú thiệt ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi vẻ nghi ngờ và nhả mũi hít hít, trong khi đám ngựa-bị-mượn-xác thì hoàn toàn tỉnh bơ...

Tôi cố cưỡng lại sự thúc đẩy ngu xuẩn của loài ngựa trong mình đòi thách thức những con ngựa giống khác một trận đấu sinh tử.

Chúng tôi đi chậm rãi, không quá gần mà cũng không quá xa đám ngựa kia, thả bước còm cệp thẳng vô Vùng Chín Mốt hoang đường.

CHƯƠNG 18

Cả bầy ngựa chúng tôi lang thang trong căn cứ, vượt qua những tấm biển cảnh báo gay gắt, qua cả tấm biển có dòng cảnh báo dữ tợn: VƯỢT QUA TẤM BIỂN NÀY LÀ BỊ BẮN NGAY, qua cả những người lính được trang bị súng tự động.

Chẳng ai nghi ngờ gì lũ ngựa hết.

Dĩ nhiên, nếu họ nghe được những gì chúng tôi nghe sau đây, dứt khoát thái độ của họ sẽ khác hẳn.

“Hullak fimul fallanta gehel. Callis feellos.”

<Ai nói thế nhỉ?> tôi hỏi.

<Ừm... con ngựa kia nói chứ ai,> Rachel đáp.

“Yall hellem. Fimul chall killim fullat!”

<Đó lại là một con ngựa khác. Tụi mình bị kẹt vô một bộ phim hoang tưởng kinh dị rồi,> Marco kêu lên.

<Đó là tiếng Galard!> Ax thốt lên. <Chúng nói tiếng Galard!>

<Mình có hai câu hỏi: tiếng Galard là tiếng gì, và liệu chúng có nghe được ngôn ngữ ý nghĩ của tụi mình không? Trả lời câu thứ hai trước đi.> Jake nói giọng căng thẳng.

<Chúng chẳng nghe được đâu. Galard là một kiểu ngôn ngữ chung mà một số nòi giống trong giải ngân hà sử dụng. Một dạng ‘quốc tế ngữ’ đó mà...> Ax nói để trấn an cả bọn.

<Ax, bồ có hiểu được chúng nói gì không?> Jake hỏi.

<Con đầu đàn nói: “Nếu thực hiện tốt kế hoạch, chúng ta sẽ thoát khỏi cái nhiệm vụ ngu ngốc này, thoát khỏi những cái xác ngu xi đần độn này, và trở về con tàu của chúng ta.”>

<À, ồ,> Tobias nói giọng rầu rĩ. <Chúng tách bầy kìa.>

<Tụi mình cũng phải tách nhóm ra thôi.> Jake nói. <Mình, Cassie và Tobias theo nhóm này. Ax, Rachel, và Marco theo nhóm kia. Ax? Để ý nghe chúng nói gì rồi nói lại cho tụi này biết nha.>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

<Ôi, lại còn thế nữa. Mình đã nói bồ bao nhiêu lần rồi...> Jake ngán ngẩm thốt lên.

<Kỳ quặc thiệt,> tôi nói khi bước tới song song với Jake. <Những con ngựa này dứt khoát là

đang làm nhiệm vụ. Mình ngạc nhiên là sao chẳng có ai để ý tới cung cách kỳ lạ của chúng hết.>

<Ai mà ngờ rằng một con ngựa lại có thể là mối nguy cho anh ninh kia chứ?> Tobias nói.

<Biến thành ngựa có thích không, Tobias?> tôi hỏi, ráng trò chuyện cho đỡ căng thẳng.

<So với bay í hả? Chán ngắt!> Tobias đáp lại.

Chúng tôi đã ở rìa đường. Khu vực này của căn cứ có nhiều ngôi nhà thấp bằng ván quét sơn trắng, mỗi nhà sơn một con số. Khổng xa đó là một tòa nhà lớn với một bãi đậu xe đã có xe đậu đầy phân nửa. Với đôi mắt ngựa lờ mờ tôi không nhìn rõ được tấm bảng treo bên trên cửa ra vào, nhưng có nhiều người từ trong đó đi ra, vừa đi vừa đẩy những chiếc xe chất đầy hàng hóa.

<Ở đây chắc là chán ngắt.> Rachel bình luận. <Chẳng có việc gì khác để làm ngoài chuyện giữ bí mật.>

Hai chiếc xe jeep chở đầy lính chạy bon bon tới. Chúng tôi lui lại tránh đường, thật chẳng giống cách xử sự của loài ngựa chút nào, nhưng chẳng ai chú ý tới. Những người trên xe jeep thậm chí chẳng thèm liếc chúng tôi nữa. Họ đã thấy những con ngựa hoang hàng trăm lần rồi còn gì.

Mặt trời buổi chiều tỏa nắng gay gắt. Nóng thiệt là nóng. Con-ngựa-tôi cứ muốn đi kiếm một bóng mát êm dịu để xả hơi.

Thật là kỳ quặc. Tôi là một con người trong lột ngựa. Tôi đang bước đi bên những con ngựa bị những con sên Yeerk rúc vô đầu điều khiển. Và cả lũ chúng tôi đang tìm cách khám phá cái gì đó, nếu như có nó, đang được canh giữ cẩn mật tại căn cứ này.

Cái gì có thể được cất giấu tại căn cứ này vậy? Một chiến đấu cơ Con Rệp của bọn Yeerk chăng? Hay một chiến đấu cơ của người Andalite? Hay một phi thuyền nào đó của một nòi giống khác?

<Jake, Tobias! Mấy bồ có ngửi thấy mùi gì lạ không?> tôi hỏi.

<Mình ngửi thấy mùi khoai tây chiên...> Jake đáp.

<Hổng phải mùi đó. Hãy ngửi mùi bọn Mượn xác ngựa kia.>

<Ê... đợi đã... bồ muốn nói cái mùi đó hả?>

<Mùi sợ hãi,> Tobias nói. <Căng thẳng. Tuyệt cú mèo. Nếu chúng sợ thì tội mình cũng đâu có hơn...>

Tôi ngó xung quanh, ráng lý giải những cảm xúc mà mình ngửi thấy theo nghĩa đen. Tôi thấy có tốp Mượn xác ngựa thứ hai có Rachel, Marco, và Ax cùng với một cặp ngựa thứ thiệt đi theo. Chúng đến nhập bọn với tội tôi, cùng tiến tới một tòa nhà.

Đó là một hangar rất lớn, cao cỡ một tòa nhà mười lăm tầng, còn các cửa ra vào thì một con khủng long cũng có thể qua lọt. Hangar này được bảo vệ rất kỹ. Lính canh rải khắp các góc của tòa nhà và ngay trước cửa chính. Ngược lên, tội nghĩ là mình đã trông thấy bóng một người cầm súng đứng trên nóc nhà.

Bên cạnh tòa nhà có một tấm biển, nhưng tội chẳng đọc được gì với đôi mắt ngựa lờ mờ của mình.

<Mình tiếc cặp mắt điều hâu của mình quá,> Tobias cắn nhần.

REEEENG! REEEEEENG!

Một hồi chuông réo diên hùng. Tôi bật lui lại. Nhưng bọn Mượn xác ngựa thì không hề biểu hiện một phản ứng nào hết, chúng lại càng có vẻ lặng lẽ và rất tập trung nữa chứ, như thể chúng đang chờ đợi hồi chuông ấy.

Hóa ra hồi chuông ấy là một tín hiệu an toàn. Nó báo hiệu giờ mở các cửa chính hangar.

KÍÍÍT-Xoảng! Rrrriiiiiii!

Các cánh cửa bắt đầu mở, tiếng những động cơ gầm lên trong lỗ tai ngựa của tội.

Và đó là lúc tốp ngựa thứ hai bắt đầu chạy. Ba con ngựa-bị-mượn-xác, theo sau là Marco, Ax và Rachel đột ngột vùng lên phi nước đại thẳng vào cửa hangar.

<Ôi trời,> Tobias cắn nhần. <Hình như chuyện này nổ ra quá sớm hay sao ấy?>

<Sao vậy ta?> tội hỏi. <Sao chúng lại ẩn náu trong lỗ tai ngựa để đi tới đi lui hổng ai để ý, rồi đột ngột làm như vậy nhỉ?>

<Là bởi cách tiếp cận một cách tế nhị thì hổng ăn thua chứ sao,> Jake đáp, giọng rầu rĩ. <Còn nhớ hồi nãy chúng nói gì không? Làm cho xong đi rồi sẽ thoát khỏi đây. Một kiểu hành động tuyệt vọng ấy mà.>

<Vậy tụi mình phải làm gì bây giờ?> Tôi hỏi Jake.

<Theo đuôi chứ sao,> Jake rầu rĩ. <Hy vọng là bọn Yeerk này có một kế hoạch ngon lành.>

Đột nhiên, mấy con ngựa-bị-mượn-xác trong tốp của chúng tôi xông lên phía trước. Tôi giật mình, nhưng lập tức chạy theo chúng, theo sau là Jake và Tobias.

Tốp thứ nhất đã chạy gần tới hangar. Những người lính canh thoát đầu nhìn chúng với vẻ kinh ngạc, rồi mau chóng chuyển thành hốt hoảng, và cuối cùng... là khiếp sợ.

XÂM!

Con ngựa đầu đàn đâm cả thân nó vào một người lính gác, hất ảnh ngã vào người lính gác thứ hai.

Những cái móng nhoáng lên khi con ngựa chạy qua mình người lính. Chúng tôi chạy thẳng vào cửa hangar.

Chúng tôi đã lọt vào được rồi!

Một nhà thương điên!

Những lính gác đứng lẫn lộn với những con ngựa trông như đã phát khùng. Họ bị đám ngựa hất ngã vật xuống đất.

“Đuổi lũ ngựa này ra!” ai đó quát lên.

“Hê-hê-hê-hê-hê!” lũ ngựa hí vang.

“Trung sĩ, ta làm gì bây giờ?”

“Ahhh!”

“Híííí-hííí-hí-hí!”

“Bắn bỏ chúng đi!”

“Đừng, không được nổ súng! Chúng ta có thể bắn trúng những thứ ở trong kia.”

Ba đứa chúng tôi nhảy vô giữa đám hỗn độn những người lính phát cuồng và những con ngựa nhảy nhót, la hét, chạy loạn xạ. Nhảy vô, lao vô *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất.

CHƯƠNG 19

Tại tôi phi như điên vô trong hangar!

Bốn móng của tôi cào trên nền bê tông trơn láng. Hai con mắt ở hai bên đầu tôi bắt được những hình ảnh loang loáng của các thiết bị nặng, những dây dài các bộ máy vi tính, những số liệu trên màn hình.

Các nhân viên vận áo choàng trắng của phòng thí nghiệm chạy tán loạn như thể bị một bầy sói rượt sau lưng vậy, còn các binh sĩ không lực thì đuổi theo tôi, tay huơ huơ súng ống. Những viên sĩ quan già thì đứng đờ ra, hai tay chống háng, giận đỏ mặt tía tai.

Và tất cả đều hét lên.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây thế này?”

“Chặn lũ ngựa kia lại!”

“Bắn!”

“Đừng bắn!”

“Cứu tôi với! Tôi bị dị ứng ngựa!”

Thật quái hết sức, nhưng kể ra cũng vui ra phết. Con-ngựa-tôi đang chạy, Minneapolis đang chạy. Và khi nó chạy thì nó cảm thấy đã hết sức.

Từng sợi dây thần kinh của con ngựa trong tôi được kích thích. Tôi bùng bùng vì sợ hãi lẫn kích động và khao khát tranh đua. Tôi hẳn phải là một con ngựa kéo xe tầm thường! Tôi bấm

sinh là một kẻ mê chạy đến phát điên. Tôi đã được nuôi dưỡng để làm nhà vô địch! Một con ngựa giống lớn con, cứng cỏi, áp đảo!

Yii ha!

“Hííí-Hííí-hí-hí!” Tôi hét lên chẳng có lý do gì hết, làm cho một cô vận áo choàng trắng sợ hãi đánh rớt cả ly yaourt đang ăn xuống sàn nhà.

Chúng tôi lướt qua như gió, đàn ngựa quái chiêu gồm những con ngựa thú thật, những con ngựa bị lũ Yeerk ký sinh, và những Animorphs trong lột ngựa.

Và rồi chúng tôi vô tới căn phòng ấy, căn phòng mà bất cứ ai cũng có thể nhận ra liền đó là trung tâm, là nguyên nhân, lý do của mọi biện pháp an ninh, canh phòng cẩn mật.

<Thành công rồi,> Marco thốt lên. <Tụi mình đã tới đúng chỗ rồi!>

Bốn phía căn phòng đều là kiếng, dày tới ba tấc. Qua lớp kiếng chúng tôi trông thấy một cái bệ làm bằng thép sáng loáng. Và quanh cái bệ đầy những camera, máy cảm ứng, dây nhợ, màn hình sáng trưng, và cơ man là những dàn máy tính đồ sộ.

Cao nhất trên bệ là một cái gì đó hồng phải thuộc hành tinh này.

Nó là một khối lập phương nhưng các góc đều tròn, bề rộng cỡ hai mét tư. Toàn bộ bề mặt của nó phủ đầy những ống và các biểu tượng vẽ bằng sơn.

Ở một đầu của vật này có một cửa rộng đủ cho một người vô lọt. Tôi thoáng thấy phía trong nó trơn láng, có màu xanh lục đáng yêu. Trên một bức vách của nó có gắn một thiết bị chẳng biết là cái gì nữa.

<Nó đấy! Chính nó! Bí mật được canh gác kỹ càng nhất trong lịch sử loài người đó!>

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Marco reo lên sung sướng đến vậy.

Jake, Ax, Marco và tôi, cùng với mấy tên Mượn xác ngựa, trở mắt nhìn trân trân cái vật mà Marco kêu là “bí mật được canh gác kỹ càng nhất trong lịch sử loài người.”

“Cullem fallat?” một tên Mượn xác ngựa cất tiếng hỏi.

<Hắn muốn biết đó là cái gì.> Ax dịch lại.

“Jahalan fornella,” một tên Mượn xác ngựa khác nói.

Tôi đoán tụi Yeerk chắc cũng mù tịt, chẳng biết gì về vật đó hết.

Chúng đã xông được vô nơi cất giấu bí mật, đã nhìn thấy tận mắt điều bí mật lớn lao đó... nhưng chúng chẳng có chút manh mối nào để biết đó là cái gì.

“TRUNG SĨ! TỔNG CỐ LŨ NGỰA KIA ra khỏi đây ngay! NGAY LẬP TỨC!” một viên đại tá rống lên.

“Xin tuân lệnh!” viên trung sĩ hét. “Lũ ngựa! Xéo ra!”

Ông trung sĩ khốn khổ chắc phải vô cùng kinh ngạc khi thấy tự nhiên chúng tôi ngoan ngoãn vâng lời ổng. Cả bọn, Animorphs lẫn Yeerk, quay lại và đi ra.

CHƯƠNG 20

Trời đã xẩm tối khi chúng tôi ra khỏi Vùng Chín Mốt.

Lũ Mượn xác ngựa bước đi ủ rũ vô vùng Đất Khô. Bọn tôi theo dõi chúng từ một khoảng cách gần. Cả bọn đã biến hình quá một giờ rồi, nhưng Jake quyết định nên ráng ở trong lột ngựa thêm một lúc nữa...

<Tui hông hiểu,> Marco than vãn. <Hông hiểu gì hết trơn trơn. Bọn Yeerk đã vô được tuốt bên trong hangar. Chúng đã nhìn thấy... cả tụi mình cũng đã thấy cái gì trong đó. Vậy thì tại sao chúng lại thất vọng như vậy nhỉ?>

<Ax bảo là chúng không biết chúng đã nhìn thấy cái gì,> Jake nói.

<Coi bộ hông giống phi thuyền không gian,> Rachel nói. <Nhưng dứt khoát đó là một vật thể ngoài Trái Đất.>

<Ừa, nhưng nó là cái gì mới được chứ?> tôi hỏi. <Nếu như tụi Yeerk hông biết, bọn mình hông biết, và có thể các nhà khoa học ở đó cũng hông biết luôn, vậy thì chuyện này có nghĩa lý

gì nhỉ?>

<Thực ra...> Ax cất tiếng, rồi chợt ngưng lại.

<Thực ra cái gì?> Rachel hỏi dồn.

<Là thế này... Tôi có hơi biết nó là cái gì. Nó là một kiểu...>

<Coi kìa!> tôi hét lên.

Có cái gì đó lao xuống vùn vụt trên hoang mạc đang dần tối. Nó bay là là, chỉ cách những bụi cây rải rác trên mặt đất có mười centimet. Nó xối tung tóe cả đất cát. Vật đó nhỏ, không bự hơn một máy bay chiến đấu loại lớn của con người, nhưng nó có hình dạng của một con bộ mình trơn tru, hai bên có những mũi nhọn dài có răng cưa chìa thẳng ra đằng trước.

<Chiến đấu cơ Con Rệp!>

Tôi cố cưỡng lại cái bản năng ngựa đang thúc bách tôi chạy trốn. Điều ấy cũng tự nhiên thôi mà, nhưng thật kỳ lạ là một lần nữa tôi lại ngửi thấy mùi sợ hãi từ những tên Mượn xác ngựa. Chúng sợ chiếc Con Rệp này còn hơn cả khi chúng phải lao vô trong hangar nữa kìa.

Hoặc đúng hơn là chúng sợ kẻ ở trong chiếc Con Rệp ấy.

Chiếc Con Rệp lượn vòng trên đầu chúng tôi và đậu xuống một bãi đá.

<Radar của Vùng Chín Mốt không phát hiện được thằng này sao ta?> Tobias nói.

<Radar? Có phải cái đồ chơi của con người phát sóng radio tới các vật thể không? Tôi không có ý xúc phạm, nhưng bất kỳ một đứa nhóc Andalite nào cũng có thể ráp được một bộ phận chống radar từ các mảnh đồ chơi của nó.>

<Ax, anh làm tôi nóng gáy rồi đó,> Rachel gắt gỏng.

Chúng tôi đi theo lũ Mượn xác ngựa quành ra phía sau bãi đá. Chiếc Con Rệp đang đợi ở đó, nó đã nằm sẵn trên mặt đất, nhưng cửa ra vào vẫn chưa mở, như thể còn chờ cho lũ Mượn xác ngựa tập hợp đông đủ trước mặt cái đã.

Nỗi sợ hãi tỏa ra từ mình lũ ngựa này.

Chúng sợ muốn chết vậy đó. Điều này khiến tôi có được ý tưởng khá rõ rệt ai là kẻ đang ở trong chiếc Con Rệp kia.

Cửa của chiếc Con Rệp mở tung.

Một chiến binh Hork-Bajir bước ra. Tử thần trong hình dạng lưỡi dao cạo hai mét một. Lũ Hork-Bajir ngúc ngắc cái đầu rắn sừng của chúng qua phải qua trái, trên tay chúng là những khẩu tia Nghiệt.

Và cuối cùng, tên chủ nhân của chiếc Con Rệp bước ra trong một luồng khí lạnh buốt.

<Visser Ba,> tôi thốt lên.

<Ừa,> Jake buồn bã nói. <Bắt đầu nghiêm trọng rồi đó.>

<Báo cáo đi,> Visser Ba nói với giọng hoàn toàn hững hờ.

Tên trưởng nhóm Mượn xác ngựa cất lời bằng tiếng Galard. “Thưa Visser, gahallum fillak...>

<Đừng làm mất thì giờ của ta. Các người đã thành công hay thất bại?>

“Thưa Visser, kir fillan...>

VÚT!

Cái đuôi Andalite của tên Visser quất muốn xé rách cả không khí. Lưỡi dao giết người của nó dùng sát cổ họng con ngựa-bị-mượn-xác, cách có một milimet. Chỉ cần ngoéo một cái là đầu tên này lăn lông lốc.

<Các người có thâm nhập được vô căn phòng bí mật không, có hay không?>

Theo Ax thì tên Mượn xác ngựa kia đáp ‘có’.

<Các người có trông thấy cái vật mà lũ người giấu trong đó không? Cái vật được chế tạo từ những hợp kim không phải của loài người ấy?>

Tên Mượn xác ngựa lại đáp ‘có’.

<Hãy nói cho ta hay nó là cái gì?>

Tên Mượn xác ngựa do dự và lập tức Visser Ba ngoéo cái đuôi oan nghiệt của hắn.

<Một lũ khùng! Lũ ngu ngốc! Bọn kém cỏi!> Visser Ba gào lên điên cuồng. <Mất toi bao nhiêu tuần lễ gây dựng kế hoạch này. Thằng khờ Korin 547 đã toi đời vì bị rấn cần, giờ tới thằng Jillay 926 kém cỏi này!>

Visser Ba nói tới cái tên Mượn xác ngựa khốn khổ vừa bị xử mất mạng, cứ như thể tên này ngum là do lỗi của ai khác chứ không phải do hắn vậy.

<Các người thậm chí không biết mình đã nhìn thấy cái gì sao?>

Visser Ba đã nổi khùng. Và cơn điên của Visser Ba thì còn hơn cả nguy hiểm nữa. Những tên Mượn xác ngựa lui lại xa hết mức có thể.

<Ta sẽ khám phá được bí mật ấy!> Visser Ba trầm giọng. <Ta sẽ khám phá ra hết!>

Một thoáng nghệt thở, chẳng ai dám cử động, nói năng gì hết. Chẳng ai muốn thu hút sự chú ý của tên Visser đang nổi giận.

<Được rồi, sẽ có phương tiện đến chỗ các người đi. Nhưng kế hoạch đã định vẫn phải tiếp tục thực hiện. Nó vẫn là kế hoạch tốt nhất. Chỉ cần kiểm soát được vài thằng người làm việc trong căn cứ này là êm. Lũ ngốc các người cũng phải biết ký sinh vào ai chứ?>

“Jihal, thưa Visser!” một tên trong đám Mượn xác ngựa đáp.

<Tốt. Các người được sống. Hãy nhắm cho trúng những người mà ta cần và bắt cóc chúng vào ngày mai, ở...>

Đột nhiên Visser Ba ngưng bật. <Những con ngựa kia làm gì ở đây vậy? Chúng đâu phải người của chúng ta.>

Bằng tiếng Galard, lũ Mượn xác ngựa giải thích việc những con ngựa họp đàn với nhau là chuyện bình thường. Bọn ngựa thật có mặt ở đó càng tốt, đó là một cách nguy trang.

Nhưng đó không phải là câu trả lời mà Visser Ba muốn nghe. Hắn vừa chĩa đôi cuống mắt vô tội vạ mắng nhiếc đám lâu la. <Bọn ngốc, các người không biết rằng bọn Andalite mắc dịch có thể biến thành bất kỳ con vật nào chúng muốn, kể cả ngựa, sao? Ta sẽ phải giết những con vật này, dù chỉ là để yên tâm.>

<Đừng ai động đây hết nha. Làm như hổng nghe thấy gì hết vậy,> tôi nhắc các bạn, rồi cúi cái đầu to bụi màu vàng kim của mình xuống và giục một năm cỏ. Rồi tôi làm cái việc mà lũ ngựa vẫn làm. Và chẳng e thẹn gì về chuyện đó hết.

Visser Ba bật cười nhạo báng. <Có lẽ chúng là lũ ngựa thứ thiệt đó.>

Tôi thở phào một cái.

<Tuy nhiên, tốt hơn cả là cứ giết chúng đi.>

<Ui da,> tôi thốt lên.

Một tên Hork-Bajir giơ khẩu tia Nguyệt lên nhắm về phía chúng tôi. Một tên Hork-Bajir khác từ bên trong chiếc Con Rệp chạy lại.

Một nỗi kinh hoàng trùm khắp cả người tôi. Tôi muốn bỏ chạy quá, nhưng con Minneapolis ở trong tôi thì chẳng hề muốn bỏ chạy chút nào.

Các sợi cơ ở phần thân sau của tôi lập tức chum lại và nóng lên. Và đột nhiên, tôi vùng chạy, nhưng không phải chạy đi trốn mà tông thẳng vô tên Hork-Bajir thứ nhất.

“HÍÍÍÍÍ-HÍÍÍ-hí-hí!” Tôi hí vang.

Tôi lui hẫng lại, đứng thẳng trên hai chân sau và bổ hai móng trước xuống một cách điên dại. Dù tôi không thể nhắm một cách chính xác để hạ móng xuống đúng chỗ nào, dù ngựa không phải là loài thú săn mồi, nhưng tôi bổ đúng lúc tên Hork-Bajir đang bóp cò...

CỐP!

“Rrahhh!” tên Hork-Bajir rống lên và đánh rớt khẩu tia Nguyệt. Khẩu súng kêu lóc có trên đất và tôi dẫm hai cái móng guốc của tôi lên trên nó.

RẮC! Khẩu tia Nguyệt đi đời.

Sự thực là hai con mắt ở hai bên đầu của tôi chỉ có thể thấy được vừa đủ rõ hai cái móng guốc của mình, nói gì tới việc nhắm chúng vô mục tiêu nào... Nhưng đôi khi may hơn khôn mà.

<Chuồn thôi!> Jake la lên.

Bây giờ thì con Minneapolis Max tuôn chạy. Và tất cả tội tôi co căng chạy.

Hai tên Hork-Bajir rượt theo.

<Chúng mà tóm được thì tội mình như xương. Bọn này rượt lẹ lắm.> Rachel ừ ừ nói. Nhỏ đã từng biến thành Hork-Bajir rồi mà...

Chúng tôi nhảy chồm lên và phi như điên nhưng hai tên Hork-Bajir nọ vẫn bám sát sau lưng cả bọn.

Đột nhiên có những luồng đèn pha nhảy nhót chiếu về phía chúng tôi. Những chiếc xe jeep chở các toán an ninh từ Vùng Chín Mốt tới để điều tra.

Chúng tôi chạy tiếp nhưng bọn Hork-Bajir thì do dự. Khi tôi quay lại nhìn thì chúng đã bỏ đi.

<Hừ, thiệt ngốc quá đi,> Rachel nói khi chúng tôi đã ra xa khỏi Vùng Chín Mốt. <Chút nữa là tội mình tiêu rồi. Tiêu đời vì một thứ mà ngay cả bọn Yeerk cũng chẳng biết đó là cái quái gì...>

<Ngó nó hổng giống phi thuyền không gian tẹo nào,> Marco thừa nhận.

<Cũng hổng giống một loại vũ khí bí mật,> Jake tiếp lời. <Và trông nó chẳng có vẻ gì là của con người, nhưng ai mà biết được?>

<Nó không phải là phi thuyền không gian,> Ax cất tiếng. <Chẳng phải là vũ khí, mà cũng không phải là của con người...>

<Hừ, có lẽ chẳng bao giờ tội mình khám phá ra nó là cái gì đâu,> tôi thở dài.

<Tại sao các bạn lại không khám phá ra?> Ax hỏi.

<Là vì nó chẳng đáng để cả bọn phải liều thân lần nữa,> tôi nói. <Nếu như bọn Yeerk mà còn hổng biết nó là cái gì thì...>

<Dĩ nhiên lũ Yeerk thì không thể biết nó là cái gì,> Ax nói, giọng bình thản. <Chúng có bao giờ ở trong một phi thuyền Vòm Andalite đâu.>

Tội tôi ngưng bước và từng đưa một quay mình nhòm vô mặt Ax.

<Ax, bồ biết nó là cái gì hả?> Tobias hỏi liền.

<Dĩ nhiên. Hồi này tôi đang định nói cho các bạn biết thì chúng ta bị ngắt ngang...>

<Vậy thì nó là cái gì?> Marco nôn nóng hỏi.

<Đó là một cấu kiện dùng một lần rồi bỏ, thuộc mô-đen cũ trên những phi thuyền Vòm Andalite thế hệ thứ nhất. Khi các cấu kiện này đã hết hạn sử dụng, chúng được phóng vô không gian, nhắm về phía một ngôi sao để sẽ bị cháy rụi không còn một dấu vết. Cấu kiện này chắc đã trôi giạt trong không gian và cuối cùng bị sức hút của Trái Đất lôi xuống...>

<Nó là một cỗ máy không gian hả?>

<Dĩ nhiên là không rồi. Nó là... hừ, ... khó nói quá... Nó là một hệ thống xử lý chất thải của phi thuyền Vòm Andalite.>

Có tới nguyên một phút chẳng đứa nào thốt lên lời. Thế rồi Marco cất tiếng. <Bồ bảo cái *Địa điểm tối mật* trên Trái Đất, cái Vùng Chín Mối hoang đường đó, Thánh địa của những tên điên hâm mộ các âm mưu đó, đang cất giấu một cái toilet của người Andalite?>

<Chỉ là một mô-đen rất cũ thôi,> Ax nói giọng hạ cố. <Kể từ hồi đó, đã có nhiều tiến bộ về công nghệ lắm rồi...>

CHƯƠNG 21

Chúng tôi ra khỏi lối ngạ, biến thành chim và bay về nhà.

Giờ đây chỉ có chúng tôi biết được bí mật của Vùng Chín Mối. Cả một căn cứ được xây dựng lên để phân tích cái vật mà chúng ta tưởng là một phi thuyền không gian ngoài Trái Đất, nhưng thực tế là... một nhà vệ sinh công nghệ cao của người Andalite. Khôi hài thiệt. Mà một cái toilet thì có ích gì cho việc chinh phục vũ trụ của con người đâu cơ chứ...

Về tới nhà, bước chân vô phòng khách, tôi nhận ra rằng ba mẹ đang đợi tôi với vẻ mặt giận dữ điển hình của các bậc phụ huynh.

“Con đã đi đâu những đâu vậy, Cassie?” mẹ tôi chất vấn.

“Con ra ngoài với Rachel mà,” tôi lúng búng nói, ít nhiều thì cũng đúng thiệt chứ bộ.

“Ra ngoài với Rachel làm gì?” mẹ tôi rít lên. “Con bỏ bữa tối. Ngoài trời thì tối thui. Mà con hổng nói cho ba mẹ biết con đi đâu hết.”

Mỗi khi nổi khùng, mẹ tôi dường như bực hằn ra theo một cách nào đó. Kỳ quặc ghê. Ý tôi là, thông thường bà cao hơn tôi có lẽ dăm centimet, nhưng những lúc ấy tôi cứ ngỡ bà phải cao tới hai mét một lặn.

“Con làm ba mẹ lo lắng lắm đó, con gái ạ.” ba tôi nói nhẹ nhàng.

Tôi thở dài. Tôi cảm thấy một cảm giác tội lỗi dâng lên trong người mình. Coi, bây giờ tôi đã rất hiểu về sự lo lắng mà. Tôi lúc nào cũng cảm thấy lo lắng cho Rachel, cho Jake và những bạn khác. Đôi khi tôi nằm trên giường ban đêm mà lo lắng cho cả loài người nữa chứ.

“Con xin lỗi ba mẹ,” tôi lúng búng nói.

“Đi. Đâu. Hả. Bà. Trẻ?” mẹ tôi hỏi dần từng tiếng một.

“Con đi với Rachel,” tôi lí nhí đáp. “Và Jake.”

Ba mẹ tôi nhìn nhau rồi ba tôi đưa tay lên che miệng, như muốn giấu một nụ cười, cùng lúc ông ráng làm ra bộ cực kỳ nghiêm khắc.

Mẹ tôi ngả người ra sau và chống tay lên hông. “Ba mẹ đã bàn luận về việc hẹn hò của con,” bà nói, “và cho rằng con còn quá nhỏ...”

“Hẹn hò gì kia ạ?” tôi hỏi một cách yếu ớt.

Mẹ tôi thở dài, rồi lắc đầu. “Có lẽ đã tới lúc chúng ta phải nói với nhau một cách nghiêm chỉnh về chuyện mấy giờ rồi đẩy con gái à.”

Tôi thề là lúc ấy đầu tôi bốc hỏa ngàn ngạt. “Ừm... Con đâu có hẹn hò gì.”

“Chẳng có gì phải xấu hổ hết,” ba tôi bảo. “Con là một thiếu nữ bình thường, con có những mối... quan tâm nhất định, những... sự quyến rũ nhất định, một sự... tò mò tự nhiên.”

Lúc này tôi ước chi sàn phòng khách nứt ra để chui xuống trốn cho rồi.

“Tất cả những gì ba mẹ muốn nói là con hãy thành thực,” mẹ tôi nói, giọng đã trở lại hoàn toàn nghiêm khắc. “Đừng làm cho ba mẹ phải lo lắng về con.”

“Dứt khoát là vậy rồi! Con thề đấy! Con sẽ không bao giờ làm ba mẹ phải lo lắng nữa đâu! Bây giờ con đi được chứ ạ?”

Tôi chạy vào từ phòng khách vô nhà bếp. Tôi muốn tự làm cho mình một miếng sandwich, đem nó lên phòng mình và ráng làm ít nhất là vài bài tập về nhà.

Và nói thực nha, tôi chẳng muốn bị trở thành đối tượng cho một cuộc trò chuyện nghiêm túc về các chàng trai tẹo nào!

Chợt nảy ra một ý, tôi nhón gót đi trở lại cửa bếp và áp tai lên cánh cửa.

“Thấy chưa?” tôi nghe tiếng mẹ tôi nói, giọng tự mãn.

“Bà vẫn có lý như thường lệ,” ba tôi thừa nhận.

“Chỉ có mỗi cách đó thôi. Mình phải nhìn thẳng vô sự thật là Cassie đã làm việc rất căng, vậy ông có thể làm gì đây? Ông không thể phạt nó phải lao động hay giam nó trong phòng, đúng không?”

“Chúng ta có một đứa con rất là tuyệt.”

Câu nói ấy làm tôi ấm cả lòng. Cha mẹ thì dĩ nhiên phải yêu con cái rồi, nhưng tôi cảm thấy hình như ba mẹ còn khoái tôi nữa kìa...

“Phải, một đứa con tuyệt vời. Nhưng thi thoảng khi nó làm lỗi thì chỉ có mỗi cách thi hành kỷ luật thật sự với nó, đó là làm cho nó bối rối.”

Cả hai cụ cười ran. Ha ha ha.

“Lần sau chúng ta sẽ bảo nó là chúng ta sẽ đề nghị Jake và cha mẹ cậu ấy đến đây để bàn bạc về chuyện... trăm năm của hai đứa nó,” mẹ tôi nói, có vẻ như thú vị lắm về cái mưu mẹo ngớ ngẩn của mình.

Lại còn cười to hơn. Ha ha ha.

“Còn có một kế hoạch dự phòng là chúng ta có thể dọa mang nó tới Cha Banion để tính chuyện làm phép cưới.” Ba tôi gợi ý và phá ra cười rất to.

Thiệt hết chỗ chê. Vậy là ba mẹ đã biết tôi mến Jake. Và các cụ biết cứ đem chuyện ấy ra bàn là tôi bối rối chết đi được vậy đó.

Ôi các bậc phụ huynh...

Tôi đem phần bánh sandwich lên lầu. Phòng tôi lộn xộn đến phát khiếp. Cái bàn học chất đống những thứ linh tinh và tôi phải khua tất cả ra một góc để có chỗ làm việc...

Kế hoạch dự phòng?

Đó là câu ba tôi vừa nói và Visser Ba cũng nói y như vậy.

Kế hoạch dự phòng? Vì sao bọn Yeerk muốn có một kế hoạch dự phòng nhỉ? Cuối cùng thì chúng cũng đã thâm nhập được vào căn phòng chứa điều bí mật lớn của Vùng Chín Mốt, và dù chúng chẳng biết cái mà chúng đã nhìn thấy đó là... một cái toilet, nhưng rõ ràng chúng cũng biết gì thì gì nó cũng không phải là một phi thuyền hay một thứ vũ khí Yeerk mà...

Vậy thì tại sao chúng vẫn quan tâm?

Tôi cố xua những ý nghĩ ấy đi. Bây giờ mà lo tới vụ này làm gì nữa kia chứ? Bọn tôi đã phí toi khá nhiều thì giờ ở Vùng Chín Mốt rồi. Còn những chuyện khác đáng lo hơn chứ, như bài tập ở nhà chẳng hạn và việc khám phá ra ba mẹ đã biết về mình nhiều hơn mình muốn đấy.

Tôi làm vài bài tập và leo lên giường nằm ngủ, nhưng tới bốn giờ sáng thì tôi tỉnh dậy và ngó trân trân vô bóng tối.

“Vậy ra đó là một cái toilet,” tôi kêu lên. “Chẳng có gì quan trọng hết. Đó là một cái toilet của người ngoài Trái Đất! Một cái toilet vũ trụ! Cả vấn đề chỉ là vậy!”

Dĩ nhiên rồi! Cho dù nó chỉ là một cái toilet, nó vẫn là bằng chứng về sự sống trên những hành tinh khác, bằng chứng mà bọn Yeerk không muốn chính phủ có được...

Bọn sên Yeerk đang xâm lăng Trái Đất. Một trong những lý do khiến chúng chưa gặp khó khăn gì lớn trong vụ này là chẳng có một người thần kinh bình thường nào tin như vậy.

Ngay cả nếu như tôi lên tivi thông báo rằng bọn người vũ trụ đang xâm lăng Trái Đất, liệu có ai tin tôi không? Ngay cả nếu tôi biến hình trước mặt mọi người, có khi họ sẽ chỉ cho đó là một

trong những trò kỳ quặc thôi.

Nhưng nếu chính phủ công khai nói: “Coi đây, chúng tôi có bằng chứng rằng người ngoài Trái Đất tồn tại thật,” thì dân chúng sẽ bắt đầu nghe. Thậm chí mọi người có thể sẵn sàng tin rằng bọn Yeerk đang trà trộn giữa chúng ta nữa...

Đó là lý do vì sao bọn Yeerk chưa thể bỏ qua cái vụ Vùng Chín Mốt một cách dễ dàng. Chúng không muốn chính phủ có được bất kỳ bằng chứng nào về sự sống ngoài Trái Đất hết.

Chúng có một kế hoạch dự phòng. Đó là điều Visser Ba đã nói ra.

Và đột nhiên tôi ngờ ngợ đoán ra đó là cái gì. Chiều mai, lúc *‘mười chín trăm giờ’*, Lâm Viên sẽ đầy những người làm việc ở Vùng Chín Mốt. Đúng như tờ giấy có các chữ ký ở căn cứ đã nói.

Tôi cá rằng bọn Yeerk sẽ tấn công vào lúc ấy. Còn chỗ nào tốt hơn để lôi cổ mấy nhân vật then chốt của Vùng Chín Mốt mà nhét những con sên Yeerk vào đầu họ kia chứ?

Ừ, thì cũng có thể có các chỗ tiện hơn đấy, nhưng Visser Ba đâu có phải là kẻ nhàn nại. Và chuyến đi chơi Lâm Viên của các nhân viên Vùng Chín Mốt sẽ là cơ hội tấn công sớm nhất của hắn.

CHƯƠNG 22

Lâm Viên là một phức hợp gồm vườn thú và công viên giải trí. Dĩ nhiên hai khu này tách biệt với nhau. Những trò chơi xe trượt dốc và xe đung nằm ở một phía của chiếc hồ nhân tạo, còn đám thú thì sống ở phía bên kia.

Tôi thường la cà ở vườn thú, và rất ít khi chơi các trò xe cộ bên khu giải trí.

Từ trên không trung, trong lồng chim cú, tôi có thể nhìn thấy những lối đi lượn vòng vèo trong Lâm Viên giống như ở trong một mê cung hình tròn vậy. Tôi có thể nhìn rõ những mép rìa của công viên giải trí và thế giới bên ngoài Lâm Viên. Tôi cũng thấy được những vòng cung màu vàng chói lọi ánh đèn neon và những khách sạn với các thác nước và sân gôn.

Ở trong lồng chim cú, tôi hầu như có thể nhìn thấy mọi thứ, thậm chí cả những con chuột chúi mình trong các bụi cây tối nữa đó...

Lâm Viên vào ban đêm là hai nửa khác hẳn nhau. Bên dưới chúng tôi, những con hổ lảng vảng ở rìa khu vực sinh sống có rừng cây và hào nước bao quanh của chúng. Những con lạc đà gà gât. Và những con hải sư rúc vào nhau trên hòn đảo bằng bê tông sơn màu xanh. Những con khỉ đang ngủ hoặc đang nhặng xị rối rít và lâu lâu lại móc trong tai ra một con bọ cho vô mồm cắn.

Phía công viên giải trí thì ánh đèn neon đủ màu nhấp nháy. Vòng quay lớn màu xanh lam sáng rực; vòng ngựa gỗ màu đỏ và vàng; những chiếc xe trượt dốc là những con rồng hoang đại ánh đèn rượt đuổi nhau loang loáng.

Tôi thấy một ánh chớp nhoáng lên! Đó là khu thuyền độc mộc. Người ta chụp hình những người ngồi trong thuyền lúc họ rút xuống cái thác cuối cùng. Tôi nghe thấy những tiếng la hét vì kích động và sợ hãi giả vờ...

Đôi tai cú kỳ diệu của tôi còn nghe được cả tiếng cánh muỗi đập cách mình ba mét cơ mà, chẳng gì lọt qua được cặp mắt tinh và đôi tai thính của tôi đâu.

Tobias vẫn đang ở trong lối điều hâu đuôi đỏ thường trực của mình vì cậu ấy chẳng có mẫu ADN của loài chim cú. Loài điều hâu đuôi đỏ nhìn không tốt lắm và bay thì quờ quạng vào ban đêm. Nhưng đành vậy chứ biết làm sao được.

Đợi đã! Có những ánh đèn flash ở khu thuyền độc mộc!

<Ê, ở dưới đó có khách! Đứng ra thì không thể. Khách hồng thể có ở đây trước tám giờ!> Tôi la lên.

<Nếu họ có mặt ở đây thì bọn Yeerk cũng có luôn,> Rachel nói giọng rầu rĩ. <Họ làm cái quái gì ở đây vậy nhỉ? Bờ bảo tờ giấy có chữ ký ở căn cứ ghi tám giờ tối kia mà!>

<Đúng ra nó ghi 'mười chín trăm giờ'. Như thế tức là tám giờ. Đúng hông?>

<Ồ không đâu,> Marco la lên. <Trời ạ, vậy là các anh chàng đó đã ở đây được một tiếng rồi! Có thể bọn Yeerk đã ký sinh vô các mục tiêu của chúng rồi!>

<Có đúng là các anh chàng ấy đang ở dưới đó không? Họ có phải là người của Vùng Chín Mốt không?> tôi hỏi lớn.

Jake cẩn thận lấy giọng vô thưởng vô phạt để khỏi làm tôi phật ý. <Dưới đó có nhiều người khoảng hai mươi tới ba mươi tuổi, tóc hớt ngắn. Trông rõ ràng là dân nhà binh.>

Lâm Viên giành toàn bộ khu công viên giải trí cho các nhóm tư nhân, đặc biệt là trong những đêm vắng khách như đêm chủ nhật.

Vùng Chín Mốt đã cho sĩ quan binh lính và gia đình họ đi chơi Lâm Viên. Dĩ nhiên họ chẳng đăng ký với tên “Vùng 91”, mà ghi là “Hãng Gondor.”

Tôi đã mất cả ngày qua lục lợi trên Internet để chắc cú là chẳng có hãng Gondor nào hết. Đó là một công ty ma. Tôi hoàn toàn không bất ngờ về chuyện ấy và lấy làm tự hào vì mình coi vậy mà thông minh ghê.

<Vậy thì ai là người ở lại canh gác cái Toilet Vũ trụ kia nhỉ?> Marco hỏi.

<Chắc vẫn còn cả đồng người ở lại đó để canh gác chứ,> Jake đáp. <Với lại dù sao đó cũng đâu phải là vấn đề tội mình cần quan tâm lúc này. Hiện giờ tội mình chỉ biết mỗi cái là chúng có thể âm mưu lợi dụng đêm nay để ký sinh vô nhiều người của Vùng Chín Mốt. Nhưng ở chỗ nào mới được chứ? Chúng sẽ thực hiện âm mưu ấy ở chỗ nào trong cả cái công viên giải trí mênh mông này?>

Chẳng còn thời gian tìm hiểu thêm nữa rồi! Và đó là lỗi của tôi. Lỗi của tôi. Trời ạ, tôi đã làm mọi sự rối tinh lên. Bây giờ thì những người đàn ông và đàn bà vô tội kia sắp có thể bị những con sên Yeerk chui vào đầu và điều khiển tâm trí của họ chỉ vì sự ngu xuẩn của tôi!

Nghĩ đi chứ! Ở đâu? Tội Yeerk sẽ tìm cách làm chuyện ấy ở đâu?

<Hai chỗ có thể làm được,> tôi nói. <Chúng cần một chỗ nào đó để có thể bắt cóc người ta mà hông bị phát hiện, đúng hông? Khu thuyền độc mộc bên trong tối hù à, hoặc là Nhà Kinh Hoàng. Chỉ có hai chỗ ấy thôi.>

<Được, tội mình chia làm hai đi,> Jake nói gọn lỏn.

<Cassie nè, bồ và Marco đi với mình tới khu thuyền độc mộc. Rachel, Tobias và Ax kiểm tra Nhà Kinh Hoàng nha.>

Chúng tôi chia làm hai nhóm. Jake, Marco và tôi bay xet tới khu thuyền độc mộc. Suốt trong lúc bay tôi vẫn tự nguyện rửa mình sao mà có thể ngu ngốc đến thế kia chứ.

<Bồ hông ngu đâu,> Jake an ủi. <Tội này thậm chí chẳng biết gì hết về vụ này nếu bồ hông nghĩ ra.>

<Từ nay về sau, mấy bồ chỉ việc trừ đi mười hai là xong,> Marco nói.

<Hả?>

<Để tính giờ của nhà binh í mà. Chỉ cần trừ đi mười hai.> Rồi nghĩ sao đó, cậu ta nói thêm, <Hừ.>

Người ta xây dựng khu thuyền độc mộc coi giống một trái núi. Dù chỉ là xi măng và những bụi cây giả, nhưng trông cũng khá thuyết phục.

Chúng tôi đậu xuống ngọn núi.

<Bây giờ sao đây?> Marco hỏi. <Tụi mình phải vô trông thôi. Có bay vô được không?>

<Được chứ, nhưng nếu cứ ở trong lối cú thì tụi mình sẽ chẳng làm được gì nhiều ngoài việc đập cánh hết,> Jake nói. <Cần phải hoàn hình người thôi.>

Chúng tôi hoàn hình mau lẹ hết sức và vài phút sau ba đưa chúng tôi leo xuống sườn trái núi xi măng giả trong bộ đồ biến hình. Và dĩ nhiên là chẳng đứa nào có giày dép gì hết. Hên cái là ở Lâm Viên mọi người ăn mặc còn kỳ quặc hơn thế nữa kia. Có vài người quay lại ngó tụi tôi, nhưng họ chẳng ngó lâu.

Trong công viên giải trí lúc này chỉ có những người của Vùng Chín Mốt thôi. Một số người đem theo con cái, cho nên chúng tôi hòa vô dễ dàng, mặc dù phần lớn những người xếp hàng là các anh chàng lớn tuổi, tóc hớt ngắn và ria mép tĩa gọn gàng.

Chúng tôi đi vô khu thuyền độc mộc, lên một con thuyền. Tôi và Jake ngồi đằng mũi, Marco ngồi sau lưng hai đứa tôi, một người đàn ông với một người đàn bà ngồi sau cậu ta ở hàng ghế chót.

Con thuyền lướt theo dòng nước, về phía chiếc thang cuốn bằng dây xích.

“Nếu hổng phải chuyện sống chết thì trò này dzui lắm đó,” Marco nói. “Tui mê đi thuyền độc mộc lắm. Hổng bằng xe trượt dốc, nhưng màn rút cuối cùng thì tuyệt cú mèo luôn.”

“Cái giọng này!” có ai đó thốt lên. “Tôi đã nghe cái giọng nói này!”

Tôi quay người lại và ngó coi ai đang nói.

Kinh hãi làm sao, tôi thấy mắt mình đang tia đúng vô Đại úy Torrelli, người đã thẩm vấn chúng tôi ở Vùng Chín Mốt. Và đúng lúc ấy, con thuyền đụng mạnh vô chiếc thang cuốn bằng dây xích và bị cuốn lên với một tiếng XẦM!

“Thằng nhóc!” viên đại úy kêu.

Marco quay lại. “Ờ hờ”.

“Cái gì vậy?” Jake hỏi.

CLANKCLANKCLANKCLANKCLANKCLANK!

Chúng tôi lên dốc, ai cũng bị dồn hết về phía sau trên những chiếc ghế ẩm ướt.

“Chúng mày đang bị tạm giữ!” Đại úy Torrelli la lên.

“Anh à, có chuyện gì vậy?” cô bạn của ông hỏi.

“Ừ nhỉ, có chuyện gì vậy?” Jake hỏi tôi.

“Đó là cái ông ở Vùng Chín Mốt,” tôi thì thầm vô tai Jake. “Ông đã nhận ra mình với Marco.”

“Ờ hờ”.

“Không đứa nào được động đây!” đại úy Torrelli hô.

Và đó là lúc chúng tôi leo lên tới đỉnh núi. Trong một giây chúng tôi bị treo lơ lửng ở đó. Rồi con thuyền nhích về phía trước và rơi tự do.

“Aaaa!” Cô bạn gái của đại úy hét lên.

“Aaaa!” Tôi hét lên vì tôi rất ghét những trò kinh hoàng thế này.

“Hai đứa chúng mày thuộc quyền tao!” đại úy hét lên.

Và thuyền chúng tôi lao xuống.

HUÚÚÚT

SSSSỤP!

Xung quanh toàn là nước! Con thuyền lao theo dòng kênh hẹp, lướt qua những hình nhân cao lớn giả làm những công nhân của một trại đồn cây.

“Nếu bọn Yeerk tấn công, chúng sẽ làm việc ấy ở trong đường hầm đằng trước mặt,” Jake thì thào. “Trong đó tối hù à, y như đường hầm dành cho trai gái í.”

Tôi muốn hỏi làm sao cậu ấy biết về một đường hầm dành cho trai gái. Nhưng tôi gạt ý nghĩ ấy đi liền vì còn phải lo chuyện trước mắt. “Dù sao tụi mình cũng phải chuồn khỏi đây ngay thôi. Không thì chẳng bao giờ thoát khỏi tay lão đại úy kia đâu.”

Marco quay người lại trên ghế, vắt tay lên tấm ngăn giữa cậu ấy với viên đại úy. “Ông biết chứ, tụi hồng nghĩ là ông có quyền bắt giữ chúng tôi. Ý tôi là, ông là quân cảnh đúng hông? Và đây hồng phải là một căn cứ quân sự.”

Viên đại úy đỏ mặt. Ông lôi trong túi áo khoác ra một máy điện thoại di động và bấm số. “Hello? An ninh Lâm Viên? Đây là Đại úy Torrelli, mã số an ninh tám-bảy-hai-chín-chín. Tôi cần...”

“Giới thiệu đó Marco,” Jake đảo hai con mắt.

“Mọi việc bắt đầu phức tạp rồi,” Jake nói. “Sẵn sàng nha.”

Con thuyền độc mộc băng qua một khuôn cửa, lọt vô một khoảng không tối đen như mực.

“Nào!” Jake rít lên.

Tôi đứng dậy. Tôi quay qua trái. Chẳng có gì ngoài bóng tối. Tôi quay qua phải. Cũng chỉ tối đen. Không phải tối như bóng tối trong phòng ta ngủ ban đêm, mà tối như thế mắt ta bị đui vậy đó.

Tôi bước ra khỏi con thuyền, phó mặc mọi sự cho trời.

Chân tôi hồng chạm tới cái gì hết. Tôi cố lui trở lại, nhưng đã quá trễ. Tôi ném mình về phía trước.

“Aaaahhh!”

BỒM! Nước lên tới tận eo lưng tôi! **CỐP!** Tôi đập vô thành của con kênh. “Ôôô! Cái đầu tôi!” Tôi trượt chân và té sấp xuống mặt nước. Tôi cảm thấy dòng nước lôi mình đi.

Thế rồi tôi nghe tiếng Marco la lên: “Ui! Ôôô!”

“Tụi nhóc chúng mày không thoát được dễ dàng thế đâu!”

BỒM! “Aaarg!”

“Ôôô!”

“Ê! Coi thử các người lái con thuyền đi đâu thế này?”

Một bàn tay túm lấy tôi! Tôi lắc mạnh.

“Ôôô! Đừng túm vai tôi như vậy!” Jake hét lên.

“Xin lỗi!”

“Lũ nhóc chúng mày dừng lại ngay!”

Đột nhiên ánh sáng bùng lên! Ánh sáng khắp nơi nơi! Tôi đã bị dòng nước quét đi ra khỏi đường hầm, trở lại giữa trời đêm đầy những ánh đèn neon rực rỡ.

Tôi đứng dậy, nhưng dòng nước quá mạnh, và nó quét tuột hai bàn chân tôi đi. Tôi té xuống và nổi bập bềnh.

Đằng sau tôi là một con thuyền độc mộc khác đầy những chàng trai tóc hớt ngắn. Giữa tôi và con thuyền ấy, ba cái đầu lênh bênh trên mặt nước: Jake, Marco và ông Đại úy đang nổi giận dùm dùm.

“Cassie! Leo ra ngay!”

“Ôi, điên khùng quá đi mất!” Marco rên rỉ.

“Lũ nhóc chúng mày sẽ phải trả giá về việc này, ta thề đấy!” Đại úy Torrelli hét lên.

BUMBUMBUM. KEEEEÉÉT.

Tôi bị lôi ngược tới một chỗ quẹo. Tôi ráng túm lấy thành con kênh để nhảy ra ngoài, nhưng tôi yếu xìu mà dòng nước thì quá mạnh.

Biết làm gì bây giờ? Tôi hổng thể biến hình được, có quá nhiều cặp mắt ở đây. Tôi đành trôi nổi theo dòng nước cho tới khi...

Cho tới con thác khổng lồ ấy!

“Ahhhh!” tôi thét lên.

“Tui nghĩ Cassie vừa nhận ra tội mình sẽ bị đi tới đâu,” Marco nói.

“Ahhhh!” tôi xác nhận.

Một chỗ quẹo gấp nữa.

BUMBUMBUMBUM! KEEEEÉÉT!

Và rồi, ngay trước mặt chừng dăm mét, ngay trước mũi con thuyền mà chúng tôi vừa ở trông, tôi thấy một con thuyền khác đột ngột biến mất. Và tôi nghe thấy những tiếng thét.

“Aaaahhhh!”

Tôi đang bị cuốn về phía một cái thác. Và tôi chẳng thể làm gì để ngưng chuyện ấy lại.

“Không! Không! Khôông!”

“Trời ạ! Không! Không! Khôông!”

“Điên khùng quá đi! Khôông!”

“Ta sẽ tóm được chúng mày, bọn nhóc kia! Khôông!”

Và chúng tôi lao tới mép thác. Tôi lết mông tuột xuống một thác nước cao mười lăm mét. Khá tệ hại. Nhưng chỉ một mét sau lưng tôi là hai cậu chàng với một ông đang giận dữ.

Và sau đó chỉ một mét nữa là một con thuyền khác. Nó mà đâm vô chúng tôi thì tất cả sẽ bẹp dí như rệp.

Tôi rớt xuống, vừa rớt vừa kêu la inh ỏi!

BỐM!

Tôi chạm mặt hồ và vội lặn tấp thân sũng nước qua bên trái lẹ hết sức mình. Có cái gì đó đập vô tôi, nhưng hổng phải một con thuyền.

“Ha! Cindy Crawford! Mày nghĩ là tao không nhớ tên mày hả? Mày đã bị bắt!” Đại úy Torrelli kêu lên với một giọng hả hê.

Nhưng liền lúc đó ông trượt chân và cái đầu ông chìm ngấm dưới làn nước. Tôi vội chui lên khỏi hồ.

Chúng tôi họp nhau ngay bên ngoài cửa ra của khu thuyền độc mộc. Ba đứa nhóc ướt nhèm, chân đi đất, vận đồ nịt thể thao và quần soọc.

“Về căn bản là dzui,” Marco tuyên bố. “Nếu bỏ qua một bên là toàn bộ cái vụ có-thể-bị-một-con-thuyền-độc-mộc-nghiến-bẹp-dí.”

Jake vuốt tóc cho chảy hết nước. “Rõ rồi, vậy là hổng phải khu thuyền độc mộc. Hổng có bọn Yeerk ở đó.”

“Nhà Kinh Hoàng,” tôi tán thành. “Dứt khoát là ở Nhà Kinh Hoàng.”

Chúng tôi chạy tới Nhà Kinh Hoàng. Nhưng trong khi đang chạy thì tụi tôi nghe có tiếng la từ cách đó hổng xa lắm. “Cảnh sát! An ninh! Cảnh sát!”

Vậy là chúng tôi vất chân lên cổ mà chạy.

CHƯƠNG 24

Chúng tôi chạy tới Nhà Kinh Hoàng, những đôi chân trần bì-bộp suốt dọc đường.

Nhà Kinh Hoàng ở giữa chùng lối đi xuyên qua công viên giải trí. Lúc tới nơi, tôi thở hỗn hà hỗn hển, mồ hôi đầm đìa và hai tay phải giữ chặt hai bên sườn vì đau xót.

“Làm gì nữa đây?” Marco hỏi.

“Đi kiểm ba đứa kia,” Jake đáp.

“Nhưng lỡ tụi nó biến hình rồi thì sao. Tụi mình sẽ chẳng biết phải kiểm cái gì ấy chứ,” tôi vạch ra.

“Chính xác. Chúng ta phải khám phá coi bọn Yeerk có sử dụng Nhà Kinh Hoàng để bắt cóc và ký sinh vô đầu những anh chàng của Vùng Chín Mốt hay không.”

“Hổng biết bọn Yeerk sẽ là những tên Mượn xác người thông thường hay là lũ Hork-Bajir hoặc gì gì đó,” tôi đề thêm. “Và trong lúc đó, phải tránh để khỏi bị bắt giữ bởi một ông Đại úy Không lực đang điên khùng tìm cách bảo vệ *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất, nơi họ cất giấu một cái toilet cũ kỹ của người Andalite.” Tôi kết luận.

Marco cười chế nhạo. “Liệu có ai nghĩ rằng tất cả tụi mình chỉ là những đồ mất trí không nhỉ? Mấy bồ biết đó, giống như chẳng có tý gì là chuyện thật, và tụi mình là những tên điên trốn khỏi nhà thương để làm những trò lập dị vô phương cứu chữa...”

“Ê, đừng nói vậy chứ. Tụi mình ở đây để cứu thế giới mà, Marco.” tôi chỉnh lại.

“Bất kỳ thằng điên nào cũng nói như vậy hết.”

“Thôi đi nào, hỡi các bạn lập dị của tôi.” Jake dẫn đầu cả bọn đi về phía cổng vô Nhà Kinh Hoàng.

Ở đây sử dụng những chiếc xe hơi chạy trên đường ray thay vì thuyền độc mộc trên dòng nước. Tôi thở phào vì ít nhất cũng không có chút nước nào ở đây.

Ba đưa chúng tôi chúi vô một chiếc xe. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi cùng với chúng tôi. Ông nhoẻn một nụ cười làm quen.

“Chắc trò này không làm bọn nhóc các cậu khiếp sợ ha?”

“Thưa, không. Bọn em khá thạo với những chuyện kinh dị rồi ạ,” tôi đáp.

“Mình chẳng thấy mấy đứa kia đâu hết,” Jake lẩm bẩm trong hơi thở khi chiếc xe vọt đi trên đường ray.

“Buu-a-a-ha-HA!” một bộ xương bằng máy hú lên.

“Coi chừng ! Tất cả những ai vô đây hãy coi chừng!” một giọng nói trong băng ghi âm bỗng thét lớn. “Coi chừng những điều kinh dị ở trong!”

Rồi, “Aaaaarrrgghh!” Một tên cướp bằng máy, tay cầm đầu bị chặt của chính hắn bỗng vung một thanh gươm vô mặt chúng tôi.

Một con rắn khổng lồ quay lại và dứ dứ cái đầu hổ mang bành vô chúng tôi, hai con mắt màu xanh lấp lánh của nó nhìn trừng trừng như muốn thoi miên hết cả...

“Ừa, ừa, kinh ghê há,” Marco gật gù. “Còn thêm đồ rởm nào nữa đây?”

“Sao lũ nhóc các cậu ăn nói cay độc thế?” người đàn ông hót tóc ngắn hỏi.

“Tại tui tôi coi tivi nhiều quá mà,” Marco đáp.

Chiếc xe quay tròn và xô mạnh vô một cái cửa sang phòng kế của Nhà Kinh Hoàng. Trong một ánh chớp lóe, tôi trông thấy chiếc xe phía sau lưng mình. Trong đó cũng có bốn người. Đại úy Torrelli và ba nhân viên an ninh của Lâm Viên mặc đồng phục.

“Cái lão này làm quái gì ở đây thế nhỉ?” tôi hỏi.

“Ê, Đại úy, dzui dzẻ chứ?” anh chàng hót tóc ngắn la lên với Torrelli.

“Phi công Jones!” Torrelli hét lên. “Đừng có cho lũ nhóc ấy chạy thoát!”

“Lũ nhóc này hả?” Phi công Jones hỏi, tay chỉ vô chúng tôi.

“Ừa. Chính lũ nhóc đó đó! Ít ra là con bé kia và cái thằng đang cười ngớ ngẩn đó!” Đại úy Torrelli ráng quát lên thật to.

Chiếc xe của chúng tôi giật mạnh và quay lộn về phía sau, và một lũ ma vừa bay vừa rú rít trên đầu chúng tôi.

“Cái ông Đại úy Torrelli ấy thiệt đùa dai thí mề,” tôi nói nhỏ với Phi công Jones.

“Đại úy Torrelli cả đời chưa hề bông đùa,” ông Jones gầm gừ. “Bọn nhóc các người phải ngồi yên ở đây với ta cho tới khi đại úy có thể nói chuyện với các người, nghe chưa?”

Chúng tôi chạy qua bên dưới những con ma bay. Và đó là lúc mọi việc trở nên quái dị. Thực sự quái dị.

Sáu tên chiến binh Hork-Bajir và một sinh vật mình hươu, đuôi bò cạp, với cái mặt hồng có mồm đang hiện ra sừng sững trước mặt chúng tôi với dáng vẻ cực kỳ sống động.

Visser Ba cũng có mặt trong Nhà Kinh Hoàng!

“Ôi, ôi, bây giờ thì tui thấy hãi lắm rồi đó,” Marco nói.

“Rachel, Tobias và Ax đâu rồi nhỉ?” Jake nhỏ giọng hỏi.

“Kia kìa,” tôi đáp và chỉ vô phiên bản của một trong những con vật đáng sợ nhất trên Trái Đất: một con gấu xám Bắc Mỹ to bự. Con gấu đang đứng trên hai chân sau, chồm người lên. Nó đứng bất động một cách hoàn hảo, nhưng bạn có thể thấy nó đang thở phập phồng.

Chễm chệ trên đầu con gấu xám là một chú chim. Trời tối quá không thấy được túm lông đuôi của nó, nhưng tôi có thể đoán chúng màu gì.

Và để hoàn chỉnh bức tranh kỳ dị ấy, một con rắn chuông đang cuộn vòng quanh bàn chân giờ lên cao của con gấu.

Rachel và hai đứa kia chắc đã thấy lũ lâu la của Visser Ba sắp xếp vị trí, thế là ba đứa nó đã ra tay trước và bây giờ đang chờ đợi lũ Yeerk hành động.

Cái loa rền rĩ. “Nya-ha-ha-ha-ha! Coi chừng lũ ma cà rồng nghĩa địa nè!”

Giữa bọn Hork-Bajir, tên Visser, và các bạn tôi: gấu, điều hâu, và rắn, quả thực có những tấm

bia mộ trông thiết rỏm bên trên là những chiếc đầu lâu.

“Tới đoạn thú vị nhất rồi đây,” phi công Jones nói. “Những quái vật khổng lồ có dao kiếm kia trông tuyệt cú mèo ha!”

Tôi đảo mắt. Ruột gan tôi lộn tùng phèo cả lên.

“Sự việc đã trở nên tệ lắm rồi,” Marco nhận định.

CHƯƠNG 25

Bạn có khi nào biết được một chuyện sắp xảy ra ngay trước khi nó xảy ra không? Gần như thể bạn được báo trước ấy, nhưng thật ra đó chỉ là do óc bạn đã kết nối các sự việc với nhau và bạn đoán ra thôi.

Vậy là trong một tích tắc trước khi tất cả biến mất trong đầu mình, tôi nhận ra một điều gì đó.

Ở Đất Khô bữa trước, Visser Ba đã nói về việc lập một danh sách những con người có thể sử dụng. Vậy thì có ai hữu dụng cho bọn Yeerk bằng người đứng đầu ban an ninh của Vùng 91 kia chứ?

Chẳng còn thì giờ đắn đo nữa, tôi hét lên. “Chúng sẽ tóm Torrelli!”

Chiếc xe của chúng tôi quành ra phía trước và chạy ngang nhóm tượng Hork-Bajir với Animorphs. Tôi bỗng nghe thấy một tiếng thét và tôi biết rằng đó không phải tiếng thét trộn lẫn kích động với vui thích thông thường ở cái nhà trò này.

Jake nhảy ra khỏi xe. Tôi nhảy theo cậu ấy và xô phải Marco. Ba đứa bọn tôi xem chút nữa là bị cắt làm hai khi chiếc xe đâm sầm qua một khuôn cửa hẹp.

Tôi ngã quỵ xuống. Chúng tôi đã ở giữa cái nhóm tượng kia! Đột nhiên chúng tôi làm thành một bộ phận của trò chơi Nhà Kinh Hoàng. Và trò chơi đã trở nên hoàn toàn kinh dị.

Sáu tên Hork-Bajir to bự nhảy chồm về phía chiếc xe của Đại úy Torrelli. Chúng tôi đã nghe

thấy chính tiếng kêu của ống.

Một trong số các cảnh vệ mặc đồng phục giờ súng lên. Quá chậm! Một trăm lần chậm hơn tốc độ cần thiết để ụynh một tên Hork-Bajir!

XOẸT!

Tên Hork-Bajir lia lưỡi dao ở cổ tay của hắn.

“Aaaahhh! Aaaahhh! Aaaahhh!” người cảnh vệ rú lên đau đớn.

Tên Hork-Bajir lôi các cảnh vệ ra khỏi ghế ngồi của họ và ném họ vô giữa sân khấu. Đại úy Torrelli trờ ra một mình trong xe. Lúc ấy hai tên Hork-Bajir túm lấy ống, cẩn thận để không làm ống bị thương, và nhắc bổng ống lên như nhắc một con búp bê vậy.

Và suốt trong lúc ấy, cái loa ngu ngốc cứ lải nhải, “Nya-ha-ha-ha-ha! Coi chừng những con ma cà rồng ở nghĩa địa!”

Nhưng đại úy Torrelli không hề đơn độc.

“GRẦẦẦẦU!” Rachel gầm lên bằng cái giọng gấu xám khổng lồ của mình. Nhỏ quảng con rắn chuông thẳng vô tên Hork-Bajir gần nhất.

Con rắn - Ax biến hình - quấn mình chặt quanh cổ tên này và cắn phập những chiếc răng nanh mang nọc độc vào đó.

“Qqqqáááácccc!” Tobias lao tới, vượt giương hết ra, bấu vô hai con mắt dễ tổn thương của tên Hork-Bajir thứ hai.

Nhưng vẫn còn bốn con quái vật to lớn mình toàn dao, chưa kể bản thân tên Visser và Rachel chẳng thể nào chơi được tất cả bọn chúng, cho dù nhỏ ráng hết sức. Tôi thề là nhỏ có ngoác mồm cười một kiểu cười của loài gấu khi nhỏ vung một bàn tay bự bằng cái chảo chiên vô đầu một tên Hork-Bajir.

VLĂNG! Tên Hork-Bajir lộn ra sau và té xuống bất tỉnh.

SẦM! Nó đập người xuống mặt đất.

<Bọn cướp Andalite!> Visser Ba kêu lên trong ý nghĩ.

Bọn Yeerk vẫn nghĩ chúng tôi là những chiến binh Andalite, vì chúng tôi có quyền năng biến hình. Và chúng biết chỉ những người Andalite mới có công nghệ ấy.

<Không thể ở lại đây mà uýnh nhau đâu,> Visser Ba cầu nhàu. <Ta rất khoái được tiêu diệt lũ giun sán này, nhưng có việc khác cần ưu tiên hơn. Dem thẳng người đi!>

“Chúng ta phải biến hình đi thôi!” Jake rít lên với tôi và Marco. “Lánh vô bóng tối! Trước khi tên Visser chạy mất!”

Tôi đã bắt đầu biến hình rồi. Đây là một cuộc quyết đấu. Tôi cần một con vật đầy sức mạnh, một con vật cực kỳ nguy hiểm...

“Chúng nó mang đại úy Torrelli đi rồi!” Marco hét lên.

“Tụi mình cần thêm nhiều sức mạnh,” Jake la lên. “Biến hình đi!”

Việc biến hình của tôi đang diễn tiến. Lông thú màu xám mọc ra trên từng centimet của thân thể tôi. Miệng tôi đang trở thành một cái mõm. Một cái mõm đầy những răng dài và sắc lẹm.

<Cần viện binh! Cần viện binh!> Rachel kêu gọi trong khi nhỏ tống một tên Hork-Bajir khác chúi vô tường.

Tên Hork-Bajir bị Ax truyền nọc độc rắn hổ mang đang lão đảo.

Nhưng Visser Ba và hai tên Hork-Bajir khác đã biến mất cùng với Đại úy Torrelli.

“Tuyệt quá!” giọng ai đó kêu lên thán phục. “Đoạn này thiệt là bá cháy!”

Tôi ngạc nhiên thấy mọi người vẫn bình thản chạy qua trên những chiếc xe! Cứ mỗi vài giây lại một chiếc xe chở đầy người ken két chạy qua, mọi người chắc phải nghĩ là mình đang được thưởng thức một Nhà Kinh Hoàng thật nhất từ xưa tới nay.

“Coi kìa! Một con ma sói!” có ai đó thốt lên và chỉ tay đúng vô tôi đang biến hình một nửa. Hên cái là cả ba chúng tôi đều ở sâu trong chỗ tối. Chẳng ai có thể nhận ra được chúng tôi.

Tôi hoàn thành việc biến hình. Tôi đã biến lẹ hết sức mình từ người thành chó sói.

Rachel đang gầm rống. Tobias đang kêu choe choe và đập cánh. Ax đang kiếm một nạn nhân khác. Nhưng sự thực là Visser Ba đã tùm được Đại úy Torrelli, và đã chuẩn mất rồi.

Jake vừa hoàn thành việc biến thành hổ, còn Marco đã gần biến xong thành khỉ đột. Tôi cảm thấy những giác quan của loài sói bùng lên trong mình. Đó là một khoảnh khắc đầy sức mạnh. Chẳng có gì trên Trái Đất này sánh được với khứu giác của loài sói. Và chẳng gì độ được với thính giác của loài sói.

Tôi có thể nói một cách chính xác Đại úy Torrelli đã đi đâu. Tôi có thể ngửi thấy từng bước chân lê lết của ông kia.

Thế rồi, đột nhiên, mấy tên Hork-Bajir còn lại vùng chạy. Chúng đuổi theo Visser Ba và Đại úy Torrelli.

<Rượt theo chúng!> Jake hét lên.

XOẠT! XOẠT! XOẠT! RẦM!

Ánh sáng chói lòa! Đèn neon sáng rực! Phải mất vài giây tôi mới hình dung được chuyện gì đã xảy ra. Visser Ba đã sử dụng cái đuôi Andalite của hắn để cắt đứt bức tường hậu của Nhà Kinh Hoàng. Rồi bọn Hork-Bajir của hắn xô tường đổ ập xuống.

Visser Ba, lũ Hork-Bajir, và Đại úy Torrelli đáng thương đã phoi mình ra giữa Lâm Viên.

CHƯƠNG 26

Một tên Mượn xác Andalite độc địa và sáu tên Hork-Bajir - vài tên đang lão đảo vì những vết thương mà Rachel, Tobias và Ax gây ra - nhào vô màn đêm sáng ánh đèn neon, lôi theo Đại úy Torrelli bắt lực.

Chúng bị rượt đuổi bởi một con điều hâu đuôi đỏ, một con hổ, một con chó sói, một con gấu xám, và một con khỉ đột có một con rắn chuông quấn quanh cổ.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Đại úy Torrelli la lớn.

<Quay về phi thuyền!> Visser Ba hét.

<Đuổi theo chúng!> Jake hét.

<Thiệt khủng quá đi mất!> Marco la lên. <Điên khủng!>

Và một tổp nhạc chơi bản “Bảy mươi sáu Cây kèn” với rất nhiều kèn tuba inh ỏi và những chiếc trống bass ầm ĩ.

Phải, tôi nói tổp nhạc là bởi vì, bạn thấy đó, Cuộc Diễu hành các Nhân vật của Lâm Viên tổ chức ban đêm đang tiến bước trên con đường chính. Đó là một dàn kèn đồng. Đúng ra có tới ba tổp lận. Tổp vũ công nè. Rồi tổp hề. Và các xe hoa. Nhưng thú vị nhất vẫn là những nhân vật truyện tranh.

Nào Chuột Mickey, Vịt Donald, Chó Dingo, Nai Bambi... Họ có mặt tất cả ở đó trong những bộ đồ hóa trang kèn càng, nhảy múa giữa một vầng sáng đủ màu sặc ất cả ánh sao trời.

Tôi chạy hết tốc lực. Lẹ hơn Rachel. Bền bỉ hơn Jake. Bọn Yeerk đang chạy cuống cuống, thẳng về phía cuộc diễu hành.

Đột nhiên một chú Vịt Donald nhảy lên! Thẳng vô đường chạy của Visser Ba. Tên Visser quất đuôi lên. Cái đuôi bay véo qua không trung và cái đầu của Donald lặn lông lốc trên mặt đất.

<Khôông!> tôi hét lên.

Cô gái mang bộ trang phục con vịt thò đầu ra hỏi, “Ê! Bò làm sao thế hả?”

<Aaahhh!> tên Visser rên rỉ. <Con vật này là con quái gì thế?>

Hắn chậm lại một chút, chỉ vài giây thôi, để ngắm con vật kỳ quặc có cái đầu nhỏ bên trong một cái đầu to. Và nhờ sự do dự ấy, chúng tôi bắt kịp hắn.

Jake gầm lên một tiếng làm rớt những cây kẹo bằng bông trong tay bọn trẻ con.

“GẦẦẦMM!”

Chúng tôi tấn công.

Tôi nhảy lên ngoạm cổ tên Hork-Bajir gần nhất với hàm răng sắc nhọn nhe hết ra cả. Tên Hork-Bajir vung một lưỡi dao ở khuỷu tay chém tôi nhưng tôi vận mình lẹ không thể tưởng tượng. Lưỡi dao chỉ xót được chút lông.

Tên Hork-Bajir không sử dụng những lưỡi dao của hắn được nữa. Tôi đã tiến tới quá gần. Hắn chỉ còn có thể quào tôi, và thế thì chẳng nhằm nhò gì.

Một cuộc chiến lẩn quẩn rồ dại.

Rachel chọi hai tên Hork-Bajir. Jake cầm phập nanh vô một tên Hork-Bajir khác còn Marco sử dụng con rắn Ax như một cây roi điện lợi hại.

Và Tobias thì sử dụng tất cả tốc độ và sự lanh lẹ của con điều hâu để cấu xé hai con mắt vòi Andalite dễ tổn thương của tên Visser.

“Hay quá!” lại có tiếng reo lên.

“Tuyệt!” một tiếng khác la lên tán thưởng.

Và rồi mọi người bắt đầu vỗ tay như điên. Chẳng hề báo trước, chúng tôi đã bị kéo vô giữa đám diễu hành. Và trở thành một phần của cuộc trình diễn.

Và mọi người khoái trá!

Tôi buông tên Hork-Bajir của mình ra. Hắn đã bị loại khỏi vòng chiến. Tôi chạy tới tên Hork-Bajir đang lôi kéo Đại úy Torrelli theo hắn. Hắn đang mở lối ở phía đằng trước, chen qua đoàn diễu hành. Chen qua Chó Dingo và Nai Bambi. Lao một cách thô bạo qua dàn kèn lúc này đang chơi bản “Lá cờ cũ thân yêu”.

“Tới luôn, chó! Tới luôn, chó!” một thằng nhóc hét lên khi tôi chạy vụt qua. Cứ như thể tôi là một con chó nhà vậy.

Đám đông trở nên dày đặc ngay phía trước tôi. Dày đặc quá khiến tôi không còn nhìn thấy Đại úy Torrelli đâu nữa, nhưng tôi vẫn có thể đánh hơi được từng dấu vết nhỏ nhất của ổng. Tôi có thể ngửi thấy khoảng mười ngàn vật ngay lúc ấy, tất cả các thứ từ những trái táo ngọt như đường tới mỡ bôi trơn của chiếc vòng quay lớn và chất keo trên tóc tụi con trai quậy phá. Quá nhiều thứ vậy đó.

Nhưng tôi hết sức tập trung vô một mùi thôi: vài phân tử trôi nổi trong không trung phát tín hiệu “Torrelli” cho cái mũi sói của tôi. Tôi dí mũi xuống đất và lấy vai mở lối qua đám đông. Người ta vuốt lông tôi, người ta xô đẩy tôi. Tôi chẳng quan tâm. Cái mũi sói của tôi đang làm việc, và không cách gì khiến tôi buông viên đại úy ra được.

Đám đông mỏng đi. Tôi ngó qua trái, qua phải. Chẳng thấy gì hết. Nhưng dấu mùi dẫn qua

trái và đôi tai sói của tôi hóng được một giọng nói giữa muôn ngàn giọng nói, một âm thanh giữa muôn ngàn âm thanh của Lâm Viên.

“Chúng mày thông đồng với bọn nhóc quỷ quái kia phải không?” Đại úy Torrelli giận dữ hỏi tên Hork-Bajir.

Tôi chạy như bay rượt theo ổng. Kia rồi! Một tên Hork-Bajir đang lôi đại úy xềnh xệch. Hắn xô qua bên cạnh một thằng nhóc vừa nhào tới đòi mẹ nó chụp cho nó một tấm hình chung với “con quái vật”.

Tôi canh me và dồn hết sức vào hông, bay qua không trung, nhắm thẳng vô gáy tên Hork-Bajir.

“Rrrrầầm!”

“Aaaarrrggghh!” con quái vật thét lên.

Đại úy Torrelli vùng ra và chạy bán sống bán chết.

Tôi thả lỏng hai hàm rồi buông mình rơi xuống đất. Tên Hork-Bajir và tôi trừng trừng nhìn nhau trong vài giây. Chúng tôi đo lường nhau y như một đôi boxer trên vũ đài. Nhưng ngay lúc ấy cả hai đều nhìn thấy và nghe thấy tên Visser ào qua trong tiếng vó Andalite vang rền.

Tên Hork-Bajir chạy theo đầu lĩnh của hắn và cuộc xâm lăng Lâm Viên của bọn Yeerk kết thúc.

Một lúc sau các bạn tôi mới chạy tới. Chúng tôi quan sát một cặp chiến đấu cơ Con Rệp cất cánh từ công viên giải trí và vút lên trời.

Chúng đã cho hai chiếc Con Rệp xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng đậu trên nóc tòa Nhà Thám hiểm Vũ trụ.

Trong khi hai chiếc Con Rệp bay lẫn vô màn đêm, tôi để ý thấy một thằng nhóc lắc đầu về chệch. “Trông chẳng giống phi thuyền không gian gì hết,” chú bé thốt lên.

“Chắc chắn là vậy rồi,” ông nội chú tán thành. “Ông đã có lần bị bắt lên một phi thuyền không gian. Bọn người vũ trụ đã thực hiện các thí nghiệm y học lên người ông. Và phi thuyền của họ chẳng có gì giống như vậy hết.”

CHƯƠNG 27

Tin chính thức trên báo chí và tivi địa phương nói là có một lũ quậy phá đã hóa trang thành các con quái vật và phá phách Nhà Kinh Hoàng trong Lâm Viên.

Chúng cũng dàn cảnh bắt cóc để chế nhạo một đại úy Không lực tên là Torrelli. Viên đại úy chỉ bị xây xát qua loa.

Báo chí đã thuật lại lời Đại úy Torrelli như sau, “Đúng là bọn nhóc ấy! Chúng tôi đang truy tìm ba đứa có tên là Fox Mulder, Dana Scully, và Cindy Crawford.”

Phóng viên cho là có lẽ Đại úy Torrelli đã hơi bị váng đầu khi phát biểu câu đó. Và khi Đại úy Torrelli được hỏi rằng “Một sĩ quan Không lực làm gì trong một công ty mang danh Hãng Gondor”, thì ông nói, “Không bình luận. Quên hết những gì tôi vừa nói đi. Rõ ràng là tôi nhầm. Chẳng có chuyện gì xảy ra hết.”

Hôm sau chúng tôi gặp nhau trong nhà kho của gia đình tôi. Jake, Rachel, Tobias, Ax, Marco và tôi. Hội Animorphs. Sáu đứa nhóc đang tìm cách cứu cả thế giới.

“Mình hỏi một câu thôi,” Rachel nêu vấn đề. “Mấy bồ có nghĩ rằng, với ý thức công bằng, tử tế, tốt lành, chúng ta nên cho Đại úy Torrelli hay là ông đang canh gác một cái toilet của người ngoài Trái Đất không?”

Tôi lắc đầu. “Không nên, Rachel à. Như vậy hồng tốt chút nào hết. Giờ đây cuộc sống của ông và bao nhiêu người khác đang có một ý nghĩa. Tại sao chúng ta lại đang tâm phá hủy tất cả và làm cho họ cảm thấy mình vô giá trị và ngớ ngẩn kia chứ?”

“Ôô, rõ là lời nói của bậc hiền minh,” Marco giễu cợt một cách nhẹ nhàng. “Sâu sắc thiệt.”

“Vậy là *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất vẫn cứ được giữ bí mật,” Jake trầm ngâm. “Có lẽ thế lại khôn ngoan đấy.”

<Bọn Yeerk sẽ tiếp tục tìm cách khám phá bí mật của Vùng Chín Mối,> Tobias vạch ra.

“Ừa, nhưng từ nay viên đại úy sẽ biết cảnh giác hơn,” Jake nói.

“Với lại, có thể tất cả chuyện này lại đâm hay. Nó sẽ cầm chân bọn Yeerk, khiến chúng bận

bịu hồng giở được trò gì nguy hiểm hơn,” Rachel vừa nói vừa cười. “Ai cũng cần có một dự án, đúng hông? Ai cũng cần có một sự nghiệp xa vời nào đó để theo đuổi. Một cuộc kiếm tìm. Một sứ mệnh.”

Trong lúc nói những câu cuối vừa rồi, nhò tia mắt vô cái được viền quần jeans của tôi, rồi bắt đầu lắc đầu lắc cổ. “Bồ mua cái thứ này từ hồi nào vậy, Cassie. Lúc lên bốn hả?”

“Cái quần này tốt lắm đó.” Tôi ngượng ngịu đáp.

“Ừa, nếu như bồ trông đợi có nạn hồng thủy...” Rachel lại nhăn mũi vẻ bất bình.

HẾT TẬP 14

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>